

Giới thiệu Bóng Dáng Của Người Hầu

Truyện Bóng Dáng Của Người Hầu kể về một cô gái hiện tại đang làm nhà thiết kế thời trang ở Pari. Nhưng tại sao cô lại phải buộc chân mình ở lại với người đàn ông, chính vì một vụ tai nạn bất ngờ đổ lên anh trên người anh ta nên cô phải chăm sóc người đàn ông ngớ ngẩn này.

Khi xưa anh là một thiếu gia rất cao ngạo, còn cô là con gái của một tài xế nghèo. Cô vừa học vừa làm cho nhà anh, phụ dọn dẹp những bữa tiệc mà anh bày ra. Cả nhà anh ta di dân sang Thụy Sĩ định cư, ba cô cũng không còn làm tài xế cho nhà anh nữa. Cô bắt đầu cuộc sống mới ở Pari, ngay thời điểm đó anh ta lại bị tai nạn xe cộ rồi mất trí nhớ ở Đài Loan.

Bất ngờ cô gặp hoạ hoạn trong công việc, anh nhanh tay nắm lấy tay cô thoát khỏi đám cháy đó ngay lúc đó cô mới thực sự yêu anh chàng này. Lúc đó không còn phân biệt được ai là hình bóng của ai, ai là người hầu của ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ánh sáng chói mắt làm cho anh không thể ngủ yên, nhìn không được phát ra âm thanh lẩm bẩm bất mãn, rất không tình nguyện mở mắt ra. Hỗn loạn ngồi dậy, tay theo ý thức sờ đến phía bên kia của giường, phát hiện— trống trải, lạnh lẽo, không để lại một hơi ấm trong chăn, cho thấy người bên đó rời đi đã lâu. Ngụy Kính Nghiêu bỗng nhiên tỉnh ngủ hẳn, hàng lông mày trên khuôn mặt đẹp trai nhíu lại, anh xuống giường, bước đi có chút triền miên, lắc la lắc lư ra khỏi phòng. Đi chân trần dẫm lên nền gạch láng bóng, mặc cho cảm giác mát lạnh truyền lên từ lòng bàn chân, anh đi qua một hành lang nhỏ đến phòng khách, chỉ thấy một mớ hỗn độn trên sofa màu trắng ngà, bừa bãi la liệt. Xoay người một lần nữa, đi đến phòng bếp đang mờ, trong bồn rửa còn có vài cái chén còn dư đồ ăn, vòi nước còn chưa khóa chặt, nước từng giọt từng giọt nhỏ trên bát đĩa. "Phải tiết kiệm năng lượng." Một giọng nữ vang lên trong đầu, thanh âm có chút trầm thấp, khàn khàn, thanh âm này lại khiến cho anh bước nhanh đến vòi nước, tay nhanh chóng vặn chặt van lại.

Tiếp theo lại đi ra phòng bếp, bước đến một căn phòng khác có vô số sách truyện, không có, không có người muốn tìm.

Anh không khỏi hốt hoảng lên, bước chân bắt đầu hỗn loạn, giống như con ruồi nặng không cánh chạy toán loạn cả lên.

"Cô ấy đi rồi...Không thấy cô ấy..." Mặc cho nguy cơ sứt đầu mẻ trán, anh cứ va chạm lung tung xung quanh căn phòng, làm rơi cả chiếc bình hoa ngăn cách giữa phòng khách và hành lang nhỏ, phát ra tiếng vang thật lớn, dọa anh nhảy dựng lên.

"Kính Nghiêu, anh dậy rồi?" tiếng nói khàn khàn trầm thấp của một phụ nữ từ trên gác truyền xuống, nhưng đối với tên ruồi này đó lại là giọng của tiên nữ. (@Bee: Nào ruồi!? =]]])

Đúng, anh sao lại quên cái gác kia chứ?

Bước chân vội vàng, đi đến chỗ sâu nhất của hành lang, lướt qua ban công, rốt cục cũng thấy chiếc cầu thang gỗ hướng lên trần nhà, Ngụy Kính Nghiêu lập tức ba bước thang hai bước chân chạy lên.

Đạt đạt đạt đạt..... thanh âm máy may ngày càng gần, ngày càng rõ ràng.

Khi anh quan sát xung quanh chiếc sàn gỗ, thấy dưới ánh sáng chiếu xuống căn gác kia, có một cô gái vẫn còn cúi đầu với mái tóc đen nhánh búi tự nhiên ở phía sau, đang tập trung tinh thần đập máy may, chuyên chú nhìn chiếc kim đang lên lên xuống xuống chằm vào mảnh vải.

Đạt đạt đạt đạt.... thanh âm của máy may ngừng lại, cô gái ngẩng đầu lên, nhìn anh cười.

"Anh dậy rồi?"

"Xảo Hủy....."

Thần kinh đang buộc chặt phút chốc thả lỏng, anh cũng nở nụ cười với cô gái đó, bước chân dẫm lên sàn nhà gỗ mà chạy nhanh đến, kết quả của việc chạy vội vàng đến chỗ cô, là bị vấp, nặng nề mà ngã oạch xuống.

"Cẩn thận một chút!" nụ cười của Hoa Xảo Hủy tan biến, bỏ lại một nửa miếng vải đang dở dang, vội vàng đi đến bên anh. "Gấp cái gì? Tôi không phải là đã nói với anh phải chạy từ từ thôi sao? Anh xem anh lại không nghe lời, có đau hay không?"

Sau khi diu anh đứng dậy liền lập tức lôi kéo tay anh, xem xét xem có chỗ nào té bị thương hay không.

"Đau". Ngụy Kính Nghiêu nhíu mày lại, hé ra khuôn mặt khô sở, giống như một đứa trẻ nhõng nhẽo kêu đau.

"Đau thế nào? Làm sao?" Cô lo lắng hỏi.

Anh kéo ống quần lên, lấy bộ mặt đau đớn nhìn nàng: “Đầu ngón út”. Tầm mắt nhìn xuống, thấy ngón chân út của anh, móng đã bị chệch, máu chảy ra lan dính trên màu trắng của chiếc quần dài, trông càng thê thảm.

“Mau ngồi xuống! tôi đã nói với anh là phải cẩn thận rồi, vội cái gì chứ? Thật là!” Hoa Xảo Hủy vừa đau lòng, miệng lại không thể không tuôn ra những lời trách mắng, dịu anh ngồi lên ghế, bắt đầu ân cần dạy bảo anh: “Ngồi yên, không được nhúc nhích! Chờ tôi tỏ lại, nghe rõ chưa?”

“Ừm” Ngụy Kính Nghiêu ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, như một học sinh tiểu học ngồi trên lớp, không dám lộn xộn.

“Tôi quay lại liền, không được chạy loạn đâu đấy”. cô xoay người xuống lầu, nhưng vẫn quay đầu lại dặn dò, lại không ngoài ý muốn thấy anh đang chuẩn bị đứng lên, vì thế làm một ánh mắt cảnh cáo với anh.

“O, được rồi”. bị trừng mắt, mong vội vàng quay về dính lại trên ghế.

Hoa Xảo Hủy rất nhanh đi xuống lầu, mang theo hộp y tế trở lại, thở hồng hộc, vừa nhìn đã biết là chạy rất vội.

“Sẽ rất đau, chịu đựng một chút”. Cô nửa quỳ xuống giữ chân anh, đưa cái chân bị thương của anh đặt trên đùi mình, cầm lấy bông gòn cùng với nước muối sinh lý tẩy trùng vết thương.

“Anh sẽ không khóc”. Người đàn ông thân cao to như ngựa, nhưng lời nói lại giống một đứa trẻ đang cậm mạnh. “Thật đó”. Lại còn cam đoan.

Cô bắt gặp cười ra, những khăn trương, đau lòng lúc đầu nhất thời thả lỏng. “Tôi còn không nói anh sẽ khóc, cần gì phải giải thích như vậy”

“Em cười anh”. Khóe miệng Kính Nghiêu xệ xuống, thoát nhìn trông rất ai oán, “Em cười anh. ... A... Đau quá”. Anh phản ứng quá trễ, móng chân bị chệch đã được cô dùng cái nhíp gỡ ra rồi bôi cồn iot vào băng bó, mới bắt đầu kêu đau.

Trong lòng chua xót, làm cho hốc mắt của cô phấp phỏng. Không thể khóc, nếu khóc anh nhất định sẽ như pháo liên châu hỏi cô vì sao lại muốn khóc, có phải anh làm sai hay không, anh sẽ lại nghĩ việc cô khóc liên quan đến anh.

Đúng vậy, cô là có tức giận anh, giận anh không cẩn thận làm bản thân bị thương, nhưng không phải là vì anh làm hư đồ đạc.

Nếu cô khóc, anh sẽ lại lộ ra biểu tình khổ sở, ôm gối ngồi ở một góc tường tự trách chính mình.

Nghĩ đến hình ảnh đó, cô lại không khỏi mỉm cười.

“Sẽ hết đau ngay thôi, cố gắng nhịn một chút”. Nàng dịu dàng nói, động tác băng bó nhanh hơn, đem ngón chân bị thương của anh bó thành cục bột lớn.

“Không đau”. Ngụy Kính Nghiêu sờ sờ ngón chân, cười ngây ngô nhìn cô.

Sao có thể không đau chứ? Cô nhìn cũng cảm thấy đau muốn chết, người này lại cứ trưng khuôn mặt hi hi ha ha cười với cô, thật là hết cách với anh!

“Khi tắm không được để đựng tới nước, tôi sẽ giúp anh thay băng, ngoan ngoãn một chút, không được chạy tới chạy lui”

“Ừm, được rồi”

Xử lý xong miệng vết thương ngoài ý muốn kia của anh, Hoa Xảo Hủy mới thả lỏng tâm tình, nhưng cuối cùng lại phát hiện, người này vẫn còn mặc áo ngủ.

Bộ áo ngủ màu trắng mềm mại, chất liệu vải mỏng manh trông rất thoải mái, hơn nữa còn rất rộng rãi, nhưng, hiện tại là mùa đông, ăn mặc như vậy quá thực rất đơn bạc.

“Ngụy Kính Nghiêu” Hoa Xảo Hủy nhìn không được mang cả họ tên của anh ra mắng. “Anh không lạnh sao hả? không phải đã dặn anh là bước xuống giường phải mặc áo khoác sao? Anh anh anh anh....” một bên la lối một bên kéo xuống chiếc áo choàng lông dê trên vai mình, trực tiếp phủ lên người anh.

La mắng, lại la mắng, lái nhai mãi không yên, Ngụy Kính Nghiêu nắm lấy hai vành tai của mình cầu xin tha thứ, đúng ánh mắt chú cún nhỏ vô tội nhìn cô, dùng bộ dạng đáng thương tội nghiệp mong muốn cô sẽ cho anh một con đường sống.

“Anh tỉnh lại không thấy em, anh cứ nghĩ là em bỏ đi rồi”

Bang—— con tức đang trong lúc tăng vọt lại bị câu nói đang thương kia tiêu diệt, nhưng lại không cam lòng cứ bỏ qua cho anh như vậy, tay khoanh trước ngực, cô trừng mắt nhìn anh.

Một Ngụy Kính Nghiêu tài ba từng được giới truyền thông biết đến về ngành khoa học kỹ thuật, một Ngụy Kính Nghiêu thiếu gia kiêu ngạo ngút trời mà cô từng quen thuộc, lúc này lại mở mắt thật to, giống như chú chó nhỏ bị rơi xuống nước nhìn cô.

A, đáng chết, anh lại vi phạm!

“Tôi chỉ là muốn lên may vài bộ quần áo, không muốn đánh thức anh”. Cô thờ dài.

“Không phải bỏ đi sao?” anh vẫn còn nghi ngờ, cẩn thận dò xét cô.

“Không có”

“Thật sao?” Anh nghiêng đầu, học chiêu thức giả bộ đáng yêu. =]]

Vậy mà có tác dụng, cô lại thật sự cảm thấy anh như vậy thật sự đáng yêu!

“Thật”

“Vây, ôm một cái?” Anh gỡ bỏ khuôn mặt ưu sầu, biểu tình hớn hờ trở lại, cảm xúc chuyển biến rõ rệt, làm cho người ta phải há hốc mồm.

Anh thậm chí còn dang lớn hai tay, bộ dáng như đang đón mời cô lao vào vòng tay ôm ấp của anh .

Đáng giận, vòm ngực rộng lớn mê người, ôm vào ngủ rất thoải mái, hơn nữa hiện tại là mùa đông, anh trở thành một chiếc điều hòa tự nhiên rất hấp dẫn.

Nhất định là do nụ cười của anh rất chân thành, rất chói sáng, làm cho cô mất đi phòng bị, vươn tay về phía anh, mặc cho anh ôm đến ngồi trên đùi mình, tự nhiên đem mặt chôn vào ngực anh, cảm giác nhiệt độ trên thân thể anh không ngừng truyền đến truyền đến, anh như một con bạch tuộc tám tua cứ bám riết lấy cô, hai người trong lúc đó không có một kẻ hở.

Sau đó cô lại một trăm lẻ một lần tự mắng bản thân tự chủ quá kém, cứ thế mà bị anh dụ dỗ!

“Thật thoải mái.” Ngụy Kính Nghiêu lộ ra nụ cười thỏa mãn, mặt cọ vào mặt cô, một tay ôm chặt thắt lưng của cô kéo về phía mình, tay kia thuận thực nâng cằm cô lên, đặt rất nhiều nụ hôn trên trán cô, đôi mắt tròn của cô, chớp nử xinh xắn của cô, cuối cùng, dừng lại ở đôi môi cô, dưới ánh sáng thâm lại một chút.

Một nụ hôn tuyệt vời không một chút vụng về, hơn nữa còn rất sâu —— khoan đã, cô chỉ đồng ý cho anh ôm một cái, cô có nói cho phép anh hôn sao? Không có nha!

Cô hô hấp khó khăn, trời ạ, người này hôn rất điệu nghệ, mỗi lần bị anh lén hôn cô đều choáng váng quên cả trời đất, không thể như vậy được.

Hoa Xảo hủy ra sức giãy dụa, hai tay nắm thành nắm đấm đánh vào ngực anh, ngăn cản nụ hôn ngày càng bừa bãi của anh.

Nhưng mà cô phản kháng như vậy khiến nụ hôn của anh càng sâu, lại càng không muốn buông tha cô.

Môi dây dưa, mà tay chân hai người lại đang chiến đấu với nhau, cô muốn chạy trốn, anh liền bò lên người cô, ban đầu tư thế còn đang ngồi trên đùi anh, giờ chuyển thành bị anh áp chế trên sô pha.

Không, cho dù người đàn ông này có trao cho cô nụ hôn nồng nhiệt nhất từ trước đến nay đi chăng nữa, cô cũng không thể cứ sa vào trong đó, bởi vì anh. Anh căn bản không biết chính mình đang làm gì!

Thu hết toàn bộ khí lực cùng tự chủ, Hoa Xảo Hủy lúc này mới đẩy ra người đàn ông đang ăn đậu hũ của cô, làm cho anh rời khỏi môi của cô.

Tuy rằng sự đình chỉ này không đến một giây, nhưng cũng đủ cho cô kêu ngừng lại.

“Dừng lại!” hai tay phủ lên môi của anh, ngăn cản anh lại một lần nữa muốn hôn cô. “Không thể được.”

“Vi sao không thể?” Ngụy Kính Nghiêu lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. “Thơm một tí cũng đâu có sao”

“Không sao mới là lạ!” Cô gần như hét chói tai, sắc mặt ửng hồng, không phân rõ là vì phần nộ hay là vì động tình. “Anh đứng lên cho tôi, không được đè nặng tôi, đã nói với anh rồi, không được cứ hờ ra là lại hôn tôi, không lý do gì cả, không được là không được”. Trước khi anh kịp mở miệng, cô đã hạ một mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

“Em không vui sao?” Ngụy Kính Nghiêu nghiêng đầu hỏi, vẻ mặt buồn rầu. “nhưng mà, anh rất thích nha.”

Kỳ thật cô cũng rất thích. ... Nhưng là bởi vì rất thích, nên cô càng ngày càng không kiềm chế được, khó có thể từ chối, cho nên mới muốn hét ngừng lại, ngăn cản tên ngu ngốc này cứ tiếp tục trêu chọc tâm của cô.

“Không được hỏi! Câm miệng!” Hoa Xảo Hủy bị lời nói thẳng của anh khiến cho tâm tình rối loạn, nhiệt độ cơ thể tăng cao, không cần nhìn gương cũng có thể đoán được, mặt cô nhất định đỏ rực như mặt tượng Quan Công.

“Tức giận như vậy, không cho hôn cũng không cho hỏi...”

Anh đến nước này mà còn dám oán hận cô à, còn nữa, hôn với hỏi phát âm tuy là tương tự nhau, nhưng ý nghĩa lại kém xa vạn dặm nha!

“Tôi có cho anh ôm!” Chậm đã, đây là kiểu đối thoại gì chứ?

“Chỉ ôm một cái thôi, không đủ”. Anh quyết miệng oán giận, chỉ ôm một cái không thỏa mãn anh được, hơn nữa tay anh vẫn còn đặt ở thắt lưng của cô.

Cô bị đẩy ngã vào sofa, anh đè lên nửa người cô, tư thế như vậy thật sự là rất mờ ám. ... Nhưng lại rất thoải mái.

Nhưng mà không thể như thế này được!

“Vậy anh đi ôm gối ôm đi!” Dùng sức đẩy, đẩy thật mạnh anh ra.

“Gối ôm không mềm mại như em”. Anh trả lời rất thật lòng. “Lại ôm một chút”. Tiếp theo lại một lần nữa tiến gần dán vào mặt của cô, cọ xát làm nũng.

Hoa Xảo Hủy che mặt, mặc cho gương mặt lớn của anh cọ vào cô, lần thứ n thắm máng chính mình ngu ngốc, kết quả của việc cố cách xa anh gần ba mươi cm, là phải chịu để con người này muốn làm gì thì làm.

Quên đi, kệ anh vậy, chờ anh cọ xát thích rồi, sẽ buông tha cô.

Cô lười giãy dụa, tùy tiện để anh ăn làm nũng, nghĩ đến trưa nay phải gấp mặt ăn cơm trưa với ba mẹ anh, trước hết phải nhắc nhở anh ở trước mặt ba mẹ không được nói rằng cô chỉ cho anh ôm chứ không cho hôn, sẽ khiến cho hai bác hiểu lầm.

Đúng rồi, cơm trưa!

“Này này này, có việc lớn, anh xong chưa, buông ra”. Hoa Xảo Hủy nhớ tới bữa ăn trưa, lập tức đẩy cái tên đang làm càn trên người cô ra.

Yes, trở về với cảm giác tự do thật sự rất tốt.

“Chuyện gì vậy?” Ngụy Kính Nghiêu về mặt nhăn nhó, bộ dạng như chuyện tốt bị phá hỏng, nhìn cô rời khỏi mình, cũng chẳng thèm quay đầu lại đi đến máy may, lấy ra một miếng vải tây tối màu.

Lướt qua ống tay áo của nàng, anh phát hiện đó không phải là sếp vải, mà là bộ comple của chính mình.

“Giữa trưa phải cùng với ba mẹ của anh ăn cơm, cần phải ăn mặc chỉnh tề một chút, quần áo của anh trong tủ tôi thấy không vừa lắm, cắt chỉ may lại một lần, lại đây thử mặc đi”. Cô ngoắc ngoắc anh tới.

Ngụy Kính Nghiêu ngoan ngoãn nghe lời, đi đến bên cô, dáng người cao lớn ước chừng hơn cô hai cái đầu.

Mỗi động tác làm theo khẩu lệnh, tay trái, tay phải, khoác chiếc áo tây lên người.

Hoa Xảo Hủy thành thạo sửa lại đường cong của bộ đồ tây, hai vai, thắt lưng, biểu tình rất cẩn thận tỉ mỉ, bàn tay nhỏ bé lướt qua gáy của anh, từ bả vai một đường đi xuống thắt lưng tinh tế, làm cho mặt vải phẳng lại, quan sát xem kích cỡ của bộ quần áo có vừa với anh không.

Anh thích vẻ mặt chăm chú của cô khi nhìn anh, tự tay vì anh may quần áo, cho dù là lúc mặc đồ đã ăn đậu hũ của anh không ít, anh cũng chẳng thèm để tâm, còn rất hoan nghênh nữa.

“Tốt quá, vừa khít người”. cô hài lòng mỉm cười. “Như vậy đẹp hơn nhiều, đợi chút nữa mặc bộ quần áo này ra ngoài. Anh thử cử động xem, coi có hoạt động có chỗ nào bất tiện hay không?”

“Không”. Anh đóng đưa hai tay, cảm giác bộ đồ tây rất vừa người, hoàn toàn hợp với hình thể của anh, không cảm nhận rõ sự khác biệt, nhưng mặc trên người dường như rất đẹp mắt, càng tôn thêm dáng người cao lớn của anh. “Anh có phải rất đẹp trai hay không? Rất tuấn tú hay không?”

Chiếc máy may mới toanh còn có một mặt kính ở phía trước, anh ở trước gương xoay trái xoay phải, lại quay đầu hỏi cô.

“Xảo Hủy, em nói xem, anh rất đẹp trai đúng không?” Nhất định phải chính miệng cô trả lời thì anh mới cho qua.

Câu hỏi ngây thơ như vậy, chẳng khác gì một đứa nhỏ, nhưng ánh mắt cô lại dịu dàng, gật đầu nói: “Rất đẹp”

Hai chữ đơn giản, làm cho anh vui vẻ phấn khởi hẳn lên, gương mặt sáng rỡ, nụ cười tươi rói như vừa trúng số độc đắc.

“Vậy em có yêu anh không?”

Hoa Xảo Hủy nghe vậy liền sững sốt, nhìn anh, đang nghĩ không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào?

“Yêu chứ, yêu!”

Ngụy Kính Nghiêu nhìn giống như một đứa trẻ, ôm bả vai của cô như muốn cô phải yêu thương anh, trong đôi mắt màu đen phản chiếu thân ảnh của cô, cứ ý lại cô như vậy, quần quít lấy cô, ôm cô rồi hôn cô, Hoa Xảo Hủy đã từng nghĩ, anh thật sự.... không biết mình đang nói gì, làm gì sao?

Anh thật sự cần cô sao?

“Kính Nghiêu thiếu gia, tôi thích anh”. Cô không thể phủ nhận chính mình đã có cảm tình với anh, từ nhỏ đã ngưỡng mộ thầm mến, những ngày sống chung khiến tình cảm ngày một lớn, nói không thích, không có tình cảm thật đúng là gât người.

Nếu không thì đã không bởi vì anh leo cầu thang không cẩn thận té nhào làm bật cả móng chân, với vết thương nhỏ này lại đau lòng không thôi.

“Nhưng anh hiện tại đang mất trí nhớ, chờ anh nhớ lại sẽ phát hiện, tôi không phải là cô gái anh cần”. Cô cười, dùng nụ cười che dấu cảm giác bị thương trong lòng.

“Em lại nói nữa, anh mặc kệ”. Ngụy Kính Nghiêu tùy hứng chu miệng, rõ ràng cô vừa mới nói không cho phép ôm, không cho phép thơm, lập tức lại phạm quy bảm lấy cô, sau đó còn thề thốt, “Anh cần em.”

Từ trong gương nhìn thấy ngũ quan đẹp đẽ cùng với dáng người hoàn mỹ của anh, mà cô, một cô gái bình thường không chút đặc biệt, đứng bên cạnh anh chỉ có hai chữ – không hợp.

Nhưng anh lại cố chấp kiên quyết, không chịu buông cô, điều này làm cho cô bề ngoài thì cảm thấy rất vui vẻ, nhưng hơn hết là phiền muộn về một tương lai không xác định.

“Ai...” Đừng nói gì là tốt nhất, chỉ có thể thở một hơi thật mạnh, thật sâu, thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Bộ đồ tây tối màu càng làm cho dáng người anh trở nên thon dài, áo sơ mi màu trắng rất hợp với chiếc cà vạt màu lam thẫm, cổ áo thắt một chiếc nơ tinh tế, dưới chân là đôi giày da màu đen sáng bóng.

Ngụy Kính Nghiêu một tay đút vào trong túi quần, đứng ở đại sảnh khách sạn, bộ dáng oai phong ngút trời khiến cho nhiều người phải quay đầu nhìn chăm chú, nhưng lại thấy dưới cánh tay của anh lộ ra một người phụ nữ.

Cái đầu nhỏ nhỏ, mái tóc ngang vai chưa từng qua tạo kiểu, dưới chiếc áo khoác màu đỏ sậm kia là một đôi mắt màu tím, dưới chân là một đôi bốt đen kéo dài lên tận đầu gối, gót giày cao ít nhất bốn phân.

Cách ăn mặc của cô trông rất bắt mắt, màu sắc sặc sỡ, thoát nhìn có chút cổ quái, nhưng lại thích hợp một cách kỳ lạ, nhưng nếu như đối chiếu cô với Ngụy Kính Nghiêu, quả thực là rất bình thường.

“Này... Ngụy Kính Nghiêu?” một người phụ nữ mặc bộ váy màu trắng, mang theo chiếc túi hiệuLV, lướt thoáng qua anh.

Ngụy Kính Nghiêu bước chân dừng lại, quay đầu, lộ ra khuôn mặt vẻ nghi hoặc.

“Đúng là anh?” Biểu tình người phụ nữ rất phức tạp, dường như rất kinh hãi, lại dường như là e dè cẩn thận. “Anh đã khỏe rồi? Có nhớ em không?”

“Cô là ai?” Anh nghi hoặc hỏi. “Chúng ta có quen biết sao?”

Người phụ nữ có diện mạo giảo hoạt kia nghe vậy không khỏi do dự, rõ ràng là đang chần chờ.

“Anh hình như không biết cô ta, Xảo Hủy, cô ta là ai? Em gặp qua chưa? Anh cảm thấy mùi nước hoa trên người cô ta giống như mùi nước tắm ngày hôm qua em mua cho anh ăn, rất thói...” Anh quay đầu, lặng lẽ nói với Hoa Xảo Hủy bên cạnh, nhưng âm thanh quá lớn, làm cho người bị nói nghe thấy.

Người phụ nữ sắc mặt trở nên cứng ngắc, không biết nên tức giận hay nên kinh ngạc, người đang nói ra những lời bất lịch sự này, là Ngụy Kính Nghiêu? Chính là Ngụy Kính Nghiêu đẹp trai, biết tình thú, miệng lưỡi ngon ngọt tán tỉnh phụ nữ, rất hay giả vờ với tình nhân sao?

“Không được ăn nói hồ đồ, không lễ phép!” Hoa Xảo Hủy trực tiếp che cái miệng của anh lại.

“Nhưng mà anh nói thật! Anh đâu có nói hồ đồ. A! đúng rồi, Xảo Hủy, đi chơi chợ đêm thật sự vui lắm nha, buổi tối chúng ta có thể đi tiếp không? Anh muốn lái xe điện, nhìn thấy rất hay.”

“Cái đó là dành cho trẻ con chơi, anh không ngồi được”. Cô lắc đầu trả lời. “Hôm qua tôi đã nói với anh rồi mà.”

“Vậy sao? Không thể xin ông chủ một tiếng sao? Anh chỉ muốn ngồi một chút thôi, một chút là đủ rồi!” Hai tay anh tạo thành chữ thập, van xin cô.

“Bây giờ là lúc nói đến chuyện xe điện chợ đêm sao? Anh tỉnh lại một chút cho tôi!” Hoa Xảo Hủy gầm nhẹ, lực chú ý lại không tập trung như vậy, rõ ràng là đang hỏi có biết người trước mặt hay không, lại đột nhiên bày ra ý tưởng muốn đi chợ đêm, có thể điên hơn nữa không?

“Đúng rồi, anh quên mất”. Bị cô nhắc tỉnh lại, Ngụy Kính Nghiêu mới nhớ đến người phụ nữ trước mắt, anh lộ ra một nụ cười có chút đàn độn: “Tôi không nhớ rõ cô, cô là bạn của tôi sao?”

“Không, vẫn chưa được coi là bạn, chỉ là vài lần gặp mặt, ăn với nhau vài bữa cơm mà thôi”. Người phụ nữ kia lập tức phủ nhận. “Nghe nói anh bị tai nạn xe cộ rất nghiêm trọng, đã lâu không thấy anh xuất hiện trong những bữa tiệc xã giao, bây giờ gặp anh, thấy tình trạng cũng không tệ lắm, chúc mừng anh! Anh có hẹn sao? Không quấy rầy anh nữa, em cũng phải đi rồi”. Người phụ nữ gật đầu, mỉm cười, xoay người vội vàng rời đi.

Tốc độ rời đi quá nhanh, làm cho người ta muốn gọi lại cũng không kịp.

“Cô ta sao lại bỏ đi? Anh còn chưa kịp nói hẹn gặp lại mà”. Ngụy Kính Nghiêu về mặt sầu khổ khó hiểu chuyển sang Hoa Xảo Hủy. “Cô ấy chạy nhanh như vậy, vì sao? Muốn về nhà đi đại tiện sao?”

“Anh nói chuyện thật không có phép tắc gì cả, đại tiện cái gì!” Hoa Xảo Hủy ngăn cản những lời nói vô phép của anh, trước mặt mọi người mà cứ đem những lời này nói lớn như vậy, thật sự rất khó coi.

“Sao vậy? mọi người đều phải đi đại tiện mà”. Anh nói rất hợp tình hợp lý nha.

“Chẳng phải tôi đã nói với anh là không được dùng những lời này khi ra ngoài sao? Anh còn nói nữa!”

“Vì sao không được nói? Đó là chuyện rất bình thường mà!”

“Anh... Câm miệng”. Anh nói rất đúng, nhưng cô không thể đào nã ra để giải thích cho anh hiểu vì sao không thể.

“Lại bảo người ta câm miệng!” Ngụy Kính Nghiêu bất mãn nói thảm, cái miệng tựa như một đứa nhỏ khi bị mẹ sai việc vặt, như đang gào câu “Vì sao lại là con!”

Hoa Xảo Hủy ôm mặt cảm thán, gặp được người quen, từ vấn đề tìm hiểu xem đối phương có quen biết hay không chuyển ngay thành đề tài bài tiết, lạc đề xa như vậy, đây coi như là điểm lợi hại của anh!

Lôi kéo Ngụy Kính Nghiêu đang mếu máo giả bộ đáng yêu với sự cău kinh của cô, cô sống chết mới lôi được anh cách xa cái đại sảnh nơi nhiều người đi lại, không phải bởi vì ngôn ngữ và hành động của anh làm cho cô mất mặt, mà là cô không muốn anh bị người khác chỉ trích, chế nhạo.

Nghĩ lại mà xem, một dáng người cao lớn, ngũ quan tuấn tú giống như nam diễn viên thần tượng, mặc một bộ comple vừa vặn người, bộ dáng oai phong khí thế, ấn tượng của mọi người trước kia về anh, chính là đẹp trai, mạnh mẽ, tự tin cao ngạo, vừa xuất hiện đã là tiêu điểm của mọi người, cách nói năng tao nhã, giải thích chậm rãi, có logic, làm cho người ta kiềm lòng không được vậy xung quanh anh, nghiêng tai mà lắng nghe.

Nhưng từ sau vụ tai nạn xe cộ, ánh mắt của những người khi nhìn thấy vị nhân tài khoa học kỹ thuật Ngụy Kính Nghiêu, không còn là ái mộ khát khao, mà là e dè giữ khoảng cách cùng với sự châm chọc từ xa.

Anh không hề chậm rãi nói chuyện nữa, không hề dùng nụ cười mê người để thu hút người khác, ngược lại có chút ngốc, có chút nhiều chuyện, cười đến toe toét, phản ứng hoàn toàn hiện rõ trên khuôn mặt.

Rất trực tiếp, không còn hiểu được những nguyên tắc xã giao như trong quá khứ, hiểu được nghệ thuật giao tiếp.

Hoa Xảo Hủy không chán ghét anh như vậy, phải nói là mặc kệ anh biến thành người như thế nào, vẫn luôn là Kính Nghiêu thiếu gia của cô.

Nhưng, cô không muốn thấy người khác chỉ trích anh, ở sau lưng đâm tiểu trêu chọc, điều đó làm cô cảm thấy phẫn nộ, còn có chút khổ sở...

“Cuối cùng cũng đến!”

Bọn họ lên thang máy, đi vào phòng của khách sạn tại tầng hai mươi, không phải phòng dành cho tổng thống, nhưng thoải mái rộng rãi hơn so với phòng bình thường, đến mở cửa là một vị phu nhân xinh đẹp tao nhã.

“Mẹ”. Ngụy Kính Nghiêu gọi vị phu nhân kia một tiếng, nhưng biểu tình lại rất không cam lòng.

“Bác gái”. Hoa Xảo Hủy kính cẩn kêu một tiếng, sau đó lại im lặng.

“Làm sao vậy?” Ngụy phu nhân cảm thấy buồn cười nhìn đứa con mình, anh trẻ con gãi đầu, vẻ mặt giống như đang sợ hãi, lại nhìn qua biểu tình bất đắc dĩ của Hoa Xảo Hủy, không khỏi bật cười: “Hai đứa cái nhau?”

“Cô ấy bảo con câm miệng!” Ngụy Kính Nghiêu oán giận với mẹ mình. “Mẹ, mẹ xem cô ấy, lại nói với con như vậy.”

Sau khi nói xong những câu nói bốc đồng cũng chẳng để ý gương mặt xấu hổ của Hoa Xảo Hủy, đi thẳng vào trong phòng.

“Xảo Hủy, vất vả cháu rồi”. Ngụy phu nhân cảm thấy áy náy rất nhiều, thân mật ôm bả vai cô, kéo cô vào phòng.

Phòng được bài trí theo phong cách của Châu Âu, hai bức tường lớn ngăn cách giữa phòng ngủ và phòng khách, bên trong căn phòng khách đặt một chiếc bàn dài, trên đó có rất nhiều món ăn, Ngụy tiên sinh mái tóc hoa râm, ngồi yên một chỗ, Ngụy Kính Nghiêu ngồi ở phía bên phải cha mình, lộ ra biểu tình khó chịu không sót một chút nào.

“Nhanh vào ăn cơm, đồ ăn sắp nguội rồi”. Ngụy phu nhân ngồi vị trí bên trái của chồng, ngồi xuống thúc giục mọi người nhanh động đũa.

Hoa Xảo Hủy đang định ngồi vào chỗ bên cạnh Ngụy phu nhân, lập tức bị người nào đó tức giận quát mà ngừng lại.

“Em ngồi bên đó làm gì? Lại đây!” Ngụy Kính Nghiêu kéo chiếc ghế dựa bên cạnh ra, vỗ vỗ xuống chỗ ngồi, muốn cô nhanh đến ngồi một chút.

Anh lại nữa rồi, trước mặt ba mẹ anh cô không thể tức giận, chẳng phải là làm khó cô sao?

“Ngồi ở đâu chả giống nhau?”

“Em lại đây!” Đại thiếu gia mặc kệ, cố ý muốn cô phải ngồi bên cạnh mình.

“Không phải đang giận tôi sao? Lại bảo tôi ngồi bên cạnh làm gì?” Nói thì nói như vậy, nhưng Hoa Xảo Hủy cũng chẳng còn cách khác, vẫn đến ngồi bên cạnh anh.

“Đó là hai việc khác nhau”. Đại thiếu gia tự mình giải thích một phen.

“Được rồi, đừng ầm ĩ.” Nam chủ nhân lớn tiếng mắng: “Ồn áo cái gì? Mau ăn cơm!”

“Đừng rồi, ăn nhiều một chút”. Ngụy phu nhân tự nhiên gấp đồ ăn sang bát của con, liên tiếp thúc giục anh ăn thật nhiều.

Nhìn chén cơm chất đầy đồ ăn của mình, Ngụy Kính Nghiêu nhàu mày, sau đó đem thức ăn gấp hết sang bên chén của Hoa Xảo Hủy.

“Này này này, tôi tự mình ăn được.” Cô lấy tay che bát của mình lại, ngăn cản anh.

“Em phải ăn nhiều một chút”. Tiếp tục gấp, chân gà cũng bỏ vào.

“Thôi ăn đi, anh luôn kén ăn, đem thức ăn không thích đẩy sang chén của tôi, hại tôi béo lên hai kg”. Hoa Xảo Hủy ai oán kêu, ngăn cản anh tiếp tục gấp rau.

“Có làm sao?” Anh nghi hoặc nghiêng đầu nghĩ. “Vậy cũng tốt, anh cảm thấy nếu có thể béo lên một chút, ôm vào sẽ mềm mại rất sung...” Còn chưa nói xong, miệng Ngụy Kính Nghiêu đã bị người khác che lấy.

“Anh câm miệng, không được nói chuyện lung tung”. Hoa Xảo Hủy thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Khụ!” Ngụy tiên sinh và Ngụy phu nhân không khỏi cười xòa.

“Anh đâu có nói lung tung, anh nói thật mà”. Nghe những lời lẽ chân thành vô tội của đại thiếu gia, làm cho ba mẹ anh nhin cười không được, liền cười to một trận, cười đến cả roi lệ.

“Cái đó.... Bác trai, bác gái, không phải như hai người nghĩ đâu, chúng con không có...” Hoa Xảo Hủy bối rối giải thích, nóng lòng muốn nói cho hai vị chủ nhân của ba mình ngày xưa, bọn họ là ân nhân của hai cha con cô, cô không có ý định vrom lên làm phượng hoàng.

“Xảo Hủy, thời gian này phó thác Ngụy Kính Nghiêu cho con, thật sự rất xin lỗi con, hại đến công việc của con phải trì hoãn, chăm sóc một đứa bác đồng bệnh hoạn như vậy, nhất định vất vả đúng không? Nào, con nhất định phải ăn nhiều vào”. Ngụy phu nhân dịu dàng cười với cô, nhìn cô xử lý đồng thức ăn chất đầy trong bát.

“Bác gái, cháu...” Hoa Xảo Hủy khó có thể thích ứng được thành hướng như vậy, khó xử cúi đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Ba con gần đây có khỏe không?” Ngụy tiên sinh khéo léo nói chen vào, phân tán sự chú ý của cô.

“Cám ơn bác Thác, ba con bây giờ vẫn khỏe, nhưng gần đây xương Tò Châu có một số việc cần phải xử lý, vài ngày nữa sẽ trở về, ông vẫn muốn mời bác trai và bác gái bữa cơm”. Hoa Xảo Hủy kính cẩn trả lời, đối với vị lão gia nghiêm khắc này, cô thật sự rất tôn trọng.

Bảng cấp của cha cô không cao, công việc không tốt, quanh năm suốt tháng đổi việc làm, tiền lương không đảm bảo làm cho mẹ cô bất an, bỏ lại cô lúc còn nhỏ, đến nay vẫn chưa bao giờ trở về.

Cha cô tuy rằng bảng cấp không cao, nhưng là người đàn ông có trách nhiệm, không vứt bỏ con gái, đem cô giao cho vợ chồng em trai ở dưới quê chăm sóc, một mình xuất ngoại dốc sức làm việc, kiếm tiền nuôi cô ăn học.

Trước lúc mười tuổi, cha và cô, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho đến khi cha gặp được Ngụy tiên sinh, mời ông làm tài xế riêng cho thiếu gia, ngoại trừ tiền lương còn bao ăn ở, cấp một căn phòng nhỏ phía sau Ngụy gia, để hai cha con cô có thể cư trú.

Ngụy tiên sinh cùng Ngụy phu nhân đã ra tay giúp đỡ trong thời điểm cha tuyệt vọng nhất, tạo cơ hội cho cha, để cho cô và cha được sum vầy, cả nhà Ngụy gia đều là ân nhân của cha con cô.

Cha làm tái xế cho Ngụy gia mười năm, năm thứ tám, khi cô mười tám tuổi đã đủ trưởng thành và đủ trình độ, vì vậy mới có thể cho cô đi sang Pháp để cô có thể phát huy sở trường về thời trang của mình, cô hiện nay đã là một nhà thiết kế tài ba, có thể biến những bản vẽ thành những bộ trang phục xinh đẹp, làm cho thời trang trở nên phong phú.

Mà cha của cô lúc đó tiếp tục làm ở Ngụy gia đến năm thứ mười, do vợ chồng Ngụy gia quyết định di cư sang Thụy sĩ, hơn nữa lúc đó Ngụy Kính Nghiêu đã đi du học nước ngoài, Ngụy tiên sinh liền đem sản nghiệp trong nước bán đi, trả cho cha cô một số lương hưu rất lớn, để ông có thể đầu tư vào việc buôn bán.

Cha của cô cũng không phụ lòng người, dùng số tiền này đầu tư thành công.

Hai cha con cô có được thành tựu như ngày hôm nay, Hoa Xảo Hủy tin chắc là do viện trợ của Ngụy gia, cha cũng từng nói qua, chỉ cần Ngụy gia cần, dù khó khăn cũng phải giúp đỡ.

Vì thế khi cô nghỉ phép về nước, nhận được tin thiếu gia bị tai nạn xe cộ, lập tức thay hai vợ chồng Ngụy gia vì ở tận Thụy Sĩ mà không về kịp, đến bệnh viện thăm vị thiếu gia nhiều năm không gặp kia.

Lại không ngờ bước ngoặt này, lại làm cho hai đường thẳng vốn song song, giao nhau tại một chỗ...

“Chỉ sợ không kịp đợi ba con trở về, bất quá chúng ta báo đến sân bay Hongkong đổi vé dời lại một ngày, có lẽ là có thể gặp mặt một lần”. Ngụy tiên sinh vui vẻ đáp.

“Bác trai và bác gái định về Thụy Sĩ sao?” Không thể trách cô sao lại kinh ngạc như vậy, đứa con duy nhất của họ bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng, trước khi anh còn chưa kịp lấy lại trí nhớ, bọn họ lại phải đi, đây không phải là tác phong của bọn họ, vợ chồng Ngụy gia đối với thiếu gia là hết mực cung chiều mà.

“Tuy rằng về hưu, nhưng có một số việc đầu tư vẫn phải xử lý, đã hai tháng rồi, Kính Nghiêu rất có tiến triển, không còn giống như lúc mới ra viện ngay cả một bữa cơm đều không ăn đủ một bát, bác muốn để nó lại một mình ở trong nước hẳn là không vấn đề gì”. Ngụy tiên sinh đứng đắn nghiêm túc nói.

Để lại Ngụy Kính Nghiêu một mình ở trong nước, không thành vấn đề mới là lạ.

Mới ăn một chút cơm mà Hoa Xảo Hủy đã khổ sở chịu không nổi, không thể hiểu được, vợ chồng bọn họ sao có thể yên tâm như vậy?

Sau khi ăn xong, Ngụy Kính Nghiêu ăn uống no nê lại ầm ĩ muốn uống rượu đỏ, kết quả bị cha mình kéo sang chỗ khác, trên bàn cơm chỉ còn lại Ngụy phu nhân tạo nhã, cùng với Hoa Xảo Hủy [như đứng đồng lửa như ngồi đồng than]

“Cháu nhất định cảm thấy kì lạ, vì sao chúng tôi lại yên tâm khi để Ngụy Kính Nghiêu ở trong nước một mình, huống chi nó căn bản còn chưa nhớ lại, đối với hai vợ chồng chúng tôi rất xa lạ”. Ngụy phu nhân cười khẽ, bụng ầm trà lên, rót cho cô một chén trà nóng.

Tạm dừng trong chốc lát, mới tiếp tục nói...

“Kỳ thật là vì có cháu ở bên cạnh nó, chúng tôi đều rất yên tâm. Xảo Hủy, cháu nhất định sẽ nghĩ, bác là một người mẹ ích kỷ”. Ngụy phu nhân cười đến miễn cưỡng, do dự một lúc lâu, tiến đến nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên bàn.

“Kính Nghiêu hiện tại ra nông nổi này, bác kì thật không nên nói ra những lời này với cháu, muốn cháu ở lại bên cạnh nó, đây quả là một yêu cầu ích kỷ, nhưng bác chỉ có một đứa con, Xảo Hủy, cháu có thể cho dù là thương hại bác, hãy ở lại, được không? Trừ cháu ra, bác không biết còn có ai sẽ chăm sóc nó chu đáo.”

“Bác gái, đừng nói như vậy”. Ân nhân ăn nói khéo léo cầu xin, Hoa Xảo Hủy bị làm cho sợ hãi.

“Huống hồ Kính Nghiêu cũng cần cháu, nó không muốn ai khác ngoài cháu, cháu từ nhỏ đã là đứa lương thiện, sẽ không bỏ nó lại một mình, đúng không?”

Hoa Xảo Hủy biết, Ngụy phu nhân lên cùng cô nói chuyện như vậy, coi như là lấy ơn nghĩa bức ép cô, muốn cô từ bỏ công việc bên Pháp, ở lại bên cạnh Ngụy Kính Nghiêu, chăm sóc anh, để anh dựa vào.

Có lẽ người khác sẽ chán ghét loại uy hiếp như vậy, nhưng cô không thấy phiền chán, thậm chí cho rằng, đây vốn là chuyện cô phải làm.

“Bác gái, bác không cần cầu xin con, con cũng sẽ ở bên cạnh thiếu gia, đừng áy náy với con, thật đấy”. Cô cười, nắm bàn tay đang run rẩy của Ngụy phu nhân. “Con cam tâm tình nguyện ở lại, không ai bắt buộc con cả.”

“Xảo Hủy...” Ngụy phu nhân cảm thấy hồ thẹn, đối mặt với nụ cười trong suốt kia, cảm giác giống như mình đang bức một cô gái tốt, đánh mất tuổi thanh xuân và tiền đồ trên người con trai không được bình thường của mình, hơi quá đáng.

“Bác gái, cháu tin tưởng thiếu gia sẽ hồi phục, khỏe mạnh giống như trước kia, anh ấy nhất định sẽ nhớ lại được”. Hoa Xảo Hủy tin tưởng mười phần,

không ngừng an ủi khích lệ Ngụy phu nhân dường như đang tuyệt vọng.

“Gần đây thiếu gia tiến bộ rất nhiều, tin rằng anh ấy nhất định sẽ hồi phục. Cháu đồng ý với bác, cháu sẽ ở lại bên cạnh thiếu gia, mãi cho đến khi anh ấy nhớ lại tất cả, cho đến khi anh ấy không cần cháu nữa mới thôi.”

Nghĩ đến đó bỗng cô nở nụ cười, cười đến có chút tự giễu, có chút khó chịu.

Cô làm sao vậy? vì sao lại lộ ra biểu tình như vậy.

Ngụy Kính Nghiêu thuận miệng trả lời cha, ánh mắt lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tươi cười mang theo buồn bã của cô, mày nhíu lại nghi hoặc, trong lòng nôn nóng muốn vọt tới ngay bên cạnh cô, hỏi cô vì sao lại không vui.

“... xem ra, con không có nghe ba nói chuyện”. Ngụy tiên sinh vẻ mặt biến hóa kỳ lạ, nâng tay rót dòng rượu đỏ rực vào chiếc ly có chân dài, dọc theo chân ly quan sát vẻ mặt ngốc nghếch của con, trong mắt chợt lóe ra một tia sáng rồi biến mất.

“Hai tháng nghỉ ngơi hồi phục, đủ lâu rồi, Kính Nghiêu, con nên trở về công ty chủ trì đại cục, một công ty không thể không có người làm chủ”. Ngụy tiên sinh nhìn người con đã thay đổi của mình, nói được một lời thăm thía.

“Công ty?” Ngụy Kính Nghiêu nghe vậy mặt liền nhăn nhúm, lại nhìn hướng mẹ đang nói chuyện với Hoa Xảo Hủy, không chút suy nghĩ từ chối. “Con không muốn!” Thái độ gay gắt tùy hứng vô trách nhiệm, tựa như một đứa nhỏ.

Ngụy tiên sinh dường như đoán được anh sẽ có phản ứng như vậy, nhẹ nhàng cười, nhắm một ngụm rượu, cho đến khi hồng rượu chảy qua đầu lưỡi, cảm thụ hương vị rồi mới nuốt xuống.

“Khai tâm vui vẻ, cuộc sống dễ dàng là rất tốt, nhưng nhân sinh, không phải chỉ có khai tâm vui vẻ mà thôi”. Ngụy tiên sinh về hưu nhiều năm, nội dung nói chuyện, ngữ điệu, vẫn như cũ làm cho người ta không khỏi sợ hãi. “Ba từ nhỏ đã từng nói cho con, nói dối rất phiền toái, nói được một lời dối trá, cũng sẽ sinh ra một trăm, một ngàn lời nói dối khác, nhưng nếu sự thật khi đã bị vạch trần, cái giá phải trả sẽ lớn đến nỗi con không thể chấp nhận được.”

Một chút chần chờ hiện lên trong mắt của Ngụy Kính Nghiêu, nhưng rất nhanh nhận thấy lỗi của mình, trong nháy mắt, anh lại hồi phục lại nụ cười ngu ngốc kia.

“Con không muốn đi công ty, nhàm chán muốn chết.”

Ngụy tiên sinh bị những lời này làm cho nghẹn rượu phun hết cả ra, cười như không cười nhìn biểu tình bốc đồng kia của con, không khỏi bật cười lắc đầu. “Nhàm chán sao? Hay là tự tin rằng công ty mình lập nên có thể tự hoạt động, cho dù hai vị chủ nhân không có ở đó, công ty vẫn sẽ buôn bán làm ăn như trước?”

“Ba, con muốn rượu, con muốn uống”. Anh đưa ra ly rượu không, muốn cha rót rượu vào.

“Xem ra con đóng vai một đứa ngu ngốc, rất thuận buồm xuôi gió nha”. Ngụy tiên sinh lạnh lùng cười nói, nâng bình rượu rót rượu vào cho anh.

Ngụy Kính Nghiêu nâng ly rượu giả bộ giống như một người rất sành về rượu, lay động chiếc ly chân dài lại ngửi thấy một mùi hương, uống một ngụm rượu vào miệng để cho hương vị kia khuếch tán, thưởng thức mùi vị của loại rượu này, phong tình, cuối cùng nuốt xuống, khoe miệng giương lên hài lòng.

“Không”. Anh trẻ miệng nhíu mày, nhìn ly rượu trong tay.

Ngụy tiên sinh tất nhiên sẽ không quên được con mình từ nhỏ đã được ông dạy bảo cách uống rượu, sau khi đã thưởng thức hương vị tuyệt hảo của hồng rượu, sẽ lộ ra biểu tình như thế nào.

Ông cười không dấu vết, lại rót một ly đầy cho con.

“Da mặt của con. ... Có phải đã bị cắt bỏ hay không?” Ngữ khí giống như đang hỏi thời tiết hôm nay như thế nào vậy.

Ngụy Kính Nghiêu nghe vậy lập tức ôm lấy mặt mình, sau khi làm hành động này trong mắt anh hiện lên một chút tàn khốc.

“Ba, ba đang nói gì vậy, con nghe không hiểu, có thể đừng nói những vấn đề thâm cao như vậy được không?” Thuận thế ôm đầu, làm bộ như rất đau, “Con đau đầu quá!”

Ngụy tiên sinh nhìn bộ dáng đối phó kia của con, lại nhìn đến phía bàn ăn, vừa lúc Hoa Xảo Hủy ngẩn đầu đối mặt, tiểu nha đầu kia kính cẩn gật đầu với ông một cái, nở nụ cười ngọt ngào, nhưng sau khi nhìn thấy hành động của Ngụy Kính Nghiêu thì nụ cười nhất thời suy sụp, lập tức chạy đến đây.

“Tiểu tử thôi!” Ông nhện không được vụng trộm đã một cước vào Ngụy Kính Nghiêu đang giả chết kia, thầm mắng đứa con không để ý này: “Anh tốt nhất nên hiểu rõ bản thân đang làm gì, đừng nói ba không nhắc nhở anh, làm hỏng việc, anh nhất định phải chết”

“Kính Nghiêu, anh làm sao vậy? Đau đầu sao?” Hoa Xảo Hủy sốt ruột quan tâm hỏi, sờ sờ đầu anh một chút, sờ sờ mặt anh một chút, lo lắng không nói thành lời.

Ngụy Kính Nghiêu ngưu quan nhãn lại như ăn phải đồ chua, lấy cánh tay không thuận ôm lấy Hoa Xảo Hủy từ phía sau, mặt dựa vào bả vai cô, miệng

không ngừng hô, “Anh đau đầu!”

Trong lúc cô không để ý, một gương mặt khác, lại nhìn đến người cha đang nhủu mày, cười mĩa làm một ánh mắt khôn khéo, nhưng rất nhanh đã biến mất, lại một lần nữa hồi phục tư thái khờ ngốc của đứa trẻ.

Cái liếc mắt kia hướng tới cha là muốn nói, anh biết rõ mình đang làm gì.

Ta chính thức dở vì độ đáng yêu của anh này!!!! Á á á á á

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trong đêm khuya tĩnh lặng, Ngụy Kính Nghiêu đột nhiên bừng tỉnh.

Anh mở mắt ra, nhìn chiếc quạt điện trên trần nhà gỗ khắc vân, hình như đó là đồ vật quý mà anh coi trọng từ hồi còn ở Milan, là tác phẩm của một nhà thiết kế nổi tiếng.

Chậm rãi chuyển động cổ, nhìn về phía bên cạnh, Hoa Xảo Hủy đang ngủ say sưa trên cánh tay của anh, không hề phòng bị.

Anh vươn tay còn lại, yêu thương vô hạn khẽ vuốt gương mặt đang say giấc kia.

Như là tỉnh lại sau một giấc mộng dài, hỗn loạn, trong cõi sương mù, gặp được duy nhất một điểm sáng, là cô!

“Ưm...” Cô ở trong lòng anh phát ra âm thanh lẩm bẩm, lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt.

Cô có một đôi mắt trong suốt sáng mà anh chưa từng gặp qua, mới mở to mắt, liền lộ ra một nụ cười ngọt ngào nhất trên đời với anh, tay chạm vào hai má của anh, tiếng nói khàn khàn mang theo chút buồn ngủ, nhẹ giọng nói: “Sao lại tỉnh vậy? lại gặp ác mộng sao?”

Tay cô có chút thô ráp dao động trên khuôn mặt anh, mềm nhẹ vuốt ve hai má của anh: “Chỉ là mơ thôi mà.”

Anh bị những lời lẽ an ủi dịu dàng này trấn an, kim lòng không được nhắm mắt lại, giống như một chú cún được xoa đầu, cọ xát trong lòng bàn tay cô, muốn được yêu thương nhiều hơn.

“Ngủ không được”. Là vì nhìn thấy gương mặt của em, sẽ không muốn ngủ.

Lại suy nghĩ miên man cái gì? Mau ngủ đi” Hoa Xảo Hủy cười híp mắt, vẻ mặt khó nén được yêu thương.

Ngụy Kính Nghiêu học theo động tác của cô, bàn tay vuốt ve gương mặt của cô, khuôn mặt cô trong lòng bàn tay anh có vẻ rất nhỏ, ngón cái lướt qua lông mày của cô, chớp mũi cô, khóe môi luôn mang theo ý cười của cô.

Đợi cho cô rút tay mình về, đợi cho cô dần dần thiếp đi trong ngực của anh, ngay lúc cô còn chưa ý thức được nguy hiểm trước mắt, anh liền tiến lên hôn xuống đôi môi cô.

“Kính Nghiêu thiếu gia, không...” cô hỗn loạn, ưm một tiếng thở gấp, ngăn cản không được sự xâm lược của anh.

Đem thân thể nhỏ nhắn của cô áp xuống giữa giường, nâng nửa người trên, anh vừa hôn vừa quan sát gương mặt người phụ nữ này.

Ngũ quan bình thường không có nửa điểm xinh đẹp —— đương nhiên đây là lấy tiêu chuẩn của những người bạn gái trước kia của anh mà đánh giá, nhưng gương mặt này cứ hờ ra lại làm cho anh... Rất an tâm, yêu thích không thể rời bỏ, cẩn thận quý trọng vạn phần, nhìn không được muốn hôn thêm nữa, hôn đến nghiện, để cho bản thân mình chỉ tràn ngập hơi thở của cô, cũng để cho hơi thở của mình tràn ngập xung quanh cô, để cho cô chỉ có thể nghĩ về anh.

Khoảng nửa tháng trước, cũng giống như vậy, một đêm đột nhiên thức tỉnh, anh mở to mắt, thấy cô đã bị anh như bạch tuộc quấn quanh ôm vào trong ngực mà ngủ.

Đầu anh tua lại những thước quay thời gian, ba mươi hai năm cùng với ba mươi hai sự kiện liên tiếp lướt qua.

Cha mẹ, bạn học, đối thủ thời đại học của mình biến thành người bạn thân đồng cam cộng khổ, xuất ngoại lấy bằng thạc sỹ, gây dựng sự nghiệp, hoàn thành khóa học về nước, case, đãi khách, tất cả đều như một con quay không ngừng xoay chuyển.

Xen kẽ giữa những hình ảnh có rất nhiều hình bóng của những cô gái xinh đẹp, là những người bạn gái mà anh đảm nhiệm hoặc đồng thời kết giao, lúc anh bị tai nạn xe cô gây thương tích ở não bộ, tâm trí thoái hóa, mất đi hành vi năng lực của người bình thường. Khi bác sĩ chuẩn đoán khả năng cả đời anh đều bị như vậy, cũng có khả năng sẽ chuyển biến xấu hơn, những cô gái vẫn luôn nói thương yêu anh, không rời bỏ anh, tất cả đều biến mất tầm

Đúng hơn là đám bạn gái của anh còn trên giường bệnh ra tay với nhau, như một đám sói đói khát tranh thức ăn, mà anh lại chính là một miếng thịt màu mỡ để các cô tranh đoạt.

Còn nhớ rõ lúc bắt đầu tỉnh lại, cái gì cũng không biết, đôi mắt nhìn thế giới xa lạ với chính mình, nội tâm sợ hãi không thôi, ngay cả tự mình ăn cơm cũng rất chật vật, thất bại khó khăn, bên người lại không có ai làm bạn.

Tự ghét tự oán, đến khi bản thân rơi vào tuyệt vọng dưới đáy cốc, cô xuất hiện...

“Không được hôn tôi nữa!” Hoa Xảo Hủy bị hôn đến tỉnh ngủ, né tránh nụ hôn càng ngày càng can rở của anh, đôi mắt to đen trắng phân minh giờ phút này phủ một lớp nước, môi bị hôn đến sưng đỏ, hai gò má ửng hồng, bộ dáng xấu hổ ướt át, làm cho Ngụy Kính Nghiêu khó có thể khống chế tình triền.

Yết hầu anh thất lại, áp chế dục vọng quay cuồng, nhưng vẫn không áp chế được ý niệm muốn giữ lấy cô trong đầu, kim lòng không được giữ chặt cô lại, không để ý đến cô đang xấu hổ muốn trốn thoát, cúi người hôn lên đôi môi ướt át của cô.

Hôn rồi lại hôn, hoàn toàn không che dấu những khát vọng yêu thương cô.

“Xảo Hủy...” Trong cơn động tình, anh kêu lên tên của cô, môi hé mở nuốt lấy môi cô, một chiếc hôn sâu cùng một tiếng kêu gọi.

Anh chưa từng chật vật như vậy, trước kia anh đứng ở trên đỉnh cao, thói quen có những người vây quanh bên cạnh mình, nịnh bợ, nịnh hót chờ lọt vào mắt xanh của anh, chưa bao giờ có người làm ra vẻ chán ghét không kiên nhẫn với anh.

Nhưng sau một vụ tai nạn xe cô làm cho anh trở nên nghèo túng, đã quen mắt mình là ai, hành động chậm chạp, ngay cả thầy thuốc hỏi anh ba cộng ba là bao nhiêu, anh phải suy nghĩ một lúc lâu mới cho ra kết quả đúng, khối máu tụ ở trong đầu không chỉ làm anh mất trí nhớ, làm cho anh giống như một đứa trẻ năm tuổi, ngay cả thầy thuốc cũng không dám cam đoan anh sẽ hồi phục hay có chuyển biến xấu, cần phải có người chăm sóc anh, khả năng sẽ kéo dài cả đời.

Cho đến lúc đó mới phát hiện, những người phụ nữ ngoài mặt luôn yêu thương không thể sống thiếu anh, kỳ thật ở sau lưng đều rất hận anh, cuối cùng người chịu ở lại bên cạnh anh, kiên nhẫn cô vũ anh, giúp anh thích ứng với cuộc sống, lại là người mà anh luôn xem nhẹ.... Con gái của tài xế.

Đầu bị thương nặng cũng không phải không hồi phục, mỗi lần nhìn thấy ảnh chụp ngày ngày xưa sẽ liền nhớ lại ba mươi hai năm trôi qua, vào một buổi đêm khuya, đột nhiên anh từ trong mộng bừng tỉnh, trí nhớ của anh đã trở lại.

“Kính Nghiêu thiếu gia... Đừng làm loạn.”

“Không được gọi anh là thiếu gia”. Anh không thích cách cô gọi mình, rõ ràng là đã nghe mười mấy năm trời, nhưng tới giờ mới cảm thấy chói tai tức giận. “Anh không phải thiếu gia của em.”

Đúng, anh đã khôi phục trí nhớ, đại khái là nửa tháng trước, ngày thứ mười sau khi xuất viện, đột nhiên nửa đêm tỉnh giấc, liền nhớ lại tất cả.

Bao gồm cả cuộc sống sau khi mất trí của anh, cô cô vũ chăm sóc anh như thế nào, chưa bao giờ chịu từ bỏ.

Càng nhớ rõ hơn là những lúc sau khi tỉnh dậy thấy được nụ cười ngọt ngào của cô, trong khoảng thời gian ngắn ngủi anh đã nảy sinh cảm tình với cô, anh ý cô, bám lấy cô, mê đắm cô, không thể không có cô.

Một đêm nọ anh nhìn cô bị chính mình bắt buộc phải ngủ cùng giường, đột nhiên sinh ra một sự khủng hoảng, rất sợ mất đi cô.

Sợ vì sau khi cô biết được anh đã khôi phục trí nhớ, sẽ rời bỏ anh.

Khi đó anh vẫn chưa chắc bản thân đối với cô là loại tình cảm gì, vì thế quyết định giấu diếm, coi như là lợi dụng sự chăm sóc của cô, để khôi phục nhanh chóng, trong nửa tháng ngắn ngủi đã hoàn toàn lấy lại trình độ.

Anh mang theo trí nhớ cùng với trí năng của tuổi ba mươi hai, âm thầm quan sát con gái của tài xế mà chính mình vẫn xem nhẹ, rất nhanh đã hiểu ra, ý nghĩa của cô đối với anh, tuyệt đối không phải là chơi đùa.

Anh muốn cô.

Nếu giống như lời cha anh đã nói, tung ra một lời dối trá, sẽ có thể sinh ra rất nhiều lời nói dối khác, thì nay anh cũng không dám nghĩ đến, nếu cô biết chính mình đã lừa cô gần hai tháng, có thể sẽ... tức giận không tha thứ anh hay không?

Nghĩ đến cô sẽ lộ ra biểu tình thất vọng với anh, quay lưng với anh, anh lại càng khó mở miệng.

Nói cách khác, anh ở trước mặt cô giả ngây giả ngốc, đã được một thời gian dài.

“Xảo Hủy, anh yêu em”. Ngụy Kính Nghiêu lại lần nữa nói lời yêu với cô, trong dĩ vãng những người bạn gái anh đã làm quen, chưa từng có người nào khiến cho anh phải mở miệng nói ra ba từ này, anh không hề hứa hẹn, cho rằng ứng phó với phụ nữ thật sự rất đơn giản.

Nhưng người phụ nữ đang nằm trên giường của anh, bị anh đặt dưới thân này, ngay cả ôm hôn một cái cũng tránh né anh, anh không nắm bắt được.

“Kính Nghiêu thiếu gia, tôi cũng rất thích anh mà.”

Nghe vậy, Ngụy Kính Nghiêu khó nén được sự uể oải, cô đáp lại lời anh, giống như là trấn an một đứa trẻ đang thắc mắc rằng mẹ nó có yêu nó hay không.

Anh không phải là đứa nhỏ, đã khôi phục trí nhớ và cũng đã khôi phục được trí lực, anh là một người đàn ông bình thường mà! Nhưng việc này vẫn chưa thể nói ra, trước khi xác định được tình cảm của cô đối với anh, không thể liều lĩnh nói cho cô hay.

Nếu người bạn tốt Đồng Diệc Hà thấy bộ dáng đáng kinh ngạc của anh hiện tại, hay là thấy anh phải lòng một hình tượng phụ nữ mà trước kia anh luôn mồm cho là “ăn không vào”, nhất định sẽ hung hăng cười nhạo anh một phen.

Anh vô cùng muốn ăn, nhưng lại không dám!

“Đừng đùa nữa, mau ngủ đi, nếu ngày mai anh không thức dậy được, tôi sẽ không mang anh đi đến chỗ làm, để anh ở nhà”. Hoa Xảo Hủy miệng ra vẻ uy hiếp một đứa trẻ phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Anh muốn đi! Mặc kệ, anh muốn đi!” Đáng giận, anh phải sắm vai một đứa trẻ ngu ngốc đến khi nào đây? Có lẽ đợi cho đến ngày cô hoàn toàn thuộc về anh đi, nhưng sẽ có một ngày như vậy sao?

“Vậy anh còn không chịu nằm xuống?” Thấy anh ngoan ngoãn xoay người trở lại vị trí, tâm lại không cam lòng nhìn miệng của cô, trong lòng cô run sợ một chút, sợ anh lại một lần nữa phát tác tiến đến hôn mình, cô càng ngày càng khó khăn ngăn cản anh.

Nhưng mi cô vừa nhú, anh liền kéo hết chăn sang ngủ, cô không khỏi thở một tiếng nhẹ nhõm.

Thực đáng ghét, đều là bởi vì ngay từ đầu không đành lòng cự tuyệt, mới làm cho anh được một tác lại muốn tiến thêm một bước, ăn hết đậu hũ của cô còn chưa chịu thỏa mãn.

“Thật là, vừa mới tỉnh đã động dục, đáng ghét”. Hoa Xảo Hủy hé ra khuôn mặt ửng hồng, cũng xoay người kéo một chiếc chăn bông ở giường khác sang, đem thân mình bọc lại kỹ càng.

Nhưng đôi mắt trong trẻo của cô không hề buồn ngủ, nét mặt ửng hồng lộ ra vẻ thẹn thùng, cho dù đang quay lưng về phía Ngụy Kính Nghiêu, nhưng vẫn có thể cảm giác được hơi ấm trên cơ thể anh.

Thân thể phát ra hơi nóng, cảm giác tay anh vẫn còn dao động trên người, cách thức anh hôn cô vô cùng kịch liệt và tràn ngập tình dục, kỳ thật... Không chỉ có anh cảm thấy chưa thỏa mãn, mà cô cũng vậy.

Hoa Xảo Hủy mày đang suy nghĩ cái gì hả! Ngụy Kính Nghiêu căn bản không biết chính mình đang làm gì, mày lại nổi tính háo sắc!

Vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, cô không phát hiện được người đàn ông đang quay lưng về phía cô, về mặt nhấn nhá đang giằng co với dục vọng không có chỗ phát tiết, ăn hay không ăn đều làm cho anh khổ sở, cô hồn nhiên không để ý đến tình cảnh nguy hiểm của mình, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị thất thân....

Anh bị lừa .

Vì sao anh lại nói như vậy? Anh hẳn là phải hư tổn một chút, trực tiếp ăn luôn cô, tốt nhất ép buộc cô đến mức không thể xuống giường được, xem cô muốn vút anh đến bệnh viện như thế nào?

Đáng chết! Bệnh viện! Nơi này có nhiều thứ không muốn nhớ lại, anh gặp tai nạn xe cộ, bị cấp cứu, mất trí nhớ, còn có những cặp tình nhân nóng lạnh hay xuất hiện, tận mắt thấy bản thân mình bị vút bỏ, thậm chí người bạn thân tốt nhất của anh cũng đã quên bọn họ đã từng là anh em.

Ngụy Kính Nghiêu khoanh tay trước ngực khó chịu, đưa lưng về phía Hoa Xảo Hủy đối mặt với vách tường, bực bội một cách ngây thơ với cô.

“Đừng tức giận nữa mà”. Cô vươn ngón trỏ chọc chọc vào bờ vai anh. “Tôi cũng đâu có lừa anh, thật ra là muốn dẫn anh đi theo tôi kiếm thêm khoản thu nhập, nhưng mà trước khi đi, phải kiểm tra một chút đã.”

“Hử!” Anh biết hiện tại sắc mặt mình có ngây thơ biết bao, ghê tởm biết bao, nhưng chả còn biện pháp nào, một mặt là muốn ở trước mặt cô thể hiện một bản thân chưa phục hồi của mình, về phương diện khác, đây là phản ứng theo bản năng của anh.

Thì ra anh vốn chỉ là một người đàn ông ngây thơ! (Quá ngây thơ!!!!)

“Tôi biết anh không thích bệnh viện, nhưng mà anh đã bị chấn thương, còn chưa có khôi phục, khối máu gì đó vẫn còn nằm trong đầu anh, nên phải đi

kiểm tra thường xuyên”. Hoa Xảo Hủy nói những lời lẽ khuyên bảo.

“Đừng tưởng anh không biết gì, cái ông bác sĩ kia lúc nào cũng muốn mổ đầu anh ra!” Anh oán giận gầm nhẹ.

Nghĩ đến cái tên lang băm kia lại dám nói khối máu tụ trong đầu anh có khả năng không thể tự tan biến, đề nghị sau khi ổn định phải tiến hành phẫu thuật lấy ra, anh liền cảm thấy một trận ớn lạnh.

Lúc trước khi kiểm tra phát hiện khối huyết trong đầu anh đã rút nhỏ lại, cộng thêm thùy não của anh đã khôi phục nhanh chóng, có thể tự mình bắt đầu một cuộc sống mới, có thể chạy, có thể nhảy, vậy sao ngu ngốc đến nỗi không nghĩ rằng trí nhớ của anh cũng sẽ khôi phục chứ?

“Đó chỉ là đề nghị mà thôi, giải phẫu rất liều lĩnh, tôi cũng không muốn anh phải mạo hiểm” Hoa Xảo Hủy trấn an. “Nếu anh phải phẫu thuật như đã nói, ba mẹ anh sao có thể bỏ lại anh ở trong nước mà bay đến Thụy Sĩ cơ chứ? Huống hồ hiện tại anh hồi phục rất tốt, chúng tôi sẽ không để anh phải phiêu lưu tính mạng đâu.”

“Sẽ không mổ sao?” Anh chần chờ hỏi.

“Không”. Cô còn rất chân thành kiên định. “Chỉ là đi kiểm tra định kỳ thôi, anh chịu khó một chút là được.”

Cho dù là bỏ hết thời gian của mình vào chỗ này, bỏ lỡ công việc không dễ dàng kiếm được của cô, cô cũng không sao cả, công việc vẫn có thể kiếm tiếp, nhưng Ngụy Kính Nghiêu chỉ có một, mà anh lại cần cô.

Anh ý lại cô, đề ý đến cô, không chỉ một lần nói cần cô, yêu cô, cô từ nhỏ đã rất ái mộ thiếu gia, rất khó không để tâm trước những lời nói, hành vi của anh.

Nhưng cô vẫn rất nghi hoặc, anh thật sự biết mình đang làm gì sao? Anh đối với cô có đủ loại tình cảm, không phải là do khối máu tụ chèn ép trong đầu tạo thành sao?

Từ hai tháng trước, cô thay thế hai vợ chồng Ngụy gia đến bệnh viện thăm Ngụy Kính Nghiêu bị tai nạn xe cộ, được yêu cầu là trước khi gặp anh, phải đi gặp bác sĩ của anh trước.

“Ngụy tiên sinh thực may mắn, tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy như lại không gây ra vết thương ngoài đầu...” Bác sĩ trước tiên an ủi cô một lát, sau đó theo bức ảnh trên màn hình, đem bản báo cáo chấn thương của Ngụy Kính Nghiêu, nói cho người bị ủy thác toàn bộ trách nhiệm là cô rằng, “Nhưng vụ tai nạn này đã để lại một khối máu tụ trong đầu Ngụy tiên sinh, đây coi như là một bóng ma trong não, là khối máu duy nhất còn tồn tại, chèn ép đến thần kinh trí nhớ, thần kinh phản xạ, khối cảm xúc...”

Bác sĩ nêu ra một đồng danh từ chuyên ngành, cô thật sự nghe chả hiểu, vì thế đánh gãy lời nói của ông ta, trực tiếp hỏi: “Tôi không hiểu, nó có ảnh hưởng gì?”

Bác sĩ nhìn mặt cô, khó xử nói: “Bình thường những chuyện này chúng tôi thường thông báo cho người nhà bệnh nhân biết, nhưng tình huống đặc biệt của Ngụy tiên sinh... Khối máu này, sẽ làm cho anh ta mất trí nhớ, hành động chậm chạp, cảm xúc không ổn định, trí lực thoái hóa, không khống chế được hành vi, não tủy không phối hợp, những thứ này có thể từ từ khôi phục theo điều trị, nhưng tính tình thì sẽ không kiểm soát được, gây trước ôn hòa với cô, gây tiếp theo sẽ chửi ầm lên, cảm xúc biến đổi không ngừng không phải là do anh ta. Mà là do khối huyết tạo nên.”

Khi đó bác sĩ có ý tốt tư vấn tâm lý cho cô một chút, hy vọng cô đừng trách móc gì sự thay đổi cảm xúc của Ngụy Kính Nghiêu, giúp cô tránh những chuyện không hay.

Anh quả thật có thời gian tính tình táo bạo không thể chăm sóc được, nhưng sau này có lẽ là do khối máu thu nhỏ lại, tính tình anh có thể kiểm soát được, không còn đột nhiên nổi giận phát cuồng, nhưng, lại bắt đầu nói yêu cô.

Mỗi khi anh ôm cô nói thích, nói yêu, nói không thể không có cô, muốn cô ở bên cạnh cả đời,... đều làm cho cô nghĩ rằng, anh làm những hành vi thân mật này với cô, là do khối máu trong đầu quấy phá, không phải là ý của anh.

Cảm động là một chuyện, nhưng cô không thể tin tưởng một cách mù quáng, rằng hoàng tử sẽ coi trọng một con vịt xấu xí như cô.

Bởi vì thích mà cam tâm tình nguyện chăm sóc, chẳng sợ những tính tình bộc phát của anh đối với cô, cô chỉ hi vọng anh tốt lên, cho dù sau khi khôi phục trí nhớ có quên mất quãng thời gian đã sống chung cùng cô cũng chẳng sao cả.

Cho nên cũng chưa từng cứng rắn ngăn cản anh ôm cô, hôn cô, bởi vì... Đó là tâm nguyện trước đây chưa thực hiện được, cô cũng muốn anh thực sự đề ý đến cô.

“Nè nè, nếu anh chịu ngoan ngoãn như em nói, có thương không?” Ngụy Kính Nghiêu có chút trẻ con lại lại có ý dờ dờ đùa dai, làm cho Hoa Xảo Hủy không khỏi mỉm cười.

“Mua nhiều đồ uống cho anh?” Cô có ý dụ anh.

“Em mớm cho anh?” Mặt anh sáng ngời, bộ dạng nóng lòng muốn thử. “Được! anh muốn uống nước chanh, anh thích!”

“...” Hoa Xảo Hủy không nói gì, vốn định dụ anh kết quả lại bị phản công lại, có đôi khi cô thật sự cảm thấy mình thất bại không có lý do.

“Đừng không, em muốn mớm cho anh mà.” Anh cười rất thoải mái, cảm thấy biểu tình của cô lúc này rất đáng yêu.

“Nguy Kính Nghiêu.”

Đang muốn tiếp tục dụ dỗ cô, mụ y tá mặc áo trắng ma quỷ lại la lên tên của anh, bả vai anh co rụt lại, quyết định giả vờ không nghe thấy.

“Đang gọi anh kia!” Hoa Xảo Hủy bị biểu tình né tránh của anh làm buồn cười: “Nhanh chút.”

Bị bên giục bên mời, anh không cam tâm tình nguyện xoay người cùng cô đi vào phòng khám, gặp tên bác sĩ đang ghét kia.

Đúng lúc bọn họ định tiến vào phòng bệnh, cửa phía trong đã mở ra, vừa vặn đối mặt với người kia.

Đối phương là một nam một nữ, Nguy Kính Nghiêu khó có thể che dấu sự giật mình.

“Cậu cũng đến khám sao? Có khỏe không?” Trực tiếp thân thiết, làm cho người ta nghi ngờ.

Đối phương chân chừ nhú mày, cao thấp đánh giá anh, sau đó hừ một tiếng. “Tôi với anh có quen biết sao?”

Nhìn người bạn tốt cũng là đồng nghiệp lộ ra sắc mặt chán ghét với mình, Nguy Kính Nghiêu rất khó có thể hình dung tâm trạng lúc này, bạn tốt đã hoàn toàn quên mất tình nghĩa anh em giữa bọn họ, ấn tượng của anh ta vẫn dừng lại ở lúc còn đối đầu nhau thời đại học.

“Đồng tiền sinh, đã lâu không thấy, gần đây khỏe không?” Hoa Xảo Hủy mỉm cười cùng chào hỏi Đồng Diệc Hà, người này là bạn tốt kiêm đồng nghiệp trong công việc của Nguy Kính Nghiêu, hai người cùng ngồi trên một chiếc xe khi xảy ra tai nạn xe cộ, đều bị va chạm rất mạnh, Nguy Kính Nghiêu mất đi trí nhớ, còn Diệc Hà trí nhớ quay về mười năm trước.

Cô còn nhớ rõ khi hai người cùng nằm chung một phòng bệnh, Đồng Diệc Hà đã “khi dễ” Nguy Kính Nghiêu như thế nào, cho nên giờ phút này trước khi anh ta nói ra những lời khó nghe, cô phải tự động bảo vệ thiếu gia trước.

Đồng Diệc Hà nhìn Hoa Xảo Hủy — cô gái đã đối xử không tệ lắm với mình khi còn ở bệnh viện, anh trực tiếp bỏ qua cho đối thủ một mắt một còn Nguy Kính Nghiêu, ngữ khí khó nén sự chán nản trả lời cô: “Không tốt lắm, tôi chưa liên lạc được với những người bạn tôi nhớ, một chút tiến triển cũng không có....”

Nói một nửa lại tạm dừng, nhìn lại Nguy Kính Nghiêu đang ở bên cạnh cô, vẻ mặt ghét bỏ, ánh mắt còn liếc một chút. “Cô sao lại ở chung một chỗ với hần ta? Một cô gái tốt nên cách xa tên Nguy Kính Nghiêu một chút.”

Đáng chết, thật muốn đánh hần! Giống như hồi còn ở đại học, nhưng lại không được.

Nguy Kính Nghiêu ôm quyền, đếm từ một đến mười, nói cho chính mình rằng không nên cùng bạn tốt so đo, anh ta không phải có ý quên tình bạn của bọn họ.

Nhưng mà rất khó!

“Hần ghét anh”. Gục đầu xuống, ai oán kéo vạt áo của Hoa Xảo Hủy, Nguy Kính Nghiêu tay khẽ run, bởi vì phần nộ.

“Đó là bởi vì anh ấy mất trí nhớ, không giống với anh, cho anh ta thời gian, nói không chừng sẽ nhớ lại, có nhớ em đã từng cho anh xem tám ảnh chụp không? Kính Nghiêu thiếu gia, hai người là bạn tốt mà”. Cô lập tức trấn an Nguy Kính Nghiêu đang đau lòng.

“Bạn tốt sẽ không đối với anh như vậy, anh không tin!” Anh không tin, Tiểu Đồng lại thật sự quên hết cảm tình giữa bọn họ.

“Thiếu gia...”

“Ai là bạn tốt của anh?” Đồng Diệc Hà làm một bộ dạng biểu tình như hỏi “Anh điên rồi sao?”, khinh thường không nên được. “Tôi mặc kệ anh, giả đáng thương cái gì? Diễn mà cũng diễn giả dối như vậy, ai mà tin!” Bày ra một sắc mặt khinh thường, từ mũi phả ra một tiếng “Hừ!”

Nguy Kính Nghiêu nghe vậy cứng đờ lại, nghĩ xem người này là thật liếc mắt một cái đã nhìn thấu anh diễn kịch, hay là chỉ thuận miệng nói như vậy?

“Học trường...” thanh âm mềm mại vang lên, giọng nói trong như nước của một cô gái trẻ phía sau truyền đến. “Phải đi rồi sao?”

Chỉ thấy biểu tình Đồng Diệc Hà thay đổi, quay đầu hé miệng cười, “Ừ, đúng rồi học muội, em nhớ Nguy Kính Nghiêu không? Hần nói chúng tôi đã từng là bạn tốt, em nhớ xem có loại sự tình này không?”

“Học muội” có tiếng kêu trẻ con kia, bộ dáng rất ngọt ngào, nhìn Nguy Kính Nghiêu, trên mặt hiện lên một chút chột dạ.

“Kính Nghiêu học trường... không nhớ em sao?” Cô ta hỏi rất cẩn thận cần chờ.

Làm sao có thể quên được vị học muội mắc bệnh công chúa ưa dung lợi này chứ? Đáng chết, Đồng Diệc Hà sao lại có quan hệ với cô ta? Không phải rất vất vả mới thoát ra được sao?

Vừa nghe anh ta cao hứng hô to học muội, còn tưởng rằng là người phụ nữ kia của anh ta, mẹ nó!

“Cô là ai? Tôi không biết.”

Vị học muội xinh đẹp kia lập tức nở một nụ cười như trút đi gánh nặng, quay đầu nói với Đồng Diệc Hà: “Hai người vẫn luôn đôi đầu nhau, đến bây giờ cũng vẫn vậy.”

Người phụ nữ này đang châm ngòi ly gián!

“Cô nói dối!” Hoa Xảo Hủy phần nộ chỉ ra chỗ sai. “Bọn họ là bạn tốt, là đồng nghiệp thân cận nhất, bọn họ cùng đi du học lấy bằng thạc sĩ, đang gây dựng sự nghiệp, cô sao lại nhân lúc Đồng Diệc Hà mất trí nhớ mà lừa dối anh ta?” Cô phát điên với người phụ nữ này.

“Em không lừa anh, học trưởng...” Học muội nhìn Đồng Diệc Hà cầu cứu.

“Vậy ý cô nói, tôi mới là người nói dối à?” Hoa Xảo Hủy rất độc đáo, đúng lúc Đồng Diệc Hà định mở miệng an ủi mỹ nhân, thì cô lại bùng bùng khí thế hỏi ngược lại, “Điều tôi nói đều là thật, anh không tin có thể đi kiểm chứng”. Cuối cùng oán hận trừng mắt liếc nhìn người phụ nữ đang co rúm trong lòng Đồng Diệc Hà kia, cắn răng nói: “Tôi ghét nhất những người hay nói dối.”

Không chỉ vị học muội kia toàn thân cứng đờ, ngay cả Ngụy Kính Nghiêu cũng vậy.

Nguy rồi, anh nói dối nhiều như vậy, cô có chịu tha thứ anh hay không?

“Học... học trưởng, anh kiểm tra xong rồi sao? Chúng ta mau về đi”. Vị học muội kia bị mắng là nói dối không khỏi xấu hổ, vội vã muốn chạy đi.

“Này!” Ngụy Kính Nghiêu kêu hai người đang muốn chạy kia lại, cảm thấy nên nhắc nhở bạn tốt một chút.

“Giữ chứ?” Đồng Diệc Hà ngữ khí không tốt cãi lại.

“Tôi cảm thấy, người ở bên cạnh anh không ít, hẳn là không phải chỉ có cô gái này.”

“Vậy thì phải là người nào?” Tính nhẩn nại của Đồng Diệc Hà trước mắt anh còn không bằng phụ nữ, khẩu khí cao lên một chút. “Anh không phải mất trí nhớ sao? Tôi vì sao lại phải tin những lời anh nói?”

“A, đúng rồi, Kính Nghiêu thiếu gia, anh nhớ sao?” Hoa Xảo Hủy lúc này mới nghĩ ra, vui mừng nhìn anh.

“Hà?” Ngụy Kính Nghiêu sững sốt, đầu óc đang vận động xen không biết lựa lời nào để nói dối. “Anh... anh cũng không biết, tự nhiên... hình ảnh trong đầu chợt lóe rồi biến mất, em không phải nói anh và anh ta là bạn tốt sao? Anh thấy người phụ nữ bên cạnh anh ta, với người này hình như không giống nhau.”

Hoa Xảo Hủy nhìn anh, không giấu được nét vui sướng.

Ngụy Kính Nghiêu rất chột dạ, cô thật sự hy vọng anh hồi phục, chỉ vì một chút tiến bộ của anh mà đã vui vẻ như vậy, nhưng anh lại lừa cô.

“Hức!” Nghe vậy, vị học muội kia liền ôm mặt khóc. “Em chỉ biết anh nói thích em đều là lừa gạt em. Anh đã có người khác!” Sau đó khóc bỏ chạy ra ngoài.

“Anh đâu có? Học muội, chờ anh với.... anh.... Tôi bị anh hại chết rồi!” Đồng Diệc Hà hốt hển trừng mắt nhìn Ngụy Kính Nghiêu một cái, vội vàng đuổi theo học muội kia.

Cậu hiện tại hận tôi, chờ cậu nhớ rõ ràng sẽ cảm ơn tôi thôi, người anh em!

“Ngụy Kính Nghiêu!” Y tá mặc áo trắng mà quỷ không kiên nhẫn hô tên lên.

“Anh không chừng có thể khôi phục được trí nhớ, mau mau đem tình huống này nói cho bác sĩ đi!” So với kẻ bệnh hoạn như anh còn vội vàng hơn, Hoa Xảo Hủy lôi anh vào phòng khám.

Ngụy Kính Nghiêu ngồi trên ghế, nhìn cô đang sốt ruột kể lại cho bác sĩ nghe tình huống vừa rồi, anh lừa cô, cô lại không hề nghi ngờ mà tin tưởng, toàn tâm toàn ý muốn tốt cho anh, vì anh mà lo lắng, anh không nhận được dâng lên một cảm giác áy náy đối với cô.

Quả nhiên, như lời cha đã nói, anh từ một lời nói dối ban đầu đã sinh ra nhiều lời nói dối khác, đợi đến một ngày tìm ra được sự thật, cô còn có thể tin bản thân anh thật sự yêu cô sao?

Vì thế, Ngụy Kính Nghiêu sợ hãi không thôi....

Chương 4

Trong một không gian gần trăm mét vuông, lộ ra một chiếc bàn rộng thênh thang, rất nhiều người ở tại không gian này, chuyên tâm thiết kế những trang phục trong tay, cũng có rất nhiều người mẫu đứng bên cạnh chiếc bàn này, cho người khác thử áo trên người mình, rồi lại vứt đi những thứ đồ không hợp, hoặc là để cho người ta bắt mình nhét vào một bộ trang phục khoa trương đầy cộm.

“Cứ đem thân thể tôi xén bớt đi, chả sao cả?” Một cô người mẫu đang thử vào một bộ đồ, hít vào, thu nhỏ bụng, để cho người ta mặc kệ đem hai mươi tác eo thon nhỏ của cô nhét vào bộ áo giáp hai mươi tác kia.

Nguy Kính Nghiêu bị bỏ ở một góc, trong tay cầm một chai sữa, ánh mắt đảo qua đám người mẫu nổi danh, nhà thiết kế, trước kia với dáng người nóng bỏng, dung mạo xinh đẹp của cô người mẫu này, sẽ hấp dẫn ánh mắt anh, nhưng hiện tại tầm mắt của anh, đang nhìn thẳng về phía trước, phía người phụ nữ đang tập trung tinh thần lắng nghe những câu nói của người Pháp kia.

Những câu nói tiếng Pháp rất dài, hai người nói chuyện với nhau không chút khó khăn. Anh một chữ nghe cũng không hiểu, nhưng cũng không sao, anh thích nghe thấy giọng nói của cô.

Thanh âm của Hoa Xảo Hủy so với những cô gái khác thì trầm khàn hơn, nói ra tiếng Pháp có một hương vị đặc biệt, Nguy Kính Nghiêu cảm thấy nó thật gọi cảm.

“Natasha, tính làm ở chỗ này đến khi nào?” Người đàn ông cùng cô nói chuyện là một người Pháp có làn da trắng nõn, thân hình cao to, ngũ quan tuấn mỹ, nhìn cách ăn mặc, áo lông khoác ngoài một chiếc áo sơ mi cách điệu cổ chữ V bên trong, dưới thân là một chiếc quần đen bó sát người, nghe cách ăn nói, giống như một thư sinh nho nhã, chỉ vào bản thiết kế trên bàn, sắc thái sáng sủa cùng với những đường cong đẹp đẽ, mọi thứ của anh ta đều cho thấy anh ta là một nhà thiết kế tài hoa và thành công.

“Sao thế, nhớ tôi sao?” Hoa Xảo Hủy quay đầu nhìn anh ta cười, tiếp tục hoàn thành những ký hiệu trên tấm vải theo bản thiết kế phác thảo.

“Anh không thể không có em, anh cần em”. Cánh tay thon dài ôm lấy bả vai của cô, thân thể dựa hẳn vào cô, tư thế rất thân mật.

“Stanent, muốn tìm một nhà thiết kế xuất sắc hơn tôi, không khó, anh lại tới riêng nơi này để nhờ tôi giúp, hẳn là có nguyên nhân chứ?” Hoa Xảo Hủy đã thành thói quen những người chung quanh nhiệt tình nói rất yêu cô, người Pháp mà, trời sinh lãng mạn, chỉ cần không đột nhiên hôn cô là được rồi.

“Không, anh chỉ thật lòng muốn đến thăm em thôi, nhưng rốt cục vẫn là vì nguyên nhân gì khiến em lại từ chối thư mời đến ‘Raphael’?” Ánh mắt lúc nói chuyện đồng thời liếc về phía Nguy Kính Nghiêu đang ngoan ngoãn đứng một bên. “Từ khi nào em lại dặt thêm một chú cún theo thế này?”

“Anh ấy không phải cún.” Hoa Xảo Hủy sửa lại câu nói của anh ta đối với Nguy Kính Nghiêu.

“Vậy anh ta là?” Mặt Stanley tiến gần đến mặt cô, nói bí mật thôi, đương nhiên là phải cẩn thận một chút tai vách mạch rừng.

“Anh ấy là một người rất quan trọng”. Cô nhẹ giọng nói, né tránh động tác rất thân mật của người bạn tốt kia, nhìn về phía Nguy Kính Nghiêu một lúc.

Anh lập tức lộ ra một nụ cười tươi rói, nhìn cô vẫy vẫy tay, cô nhìn không được mỉm cười, nhưng khóe miệng tươi cười có vẻ cứng nhắc.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Nguy Kính Nghiêu, cô mười tuổi, anh mười bảy, trên mặt anh lộ rõ vẻ kiêu căng, lãnh đạm xa cách, đối với những người làm chướng mắt, anh rất nóng tính.

Ví như cô, từ nhỏ đã là một con vịt xấu xí bị khinh thường, đối với đứa con gái của tài xế như cô, thiếu gia cũng chẳng thèm đem con mắt đặt lên người cô, cho dù là cha mẹ anh yêu cầu anh phải chăm sóc cho cô, anh vẫn làm theo ý mình, cô ấn tượng sâu sắc nhất, là anh đã từng nói với cô một câu...

“Tôi bận rất nhiều việc, không rảnh làm bảo mẫu cho em, em có thể tự mình tìm việc vui không?”

Không muốn bị chán ghét, nhiều năm qua cô chỉ có thể đứng xa xa nhìn, vụng trộm quan tâm để ý, vụng trộm ngưỡng mộ, biết rõ anh là một người vô lạnh lùng, nhưng vẫn cố tình muốn tiếp cận anh.

Có lẽ là do cô tự ti đi, cho nên mới khát khao Nguy Kính Nghiêu, muốn trở thành một phần tử trong đám bạn của anh.

Cô nhỏ hơn anh bảy tuổi, sự chênh lệch tuổi cao tạo nên một cuộc sống bất đồng, cũng làm cho cô không thể tiến đến thế giới của anh, hoàn toàn ngăn cách bên ngoài, nhưng lại vì vẻ dịu dàng ngẫu nhiên của anh mà vui vẻ không ngừng.

Hiện tại, mỗi lần anh lộ ra ánh mắt bất lực như một chú cún nhỏ, cười ngây ngô với cô, đều làm cho cô thực sự rất đau lòng.

“Chú sói con của em có vẻ rất thích em”. Stanlen nhìn cô nhỏ bé bên cạnh, lại nhìn sói con bị bắt đứng yên một chỗ, nhũn mảy cười bí ẩn.

“Đó chỉ là ảo giác mà thôi”. Hoa Xảo Hủy nghe vậy liền cười, cười đến chua xót.

Anh không phải thật sự muốn cô ở bên cạnh anh, thiếu gia ý lại cô, là do khối máu tụ lại trong não, áp chế thần kinh làm anh không minh mẫn.

Bằng không một người đàn ông địa vị thân phận lớn như vậy, từ mười tuổi đến mười tám tuổi, thời gian cô ở bên anh dài như thế, anh cũng không đem cô để vào trong lòng, hiện tại làm sao có thể đem ánh mắt đặt trên người một con vịt xấu xí như cô chứ?

Hoa Xảo Hủy không ngừng nói với chính mình, đó không phải là tình yêu của Ngụy Kính Nghiêu.

Thoát khỏi suy nghĩ trong đầu, cô làm một khẩu hình “phải ngoan ngoãn” với Ngụy Kính Nghiêu. Tiếp theo lại tập trung tinh thần vào công việc dờ dàng trước mắt, đo số đo cho người đàn ông người Pháp thân cao rắn chắc, ngũ quan tuấn mỹ kia.

Tự nhiên như vậy, tay của người đàn ông kia dao động, bả vai, trong ngực, bụng, đùi, lưng, cái đầu nhỏ nhỏ của cô hoàn toàn bị người đàn ông kia ngăn trở, có lẽ là do mấy lần hợp tác thành quen, cô một bên làm việc một bên nói chuyện vui vẻ với người đàn ông đó.

Ngụy Kính Nghiêu rất khó kiềm chế để gương mặt của mình không lộ ra điều gì, anh thật sự rất ghét tay cô động vào một người đàn ông khác, thân mật như vậy làm gì chứ?

Biết rõ đó là công việc, nhưng anh lại không kiềm chế được cơn ghen tỵ càng ngày càng mãnh liệt này.

“Xảo Hủy, anh muốn ăn socola”. Nếu không thể đẩy tên đàn ông kia ra, vậy phá hỏng việc cũng tốt.

Ngụy Kính Nghiêu bất thành linh lên tiếng làm rối óc, Hoa Xảo Hủy thờ dãi không nói gì.

“Anh lại nữa rồi”. Không thể trách cô vì sao cáu kỉnh, không hề dịu dàng, bởi vì đây không phải là lần đầu anh ồn ào với cô.

“Anh rất chán”. Bày ra một khuôn mặt vô tội, ý đồ muốn tranh thủ sự thương cảm của cô, kỳ thật anh mới chỉ chờ có nửa tiếng, khuôn mặt của anh rất nổi danh, thỉnh thoảng xuất hiện trên báo chí, có một số cô người mẫu đã từng cùng anh chơi ở Pub, thỉnh thoảng đến hỏi anh xem có nhớ các cô hay không, nhưng đều bị anh giả ngu đùa giỡn dọa chạy, anh cảm thấy trò chơi này rất thú vị.

Nhưng vừa quay đầu lại, nhìn thấy Xảo Hủy bị dáng người kiện mẩy, dung mạo anh tuấn của người đàn ông ngoại quốc bao quanh, anh liền không vui đứng dậy, tình huống giữa cô và tên đàn ông kia, làm cho anh đợi một giây mà cứ như một năm.

“Anh đó.....” Cô làm sao có thể trách cứ một người lúc nào cũng cố chấp như anh chứ? Chỉ có thể bắt đắc dĩ xoa đầu anh. “Tôi sắp xong rồi, anh ngoan một chút”. Sau khi trấn an anh hai câu, cô quay đầu nhìn người đàn ông kia bày ra một chuỗi tiếng Pháp.

Người đàn ông kia nghe vậy trực tiếp cởi quần áo trên người mình, cho đến khi chỉ còn một chiếc quần lót. (@K.Bee: Khở, làm thế thẳng bẻ lại càng ghen lòì mất)))

Cơ bắp khỏe mạnh, nửa người trên tạc hình tam giác, từ bờ vai rắn chắc đến thắt lưng cứng cỏi, thật sự là một cảnh đẹp đầy nam tính.

“Em làm xong chưa?” Ngụy Kính Nghiêu ngây thơ đem tên người mẫu kia và nhà thiết kế tách ra, dùng dáng người cao lớn của chính mình để ngăn cách cô và tên đàn ông có thân hình mê người thu hút kia.

“Chú sói con của em đang lộ ra răng nanh với chúng ta, đe dọa chúng ta kia”. Stanley bật cười, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt cười như không cười nhìn Ngụy Kính Nghiêu.

Răng nanh?

Hoa Xảo Hủy nghi hoặc ngẩng đầu, nào có nhìn thấy Ngụy Kính Nghiêu lộ ra cái răng nanh nào đâu, chỉ thấy biểu tình đáng thương tội nghiệp mà thôi.

Bộ dạng vừa khóc vừa kể lẽ rằng cô không chịu để ý tới vẻ mặt của anh.

“Anh thật đáng chết, về sau tôi không mang anh theo nữa”. Cô nhìn không được bày ra một khuôn mặt nghiêm khắc.

“Không chịu, anh muốn đi cùng em!” Như một đứa trẻ ngây thơ chết cũng không chịu.

“Nhưng tôi không thể cứ chú ý đến anh mãi, anh thực là phiền phức, phiền phức đến mức quấy rầy cả công việc của tôi”. Hoa Xảo Hủy nghiêm nghị nhìn anh, vẻ mặt không hề do dự.

“Anh nhìn em làm việc sẽ không ồn ào, thật đó”. Ngụy Kính Nghiêu biểu tình rất thật lòng, nhưng lời nói kế tiếp lại khiến người ta cảm thấy anh rất ngây thơ. “Nhưng mà, anh không thích nhìn em sờ vào người khác, anh ta không mặc quần áo, em không được nhìn.”

Sắc nước, anh coi cô là một đứa con gái mười tuổi sao? Ở nước Pháp học tập, làm việc mấy năm nay, đàn ông trần truồng cái gì không nên nhìn cũng đã nhìn hết, anh đang ăn dấm chua sao?

“Tôi thật sự cảm thấy, anh rất phiền phức, lời đề nghị của bác sĩ rất thực tế, anh hẳn là nên trở lại công ty đi, đó là nơi một tay anh sáng lập, tìm chút công

việc để làm cũng tốt, nói không chừng khi đối mặt với những người quen thuộc, anh sẽ khôi phục trí nhớ?”

“Em lại nói nữa, anh không muốn”. Ngụy Kinh Nghiêu cũng chẳng thêm suy nghĩ mà bác bỏ luôn.

Từ lúc gặp Đồng Diệc Hà ở bệnh viện, bật thốt lên câu cảnh cáo bạn tốt đừng để bị lừa, lấy cái cớ trong đầu anh đột nhiên xuất hiện những hình ảnh, Xảo Hủy so với người bệnh là anh đây còn bệnh hơn, liều mạng nói với bác sĩ về tình trạng của anh, cuối cùng đưa ra một kết luận là để cho anh quay trở lại công ty, tiếp xúc với những người quen sẽ xúc tiến việc hồi phục trí nhớ.

“Vì sao lại không muốn? Đó là công ty của anh mà.”

“Anh không muốn, nếu anh không đi cùng em, em sẽ bị người khác cướp mất!” Anh hợp tình hợp lý, trong lúc nói ra những lời này, còn dùng ánh mắt lườm tên người mẫu bên cạnh cô một cái.

“Natasha, anh cảm thấy.....” Stanley nhìn nhà thiết kế, một bên nâng tay chạm vào bả vai của Hoa Xảo Hủy, nhưng còn chưa kịp động thì đã bị Ngụy Kinh Nghiêu đánh một cái rồi hất ra.

Bốp!!! Tiếng vang vô cùng chói tai, làm cho người khác không thể không nghe thấy.

“Anh sao lại đánh người ta vậy?” Hoa Xảo Hủy liên tục la lên, ngăn anh lại nhìn Stanley giải thích.

“Hắn ta muốn nói chuyện thì nói chuyện đi, sao lại động tay động chân?” Câu nói mười phần bá đạo.

“Anh tốt hơn người khác hay sao mà còn nói? Anh động thủ đánh người ta, như vậy có đúng không?” Hoa Xảo Hủy rất nghiêm khắc nói.

“Mặc kệ, em là của anh, người khác cũng không được chạm vào, em cũng không được chạm vào người khác!”

“Wow —— anh nói đúng không? Em đang nuôi một chú sói con”. Stanley chẳng những không tức giận, còn không nín được cười, tuy rằng không hiểu tiếng Trung của hai người, nhưng cứ theo ngôn ngữ hình thể cùng biểu tình là có thể nhìn ra được, người đàn ông này đang rất khó chịu.

Hoa Xảo Hủy cảm thấy thực vớ vẩn, đột nhiên thấy lời nói của Stanley rất đúng, anh giống như một con sói, nhưng không phải là sói con, mà là một con sói to lớn, anh có địa bàn riêng, mà cô không may lại lạc vào địa bàn của anh, dính phải hơi thở của anh, đã bị cho là con mồi của riêng anh, nếu có chút cảm giác bị xâm chiếm thì sẽ cắn xé bừa bãi.

“Hừ !” Ngụy Kinh Nghiêu thấp tiếng nói, hừ một tiếng khinh thường đối với Stanley đang thông dong kia.

“Anh đủ rồi, không được khiêu khích nữa”. Bốp, tiếng bàn tay chụp lấy mặt anh, lực không nặng không nhẹ, cô thuận tiện kéo mặt anh về hướng mình, ngăn cản anh tiếp tục gây thơ đùa giỡn.

“Em mắng anh....” Anh đáng thương tội nghiệp nói, bướng bỉnh cúi mặt suy sụp.

“Ai bảo anh xằng bậy”. Hoa Xảo Hủy bắt mình phải cứng rắn, không được dễ dàng mềm lòng. “Đi theo tôi, anh không được ở trong này gây ảnh hưởng đến người khác.”

Xử lý xong tên sói lưu manh này, cô quay sang giải thích với Stanley, thảo luận về mẫu quần áo vừa rồi, cầm bộ quần áo đó, chuẩn bị mang theo Ngụy Kinh Nghiêu đi đến xưởng may, cầm luôn bản phác thảo trên tay.

“Anh nghĩ mình không nhìn lầm, em đối với anh ta, không phải là ảo giác”. Stanley cười ôn hòa.

Một câu nhiều thâm ý như vậy, làm cho nụ cười Hoa Xảo Hủy biến mất, bởi vì cô không thể phản bác.

Không có phủ nhận, nhưng cũng chẳng có thừa nhận, cô cười đau khổ với bạn tốt, ôm quần áo xoay người rồi đi.

“Hắn ta nói cái gì? Vì sao sắc mặt em khó coi vậy?” Ngụy Kinh Nghiêu cực kì tò mò, đi theo sau cô không ngừng hỏi: “Hắn bắt nạt em sao?”

“Không có, không liên quan đến anh”. Không muốn quay đầu nhìn mặt anh, không muốn chống lại ánh mắt anh, sợ nội tâm cô sẽ dao động, rồi sẽ vọng tưởng, cho dù cứ như thế này cũng tốt.

Không khôi phục trí nhớ, cứ tiếp tục ý lại cô như vậy, bám lấy cô rồi nói yêu cô, sẽ ghen tỵ, giữ lấy, đem cô trở thành vật sở hữu của chính mình, cứ như vậy đi, hai người cứ như vậy vĩnh viễn ở chung một chỗ! Hoa Xảo Hủy sợ bản thân mình sẽ nhìn thấy ánh mắt chăm chú, quan tâm của anh, sẽ sinh ra những ý tưởng như vậy.

“Vì sao không nói lời nào? Xảo Hủy, em giận anh?” Ngụy Kinh Nghiêu âm thầm kêu khổ, anh không phải là diễn quá mức, chọc giận cô chứ?

Nhưng anh không muốn xin lỗi, cũng không muốn giả bộ đáng yêu để lấy sự tha thứ của cô, cho dù lần sau có phát sinh chuyện tình như vậy, lại có đàn ông tòi gần cô, anh vẫn sẽ nhảy ra kêu đòi phương cách xa cô một chút.

“Anh không thích người khác dựa vào em thân mật như vậy, nhất là đàn ông”. Bởi vì không muốn xin lỗi, cho rằng mình không làm sai, cho nên nói nhỏ phía sau cô, không chịu yên lặng.

Hai người bọn họ một trước một sau, rời khỏi phòng thiết kế lớn như vậy, gặp qua rất nhiều người đang bận rộn.

Có người đang cầm vải dệt, có người cầm sản phẩm chạy qua chạy lại giữa phòng thiết kế và phòng may mặc.

Hoa Xảo Hủy buồn rầu đi về phía trước, cô không dám quay đầu, dưới đáy lòng đang hò hét, không được coi lời anh nói là thật, không được dao động trước lời nói của anh, một lần nữa nhắc nhở chính mình, anh căn bản không biết bản thân đang nói gì.

Đình linh linh.... đột nhiên lúc đó, chuông cảnh báo vang lên mãnh liệt, làm cho những người đang bận rộn xung quanh chạy toát loạn.

“Xảy ra chuyện gì?” Hoa Xảo Hủy nhất thời sợ ngây người, bị đám người từ trong phòng chạy ủa ra và chạm thiếu chút nữa té nhào, là nhờ Ngụy Kinh Nghiêu đỡ lấy cô, cô mới không ngã quỵ về phía sau.

“Lầu trên cháy, mau chạy đi”. Người bị cô ngăn lại đang ôm sản phẩm dở dang, không ngừng chạy về phía ngoài.

“Là cháy”. Trong không khí tràn ngập hơi thở khẩn trương, Ngụy Kinh Nghiêu theo bản năng nắm lấy cánh tay Hoa Xảo Hủy, động tác bảo vệ này lại làm cô lầm tưởng là anh đang sợ hãi.

“Không có việc gì, đừng sợ, chúng ta từ từ đi ra ngoài, không có việc gì đâu”. Kỳ thật là cô bị dọa chết khiếp, hiện trường rối loạn, nhưng cô không thể sợ, cô không quên mình còn có một người cần được bảo vệ. “Đi theo tôi!”

Cô nắm chắc tay anh, một tay ôm quần áo còn dang dở, chạy nhanh ra ngoài, đi đến lối thoát hiểm gần nhất.

Nhưng thỉnh thoảng lại va chạm với những người đang thu thập đồ đạc, bị đẩy, ngăn trở con đường thoát nạn.

Nhưng phía sau, cô vẫn nắm chặt tay anh, không bỏ lại anh một mình, cố ý muốn dẫn anh thoát ra.... Ngụy Kinh Nghiêu trong lòng nổi lên lo lắng, kiểm soát không được nắm chặt tay nhỏ bé của cô.

“Không có việc gì”. Cô nói, nhưng rõ ràng là toàn thân đang phát run, hơn nữa khi mùi khói bắt đầu tràn ngập đến đây. “Tiểu Thuận, cậu còn ở đây làm gì, chạy mau đi!” Cô gặp một nhà thiết kế nổi danh vẫn còn ở lại thu thập sản phẩm của mình, liều mạng đem những bản thiết kế, vải may, nhét vào trong một cái túi.

Nhưng người thiết kế kia cũng không nghe tiếng la của cô, tiếp tục thu dọn, không phát hiện ra căn phòng này đang tràn đầy khói trắng.

“Khụ khụ...” Cô bị khói làm nghẹt thở ho mãnh liệt, nhìn xung quanh không gian trăm mét vuông này, phát hiện người không chạy đi mà vẫn còn thu thập này nọ, không chỉ có mình Tiểu Thuận. (Sặc...)

Không phải cô không biết rằng những nhà thiết kế kia chỉ vì những mẫu thiết kế nhỏ đó, đã mất bao nhiêu thời gian và công sức, bởi vậy nên không thể từ bỏ, nhìn bọn họ liều mạng lấy đi những bộ đồ quan trọng, hốc mắt Hoa Xảo Hủy phấp phỏng.

“Sắp chết đến nơi, còn không mau chạy!” Ngụy Kinh Nghiêu nhìn không nổi, tính tình hoàn toàn bộc phát. “Mạng còn chưa giữ được, giữ lại mấy thứ này làm cái gì? Rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun! Không có mấy thứ kia, các người không làm được trò trống gì sao? Còn không mau theo tôi đi!” Anh nhìn thấy Hoa Xảo Hủy chần chừ, nhìn không được kéo tay cô, một bên nhìn cô kêu Tiểu Thuận cùng đi, tay còn lại bắt lấy cổ áo của Tiểu Thuận, quát vào mặt người kia.

Không ít người bị mắng tình, nhìn đau bỏ lại đồ đạc, quần áo vẫn còn mặc trên manocanh, vội vàng thu thập mọi thứ, rồi vội vàng chạy đi.

Đi đến đây, hạ thấp người xuống”. Ngụy Kinh Nghiêu gắt gao nắm tay Hoa Xảo Hủy, khi đi theo hướng lối thoát hiểm còn thuận tay lấy chai nước khoáng của người khác trên bàn, trong phút chốc bàn tay ướt đầm nước, bịt lấy mũi cô. “Không được thở ra, đi theo anh, không được buông tay, nghe rõ chưa?” Anh nghiêm trọng nhắc nhở, không cho cô rời khỏi mình nửa bước.

Lần theo đường thoát hiểm một hướng xuống phía dưới, đi đằng trước cô, vì cô mà dừng cảm mở đường.

Hoa Xảo Hủy cũng không suy nghĩ được gì, chỉ biết là đi theo anh sẽ ổn, bước chân anh rất dài, phía sau còn có rất nhiều người đuổi theo, bước chân của cô cũng dần nhanh hơn, nhưng bởi vì quá nhanh, “rắc” một tiếng, chiếc giày cao bốn tấc của cô gãy gót, làm cho chủ nhân của nó vấp về phía trước.

“Không sao, để anh đỡ”. Ngụy Kinh Nghiêu bị cô xô xuống vài bậc cầu thang, lấy thân mình chống đỡ cô, cúi đầu nhìn chiếc giày bị gãy kia, rất nhanh quyết định bế cô lên, một hướng chạy xuống lầu.

Đây không phải là thời điểm để rụt rè, cô cũng không cường ngạnh bắt anh bỏ cô xuống, lúc đầu còn có chút cứng ngắc, nhưng vì tính mạng, hai tay bắt đầu vòng qua gáy của anh, để anh bế cô chạy.

Bên ngoài đám đông đứng chật ních xem, cùng với đội cứu hỏa đang chuẩn bị xông vào dập lửa.

“An toàn rồi, không sao hết.” Cho đến khi thoát khỏi đám cháy Ngụy Kinh Nghiêu mới đặt cô xuống, “chân có bị đau không?”

“Không có”. Hoa Xảo Hủy vẫn chưa định hồn lại, ngơ ngác lắc lắc đầu.

Ầm một tiếng nổ, cùng với thanh âm thủy tinh vỡ tan ở bốn phía truyền đến, làm người ở phía dưới la hét không ngừng, vội vàng chạy đi.

“Cẩn thận!” Không kịp tránh đi, Ngụy Kinh Nghiêu không chút do dự, cả người liền che phủ lên người cô, vì cô mà chắn những mảnh thủy tinh nhỏ đang bắn xuống.

Sau khi mọi thứ đều yên ắng lại, hai người bọn họ bị nhân viên cứu hộ đuổi ra khỏi phòng tuyến phía ngoài.

“Natasha, cảm ơn trời đất, may mà em thoát được”. Stanley thấy hai người bọn họ liền nhanh chóng chạy tới.

“Stanley, quần áo vẫn còn ở chỗ tôi”. Hoa Xảo Hủy thấy anh ta không có việc gì, lộn ra nụ cười như trút được gánh nặng.

“Anh không để tâm đến quần áo có bị gì hay không, làm lại bộ khác là được rồi, vẫn kịp, nhưng sao em...” Stanley đang nói chuyện lại thấy lại thấy chiếc giày cao gót bị gãy dưới chân cô, nhướn mày, sau đó chuyển hướng đến con sói bên cạnh cô.

Stanley đánh giá hần từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chân anh.

“Xảo Hủy, sao hần lại cứ nhìn anh vậy?”

Hoa Xảo Hủy cũng cảm thấy nghi hoặc, nhìn Stanley hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chân anh ta.”

Cô nghe vậy liền cúi đầu, đầu tiên là lướt qua chiếc giày bị gãy của mình, chân bước cao bước thấp, rồi cô lại vô tình nhìn qua chân anh bên cạnh... Giày anh không biết đã vứt đi đâu, trên chân chỉ có một đôi tất màu xám, chỗ ngón út ở chân phải màu tươi đậm đà, mà anh, vẻ mặt lại như chẳng có chuyện gì.

Cô thở mạnh, lo lắng hỏi, “ngón chân của anh lại bị thương rồi? Không đau sao?”

Khi bị cô nhắc tỉnh, Ngụy Kinh Nghiêu mới nhúu mày suy nghĩ nói, “Hình như có đau một chút”. Nhưng kì thật anh chả cảm thấy đau chút nào.

Một tiểu khu mới ở vùng ngoại thành, bảo vệ gác cổng nghiêm ngặt, ngoại trừ những phương tiện giao thông không chuyên dụng, những thứ khác đều có, có cửa hàng tiện lợi, siêu thị, tiệm giặt quần áo, phòng tập thể thao, tọa lạc trong tiểu khu này, là những căn nhà lớn từ hai tầng đến ba tầng, tách biệt với bên ngoài.

Từ cửa hàng tiện lợi đi dọc theo con đường nhựa cỡ năm phút đồng hồ, là có thể thấy được một ngôi nhà có bức tường sắt màu xám phía ngoài, dưới là màu xanh lục của bãi cỏ mát lạnh, ở chân tường có những chú chim nhảy nhót, bức tường cao lớn ngăn cách người ngoài nhìn vào.

Đây là ngôi nhà mà Ngụy Kinh Nghiêu đã tỉ mỉ làm ra.

Toàn bộ căn nhà đều sơn tường màu sữa trắng, có rất nhiều cửa sổ, nhưng lại kín đáo, ngôi nhà tiếp xúc với nhiều ánh sáng ấm áp, nhưng lại không ảnh hưởng đến riêng tư của cá nhân, người ở phía ngoài không thể nhìn thấy được mọi thứ trong nhà, ngay cả khi trần trường cũng không sợ bị thấy.

Đồ vật ở trong phòng hầu hết là màu vàng nhạt, trên nền trắng, đồ nội thất làm bằng gỗ đặc biệt, do một chuyên gia khoa học kỹ thuật thiết kế, nhưng căn nhà này lại không mang chút khoa học kỹ thuật nào, rất ấm áp.

Lúc này trong phòng khách, một nam một nữ đang ngồi trên chiếc sofa màu vàng nhạt êm ái đặt trên một chiếc thảm lông mềm mại, mặt đối mặt đang giằng co nhau.

“Ha ha... Ngứa quá”. Nước muối sát trùng thấm vào chiếc móng chân bị thương của Ngụy Kinh Nghiêu, hòa cùng với máu, quá trình này sẽ làm người khác phải kêu đau, anh lại luôn miệng kêu ngứa.

“Ngồi yên cho tôi, không được phép nhúc nhích!” Hoa Xảo Hủy ra lệnh một tiếng, thuận tay đem cái chân anh đang định rút về kéo đến đùi mình, dùng hai chân kẹp lấy, không cho phép anh chạy thoát. “Chịu khó một chút, rất nhanh sẽ ổn thôi”. Dùng một cây nhíp kẹp lấy một ít bông sạch, tẩy rửa miệng vết thương của anh, cũng may trên đùi có lót một chiếc khăn sạch sẽ, nếu không thuốc sẽ vấy vào quần áo cô.

Cô không có cách nào kìm chế được sự đau lòng của mình trong vẻ mặt khó chịu này, bởi vì đau lòng, cho nên không thể không trách cứ.

“Anh nhìn anh xem, miệng vết thương càng ngày càng nghiêm trọng, tôi đã nói với anh không cần mang giày, anh lại không nghe.”

“Nhưng thật sự là không đau mà...”

“Đừng có tinh tướng, tôi xem còn cảm thấy đau nữa là! Trước khi miệng vết thương lành, không cho phép mang giày!”

“Vậy lúc ra ngoài thì thế nào bây giờ? Mang dép lê xấu lắm”. Đều là vì những bộ quần áo cô chuẩn bị cho anh rất đẹp, đặc biệt là kể từ khi cô sửa chúng lại một lần, anh không thể đi dép lê để phá hư toàn bộ vẻ đẹp đó được, dù sao miệng vết thương cũng không đau lắm, mang thêm tất da là được.

“Xấu cũng phải mang cho tôi”. Hoa Xảo Hủy trừng mắt nhìn anh, hiếm khi cô có lúc hung dữ với anh như vậy, tuy rằng khẩu khí rất cứng rắn, nhưng động tác băng bó vết thương của anh lại rất dịu dàng.

Nhìn cô cúi đầu không nói, chăm chú xử lý miệng vết thương của anh, trong lòng Ngụy Kính Nghiêu liền dâng lên sự yêu thương.

Anh chưa bao giờ nghĩ, những người bạn gái mà anh đã từng quan hệ qua, sẽ giống như cô lúc này đang nâng chân anh, giúp anh rửa sạch và bôi thuốc miệng vết thương.

Anh cũng không nhớ rõ là vết thương này xuất hiện khi nào, có lẽ là ... Lúc gót giày cô bị gãy đã ngã xô vào anh, vì muốn đứng vững lại mà bước chân kéo lê mấy phân, giày trên chân anh cũng rách xuống, mà anh không kịp mang giày lại, chắc là đang vội vàng bế cô thoát ra chẳng?

Anh không thấy đau, thật sự.

Cử động tư thế, để cho thân thể rơi vào sofa, tìm được một vị trí thoải mái mà nằm xuống, từ góc độ này của anh, vừa lúc có thể thấy quang cảnh hoàng hôn cùng ánh sáng chiều xuyên qua cửa sổ, chiếu lên đỉnh đầu cô.

Sắc sáng màu cam đỏ vây quanh người cô, tạo ra một vòng hào quang trên mái tóc đen thuần của cô, về mặt cô vẫn còn chăm chú nhìn vết thương của anh, chuyên tâm tựa như việc xử lý vết thương là quan trọng hơn cả.

Chân mày cô hơi nhíu, môi nhẹ nhàng mím lại, anh biết biểu tình này của cô nói lên rằng, cô rất đau lòng.

Anh không khỏi hít mắt, môi cong lên một đường vòng cung.

Được rồi, anh nói thật, thực ra có đau một chút, giống như bị muỗi cắn, chỉ đau chút mà thôi”. Lời của Ngụy Kính Nghiêu đều là sự thật.

Đầu não bị chấn thương sau tai nạn xe cộ, do vận khí của anh tốt, khôi phục nhanh chóng, ngay cả trí nhớ cũng đã hồi lại, nhưng đúng là vẫn có một số di chứng vẫn không thể cải thiện.

Anh phản ứng chậm đối với cảm giác đau đớn, phải nói là đầu óc anh không tiếp thu được cảm giác đau đớn, chẳng hạn như trượt chân làm gãy móng, nếu là người bình thường thì sẽ đau đến la trời la đất rồi, anh lại chỉ cảm thấy giống như muỗi chích, đau trong nháy mắt, sau đó liền mất cảm giác.

“Anh đang an ủi tôi sao?” Hoa Xảo Hủy ngừng lại động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn anh.

Nhìn gương mặt anh, cô tự trách bản thân mình, cũng đều là do cô, vì muốn mang cô thoát khỏi tình cảnh hỗn loạn kia, anh mới bị thương.

Còn nhớ rõ lúc chạy ra khỏi đám cháy, anh từ đầu tới cuối đều nắm chặt tay cô, một phút cũng không nói lỏng, cho dù cô vấp ngã, ảnh hưởng đến tốc độ chạy thoát, anh cũng không bỏ cô lại một mình.

Ngụy Kính Nghiêu lúc đó, làm cho cô cảm thấy rất muốn dựa vào... khoan đã!

Khí thế hùng hục, la hét thảm thiết kể chưa chịu bỏ chạy kia, thêm việc nắm tay cô giúp cô tránh đi sự xô đẩy va chạm của đám người chạy nạn, còn dùng giọng nói trấn an với cô rằng không sao cả, công cô tiếp tục chạy khi gót giày cô bị gãy, anh...

Có phải rất có khí phách đàn ông hay không? Có phải rất có tố chất lãnh đạo hay không? (@K.Bee: SẶC!!!!)

“Anh hôm nay đột nhiên trở thành một Ngụy Kính Nghiêu đích thực, anh có biết không? Thiếu gia?”

Đột nhiên trở thành một Ngụy Kính Nghiêu đích thực —— Ngụy rồi, lớp ngụy trang bị vạch trần rồi sao?

“Có sao?” Anh ôm cái gối, nghiêng đầu ra vẻ đáng yêu, dùng hành động rất không giống Ngụy Kính Nghiêu thực sự để phả bỏ nghi ngờ của cô.

“Anh đột nhiên biến thành một Ngụy Kính Nghiêu mà tôi từng biết”. Tự tin, quyết đoán, hơn nữa còn hấp dẫn hơn mười phần.

“Người đó như thế nào?” Ngụy Kính Nghiêu nhin không được hỏi cô, bởi vì tò mò Ngụy Kính Nghiêu thật ra ở trong lòng cô, là người đàn ông như thế nào. “Đẹp trai hơn anh sao?”

“Anh chính là Ngụy Kính Nghiêu mà, có cái gì để so sánh chứ?”. Hoa Xảo Hủy không khỏi bị những câu hỏi của anh chọc cười, những câu hỏi này cũng không thuộc về Ngụy Kính Nghiêu trước kia, rất đáng yêu, không giống như những câu hỏi của anh ngày trước. Bình thường vào lúc này, anh có lẽ sẽ nói: “Em còn câu hỏi nào hay hơn không?” Hơn nữa còn dùng biểu hiện không kiên nhẫn nói với tôi.

Cô đoán chính xác rồi! Chắc chắn anh sẽ như vậy!

“Nghe qua có vẻ khó chịu”. Nếu nhớ không lầm, trước khi trí nhớ của anh hồi phục cũng đã nói với cô một câu như vậy.

Quả nhiên!

“Anh đã từng nói câu đó rất nhiều lần”. Hoa Xảo Hủy nghe vậy không khỏi bật cười, cúi đầu tiếp tục xử lý vết thương của anh, bôi còn iot, phủ lên một lớp băng gạc sạch sẽ, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ, kể từ lúc hóa hoạn phát sinh, anh đột ngột thay đổi thành Ngụy Kính Nghiêu trước kia.

Phải nói là quay trở về bộ dáng vốn có của Ngụy Kính Nghiêu.

“Thiếu gia, tôi cảm thấy...”

“Không được gọi anh là thiếu gia, anh không muốn làm thiếu gia của em”. Ngự Kính Nghiêu một trăm lẻ một lần ngăn cản cô gọi anh là thiếu gia, anh không thích nhìn thấy bộ dáng cúi nhường của cô. “Ba em đã bỏ công việc năm năm trước rồi, ông ấy đã không còn là tài xế của nhà anh nữa, em cũng không được kêu anh là thiếu gia.”

“Anh nhớ ra rồi sao?” Hoa Xảo Hủy nghe vậy ánh mắt liền sáng lên.

Xong đời, không cần thận nói ra rồi, thật đáng chết!

“Nhớ ra? Đầu có”. Anh hiện tại đã luyện được công phu giả ngu rất tốt, làm ra vẻ vô tội trông rất giống.

“Vậy có lẽ đó là những hình ảnh chợt lóe rồi biến mất, buổi sáng gặp Đồng Diệc Hà, cho tới buổi chiều hôm nay, anh đã nhớ lại không ít chuyện...”

Ngự Kính Nghiêu không khỏi thầm mắng một tiếngshit! (@K.Bee: Ngay cả khi anh hồi phục trí nhớ sao cũng vẫn cú tè thế hử?????? >”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trong khu vực phát triển nhất của thành phố, là một tòa nhà với kiến trúc mười lăm tầng, nơi đây vẫn thường được thế giới nhắc đến với cái tên “So Push”, đó là một công ty kỹ thuật đã thành lập được bốn năm, chuyên cung cấp cho khách hàng các sản phẩm thiết bị mã hóa đặc biệt, cùng với các dịch vụ game giải trí đang nằm trong kế hoạch cũng sắp được tung ra thị trường. Từ công ty chỉ có hai người lãnh đạo giờ đây đã phát triển lên năm mươi chủ quản lý, mở rộng nhanh chóng, lập trình viên lên đến số lượng ba mươi, bất cứ trò chơi nào, cho dù là game trực tuyến hay các thể loại khác, chỉ cần thông qua những kỹ thuật của So Push, đều sẽ bán chạy, các phương thức lập trình của So Push cũng được mã hóa cẩn thận, do đó đã trở thành độc nhất vô nhị, không ai có thể vượt qua.

Nhìn khắp khu vực châu Á, không người nào có thể tiến xa hơn vị trí của So Push, lại nhìn toàn thế giới, rất hiếm công ty nào có thể sánh ngang.

So Push là niềm kiêu hãnh của Ngự Kính Nghiêu, là thành tựu lớn nhất trong cuộc đời anh, nhưng khi trở về sau gần hai tháng vắng mặt, lại làm cho anh gặp không ít khó khăn.

“Boss đã trở lại!” Nhân viên đang lười biếng ngồi trong góc cà phê của công ty, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy vị lãnh đạo bước vào sau khoảng thời gian biệt tăm, liền hướng mọi người thông báo.

“Báo cáo, báo cáo, bên cạnh Boss còn có một cô gái!”

“Thật không vậy? Boss lại bắt đầu bước vào con đường phong lưu sao? Cả cái công ty So Push này chỉ có duy nhất Boss là không bị nhúng chìm mà.”

Hay lắm, hai tháng anh không đến công ty, trong công ty không có người lãnh đạo, bây giờ anh bắt đầu trở lại, bọn người kia lại coi như anh đã chết, dám chạm vào nổi đầu của anh.

Ngự Kính Nghiêu thừa nhận bản thân mình không phải một người đàn ông tốt, nhiều năm sống phóng đảng, hứng thú lớn nhất của anh là vui vẻ với phụ nữ, nhưng anh chưa bao giờ mang những người bạn gái đến công ty, lại càng không cho phép họ gọi điện đến công ty làm phiền, ảnh hưởng đến công việc của anh, điểm này anh thật sự rất nghiêm khắc.

Nhưng Hoa Xảo Hủy không giống vậy, anh muốn mang cô theo bên người, công khai nắm tay cô, ngẩng cao đầu mà bước vào công ty.

Nhưng cô có quan tâm những lời kêu gào bàn tán của nhân viên hay không?

“Công ty của anh... thật đặc biệt”. Hoa Xảo Hủy tròn mắt há mồm mà nhìn như đang được bước vào một khách sạn hạng nhất, hoàn toàn không có chú ý đến những điều khác, bởi vì vừa bước vào thang máy đã ngửi thấy mùi hương cà phê nồng đậm, đó nhất định không phải là cà phê hòa tan, mà là cà phê được xay nấu nguyên chất, nơi đây cũng thật biết hưởng thụ đúng không?

Vượt qua sự đón chào của các trưởng phòng và nhân viên, bước vào văn phòng, đập vào tầm mắt chính là cách bài trí rất sang trọng và cao cấp, mỗi người đều ngồi trên chiếc ghế sofa hạng nhất, mặt chiếc bàn dài hình chữ L, rõ ràng là đi làm việc, nhưng mỗi người đều có chiếc máy tính thông dụng, được trang bị màn hình tinh thể lỏng hai mươi tư inch, trên bàn mỗi người đều có những món đồ chơi nho nhỏ, mô hình, đồ vật cá nhân, thậm chí còn có người dẫn chó theo làm việc. (@K.Bee: Đây là cái thể loại công ti gì vậy???????????? >”

“Gâu gâu”. Một cái đầu đen bóng cùng với hai tiếng chó sủa vang lên, chú chó nhe răng nhếch miệng lộ ra chiếc ranh nanh với Ngự Kính Nghiêu, tư thế phục thù, có lẽ giây tiếp theo sẽ lao đến cắn xé một phen.

Cái con Đại Hắc này thật sự càng ngày càng đáng chết, mới hai tháng không chà đạp nó thì nó không biết ai là chủ nhân! Ngụy Kính Nghiêu sắc mặt không đổi, chậm rãi xắn ống tay áo lên.

“Đại Hắc à, mày muốn gây chuyện với miếng com manh áo của mày à? Đi ra cho tao!” Một nhân viên đột nhiên chạy đến cứu chữa tình huống, vỗ đầu con chó một chút, làm cho chú chó đen vốn đang nhe răng nanh với người ta bèn kêu lên một tiếng, ánh mắt đen láy nhìn chủ nhân, nghiêng đầu vô tội, động đậy lỗ tai.

“Phản ứng này rất quen thuộc...” Hoa Xảo Hủy nhìn chú chó thân to lông đen kìa, cảm thấy hành động của nó có vẻ giống như cô đã từng quen biết.

Ngụy Kính Nghiêu tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh nhìn thấy bóng dáng của chính mình thông qua con chó ngu ngốc này. (@K.Bee: OMG!! =))))))

“Ông chủ, ôi trời ơi ngài sao lại rảnh rỗi đến đây? Ngài có khỏe không? Ngài có muốn tôi giúp ngài đi quan sát đây đó không?” Một tên nhân viên khoa trương xoa xoa bàn tay, về mặt kiểu chân chó nịnh nọt.

Ngụy Kính Nghiêu nhìn người này, không khỏi hoài nghi, anh ta thật sự là cao thủ chuyên nghiệp đã làm việc nửa năm trong công ty sao? Có ý bày ra gương mặt này trước mặt anh, là đang đùa giỡn sao?

Anh lần đầu mang phụ nữ tới công ty, đã không nể mặt thì thôi, còn làm cho mọi người nghĩ anh là một kẻ trăng hoa!

“Văn phòng của tôi ở đâu?” Anh biết rõ những còn có ý hỏi, quyết tâm muốn quan sát một chút tên nhân viên tự do quá mức này.

“Vâng, tôi dẫn đường cho ngài!” Tên nhân viên kia đi đằng trước, đưa anh và Hoa Xảo Hủy đến văn phòng, bộ dạng mời mọc, tiếp tục làm một tiểu thái giám. “Ông chủ, có cần chuẩn bị bữa tối ở khách sạn không? Mời tiểu thư đi cùng, giống như ngày trước ngài vẫn hay nhờ tôi thuê phòng giúp ngài.”

Bước vào văn phòng, thấy một không gian sáng sủa sạch sẽ, bàn ghế bằng gỗ, đặt trên chiếc bàn làm việc là một chiếc laptop màu bạc tiện lợi, chiếc bút hiệu Montblanc anh quen dùng vẫn cắm trên giá, bên phải chiếc bàn làm việc có một ngăn kéo khóa mật mã.

“Hoa Xảo Hủy, em đến đây ngồi đi”. Ngụy Kính Nghiêu tự mình đưa cô đến chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc của anh, giúp cô ngồi xuống, bộ dạng chăm sóc dùi dằm, không chỉ làm choáng váng tên cao thủ chuyên nghiệp trước mặt, mà còn cả những nhân viên đang rình coi bên ngoài.

Anh ngồi xuống trước bàn làm việc, thích ứng với cảm giác của cương vị công việc, lười nhác lâu lắm rồi, dường như đã quên mất phải bắt đầu như thế nào — chỉ là dường như.

“Thế nào? Có nhớ ra cái gì không?” Hoa Xảo Hủy nhìn biểu tình nặng nề của anh, không khỏi quan tâm hỏi.

Ngụy Kính Nghiêu lắc lắc đầu, nhíu mày, bộ dáng giống như rất buồn rầu, nhưng giây tiếp theo lại rất lưu loát kéo chiếc ngăn tủ bên phải ra, trên chiếc khóa mã hóa điện tử, rất nhanh ấn xuống một loạt hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh để mở mật mã, ấn hết dãy ký tự đó, cạch một tiếng, ngăn kéo đã tự động mở ra.

Ngụy Kính Nghiêu chậm rãi, lấy ra một quyển sổ ghi chép bằng da, bắt đầu lật xem từng tờ từng tờ một.

“Xem ra thật sự có hiệu quả, anh nhớ ra mật mã, nhớ được quyển sổ ghi chép này”. Đối mặt với hành động bất thành linh của anh, cô cảm thấy rất vui vẻ. “Anh có ấn tượng? Có nhớ thêm gì không?”

“Chỉ là những hình ảnh chợt lóe rồi biến mất mà thôi, không nhớ nhiều lắm”. Chuyện cho tới nay, anh đã có thói quen nói dối như com bữa, mặt cũng không đỏ, hồ hạp ổn định giải thích rằng những hành động của mình đều do có hình ảnh chợt lóe trong đầu rồi biến mất.

“Không vấn đề gì, mới chỉ ngày đầu tiên thôi, như vậy cũng đã quá tốt rồi”. Hoa Xảo Hủy mỉm cười nhìn anh an ủi, động viên anh không nên nổi giận, “trí nhớ không nhanh hồi phục như vậy đâu, từ từ sẽ đến, ban đầu đều phải như vậy, không thể lập tức nhớ ra mọi thứ được.”

Cô là thật sự muốn tốt cho anh, hy vọng anh nhanh chóng khôi phục trí nhớ, trở lại với cuộc sống trước đây.

“Ừm...” Anh một bên nghe cô an ủi, trong lòng lại âm thầm giằng co, nhưng không thể khống chế đôi tay mình, sau khi mở laptop và khởi động máy xong, bắt đầu nhập vào mật mã riêng của tài khoản cá nhân, tiến vào hệ thống.

Những hình ảnh trên đó khác với hệ điều hành Microsoft thông thường, đây là hệ điều hành của riêng Ngụy Kính Nghiêu, do Đồng Diệc Hà đã nhả vào nhu cầu công việc của anh mà thiết kế, chỉ cần khởi động máy và đăng nhập, những hồ sơ chi tiết lớn nhỏ trong nội bộ công ty đều được cập nhật, thời gian biểu làm việc trong ngày của mỗi nhân viên, bao gồm cả những người nhân rồi, cùng với những người bạn luôn nhắc anh là ông chủ cuồng công việc, anh đều nắm bắt rất rõ.

Ngón tay trên màn hình di chuyển một chút, nhìn thời gian làm việc trong suốt hai tháng qua, anh tập trung tinh thần nhìn, đầu óc không ngừng xoay chuyển, dựa vào những tin tức này để nắm bắt tình hình của công ty.

Ngồi tại vị trí này, Ngụy Kính Nghiêu không thể áp chế được lòng tham công việc, nhìn không được muốn đem những bộ phận anh thấy không vừa mắt, điều chỉnh cho đến khi nào anh xem thuận mắt mới thôi.

“Ông chủ... ngài... đã khôi phục chưa?” Không thể trách sự hoài nghi của nhân viên, Ngụy Kính Nghiêu lúc làm việc nghiêm khắc không chịu được,

hoàn toàn tương phản với tấm ảnh chụp trên báo chí truyền thông, tuy rằng trên báo tin đồn rất nhiều, làm cho người khác đã quen với hình ảnh một công tử đào hoa, nhưng đối với công việc, anh lại rất nghiêm túc.

Những tin đồn chỉ phát sinh ở bên ngoài công ty, anh chưa bao giờ cho phép bạn gái đến quấy rầy công việc của anh, tuyệt đối không cho phép điện thoại đến công ty để làm phiền, không cho phép đến công ty dò hỏi, lại càng không cho đứng chờ anh ở dưới lầu, chứ đừng nói đến có một cô gái ngồi bên cạnh xem anh làm việc, theo dõi những mặt mũi quan trọng anh nhập vào máy tính.

Văn Sâm, anh cứ chuẩn bị tinh thần, bất quá sẽ chậm hơn so với dự kiến một tháng”. Không để ý tới sự hỏi thăm nhàm chán của hắn, thuận tay cầm lấy cây bút trên bàn, xoay một vòng trên đầu ngón tay, sau đó bắt đầu ghi chép lía lịa vào cuốn sổ tay bọc da.

Toàn bộ nhân viên trong So Push đều biết rằng, vị quản lý nhân sự kiêm luôn lãnh đạo tài vụ Ngụy Kính Nghiêu, trong tay có một quyển sổ tay bằng da, luôn luôn cất vào ngăn tủ sắt bảo mật trong phòng làm việc, những ưu nhược điểm của nhân viên, tiền thưởng của quý và tiền thưởng cuối năm đều phải dựa và cuốn sổ ghi chép này.

Bởi vì động tác này của anh, hơn nữa nghe thấy những lời nói nghiêm khắc, làm cho Văn Sâm vốn đang định thử trí nhớ của lãnh đạo sắc mặt đại biến.

“Giám đốc!” Tha mạng đi, tôi chỉ nói giỡn thôi mà.

“Thì ra tôi vẫn âm thầm ủy thác cho anh làm công việc kim ốc tàng kiều, nói như vậy, giao tình giữa chúng ta cũng không phải ít nhỉ?”. Ngụy Kính Nghiêu mỉm cười bộ dáng thực ma quỷ, bởi vì ánh mắt hoàn toàn không mang ý cười.

“Giám đốc à, tôi hay nói giỡn, thói quen hay nói giỡn thôi mà”. Giả là cười hời hợt, hắn không khỏi đem tầm mắt hướng đến Hoa Xảo Hủy đang ngồi bên cạnh Ngụy Kính Nghiêu, hy vọng người “phụ nữ đặc biệt” đầu tiên được lãnh đạo mang vào công ty này, sẽ mở miệng giúp hắn nói vài câu.

“Tôi bất quá chỉ mất trí nhớ, anh lại cho tôi là bị mất não luôn, đúng không?” Một câu nói nhẹ nhàng, lại mang theo cảm giác áp bách. “Anh đang nhìn cái gì? Còn nhìn nữa, cẩn thận tôi đem hai con mắt của anh moi ra!” Giấy trước còn nhẹ nhàng bâng quơ buông một câu, giấy tiếp theo đã lập tức nổi giận, ánh mắt nguy hiểm nheo lại nhìn trừng trừng cấp dưới. “Còn nhìn nữa?”

“Này”. Hoa Xảo Hủy căn bản không định nhúng tay vào chuyện công việc của anh, vốn muốn nhìn phản ứng của anh đối với sự việc con người quen thuộc xung quanh, chờ mong xem anh có thể nhớ những gì, nhưng lại thấy anh bắt đầu lên cơn, nhìn không được đẩy anh một cái. “Bình tĩnh một chút.”

“Hừ” Bị sự tiên thuận phục, Ngụy Kính Nghiêu mới thu hồi lại tính tình, hừ một tiếng đối với Văn Sâm.

Anh đối đãi với nhân viên vẫn luôn rất phóng khoáng, chỉ cần làm tốt công việc, anh sẽ không ngại đến chuyện biến văn phòng của mình trở thành căn phòng khách, buông thả một chút cũng không sao, thậm chí còn có cả phê xay nguyên chất tùy lúc có thể đến thưởng thức, công ty thì được trang trí như một khách sạn hạng sang, mặt khác còn có cả hồ bơi và hội trường ngoài trời, cho phép nhân viên được hưởng những giây phút thư giãn thoải mái nhất.

Anh cung cấp môi trường làm việc lý tưởng, dùng tiền thưởng kích xù để động viên, nhưng xác thực, nhân viên làm việc đã mang đến những thành quả cao, anh biết rằng việc anh bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy, nhất định có thể đào tạo ra nhiều nhân viên chuyên nghiệp, rất đáng giá.

“Một mớ hỗn độn, đã mấy giờ rồi, sao anh vẫn còn ở nơi này? Hôm nay là thứ Hai, hiện tại đã là mười giờ, lúc này anh hẳn là đang ở văn phòng triển khai hội nghị kiểm điểm cho tuần trước, hội nghị đâu? Không cần mở sao?” Ngụy Kính Nghiêu háp háy mí mắt, nhìn người quản lý đang lâm vào trạng thái trước mắt.

Ăn miếng trả miếng, không thể tức giận vì ánh mắt lộn xộn của hắn, vậy thì trả thù ngay tại phương diện công việc đi! (Nhìn chị Hoa Xảo Hủy của ông đây mà...)

“Cái đó, bởi vì Đã xong rồi.” Hắn không thể nói trắng ra, cái hội nghị kia chỉ họp nửa tiếng là đã xong rồi, bởi vì thiếu vị lãnh đạo hay xét nét soi mói, không phải bị “đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than” nghe giáo huấn nữa, hắn rất nhanh đã hoàn thành việc kiểm điểm, mọi người trong phòng đều như trâu đổng được thả đã chạy ra ngoài ăn cơm trưa.

“Đã xong?” Rõ ràng không hài lòng đối với kết quả này, biểu tình Ngụy Kính Nghiêu rất khó coi. “Biên bản hội nghị đâu?”

Ai mà biết lãnh đạo đột nhiên xuất hiện, trợ lý phụ trách việc ghi chép lại còn chưa giao biên bản cho hắn, đã đi theo những người khác xuống quán cà phê ăn Muffin.

Theo quy định của So Push, nếu biên bản của hội nghị không được giao lên, sẽ chứng minh rằng hội nghị đó không tồn tại.

“Tôi cho anh mười phút, triệu tập mọi người lại cho tôi, anh gọi luôn Tiểu Chung lại đây, anh ta đã làm mất bản họp đồng với bên Kì Vương, tôi muốn nghe một lời giải thích hợp lý”. Ánh mắt Ngụy Kính Nghiêu nhìn chăm chăm vào máy tính, nhìn những tư liệu liên tiếp được gửi đến, nhìn vào thời gian, ước chừng là năm phút sau khi anh bước vào văn phòng này mới đột nhiên tái lên, anh ung dung cười, di chuyển con chuột bấm nút chặn lại, đem toàn bộ những tư liệu nước đến chân mới nhảy kia hoàn toàn bị gián đoạn.

Không ngoài ý muốn, những tiếng kêu la, khóc than, tất cả mọi thứ tiếng đều từ bên ngoài bay vào phòng anh.

Kỳ thật không phải bọn họ làm việc không tốt, mà là cách thức làm việc lười nhác của bọn họ khiến anh không thể chấp nhận được, thoải mái thì có thể, nhưng không thể lười biếng lơ là công việc.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, phát ra một tiếng vang thanh thúy, một tiếng rồi lại một tiếng, làm cho người ta sờn hết tóc gáy, mà Ngụy Kính Nghiêu ánh mắt đang lộ ra tia chết chóc, anh nhìn tên cấp dưới đang cần mồi ở phía trước gần từng chữ: “Tôi nói lại lần nữa, cho anh mười phút, mười phút sau, tôi muốn nhìn thấy tất cả mọi người đều phải có mặt tại phòng họp, nhớ kỹ, tôi ghét nhất người chậm trễ.”

Hoa Xảo Hủy ngồi một mình trong văn phòng của Ngụy Kính Nghiêu, dù sao cũng chẳng có gì để làm, nhưng cứ bước ra khỏi cửa phòng, sẽ có một đám nhân viên vội vàng chạy đến, hỏi xem cô cần những gì.

“Hoa tiểu thư, giám đốc có dặn lại, cô cần gì cứ nói một tiếng cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ giúp cô.”

Bộ dáng khép nép thế kia, hẳn là bị Ngụy Kính Nghiêu dọa cho rồi!

“Không cần, tôi muốn tự mình đi xem”. Nhẹ nhàng cười, cô lui về văn phòng đợi, bởi vì mọi ánh mắt bên ngoài đều nhìn chằm chằm vào cô, tò mò quan hệ giữa cô và Ngụy Kính Nghiêu.

Anh đã trở về Ngụy Kính Nghiêu mà cô từng biết, tự tin, kiêu ngạo, ăn nói thông dong, mỗi lần mở miệng đều làm cho người xung quanh phải ngừng động tác, yên lặng mà nghe anh nói.

Ánh mắt của mọi người không hề có một tia xét nét dòm ngó, hoặc là âm thầm mĩa mai sau lưng, mà là kính cẩn, tôn trọng không dám khinh thường anh.

Vừa mới ngồi xuống lật lật trang tạp chí, chợt nghe thấy cửa bị người đẩy ra, Ngụy Kính Nghiêu nghênh ngang mà đi vào.

“Mệt chết được!” Anh vừa chấm dứt hội nghị, đã nhanh chóng trở về văn phòng, thấy cô vẫn còn ở nơi này, ngồi trên sofa đọc tạp chí mà anh đã phái người mua đến, trái tim đang treo cao bấy giờ mới bắt đầu thả lỏng xuống.

Cô không đi, thật tốt quá.

Gỡ bỏ chiếc cà vạt đi đến bên cô, tiếp theo cởi luôn chiếc áo vest ngoài, cố gắng làm cho chính mình không bị trời buột, đặt mông ngồi bên cạnh cô, thân thể một phen ngã xuống, không hỏi qua sự đồng ý của cô, liền gối lên đùi cô, mắt nhắm lại.

“Xảo Hủy, anh mệt mỏi quá đi.” Miệng anh chu lên làm nũng, nào có nhìn ra sự tàn khốc nguyên một ngày đối với nhân viên? Còn ngủ ở trên đùi người khác, cầm lấy tay cô, muốn chờ cô xoa đầu anh.

Hoa Xảo Hủy không khỏi bật cười, mới cảm thấy anh trở về là một Ngụy Kính Nghiêu trước kia, lập tức liền bị đánh đổ, lại thấy anh trở lại bộ dạng ngây thơ này.

“Nhưng mà, tôi thấy anh làm việc thật sự rất hứng thú, thuận buồm xuôi gió, giống như hồi anh chưa mất trí nhớ vậy, thế nào? Có nhớ thêm được gì không?” Theo ý anh, cô đặt tạp chí sang một bên, hai tay bắt đầu xoa tóc của anh, vò qua vò lại, làm cho anh phát ra âm thanh thỏa mãn.

Thật sự rất giống cún. . . Hoa Xảo Hủy cắn môi dưới, nhin cười.

Ngụy Kính Nghiêu nghe vậy giật mình, nghĩ rằng quả nhiên, văn phòng là nơi dễ dàng làm cho anh dễ lộ ra dấu vết nhất, bởi vì anh không thể khác chế được tham muốn công việc của mình.

“Làm sao hứng thú được, bọn họ căn bản là muốn anh chết”. Không những không khác chế được tham muốn công việc, mà trước mặt cô cũng không ngần được bản thân mình thổ lộ việc rèn sắt không thành đối với nhân viên. “Họp đồng đã không ký được, lại còn cố kiêu cố, căn bản là muốn đem anh trở thành một tên ngốc”. Ngụy Kính Nghiêu càng nghĩ càng tức giận. “Anh là mất trí nhớ, chứ không phải mất não!”

Không giống nhau, anh đối với cô rất khác biệt, bản thân anh sẽ không bao giờ nhắc đến công việc trước mặt các cô gái khác, ít nhất anh cũng sẽ không lộ ra bộ mặt buồn rầu của mình. Đối với mọi người, anh vẫn phải mạnh hơn, sĩ diện, hư vinh, thói quen nhận lấy những ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người, không bao giờ để người khác thấy bộ mặt vất vả của anh.

Nhưng anh biết, cho dù bản thân trước mặt Xảo Hủy chật vật như thế nào, cô cũng sẽ không cười nhạo anh.

“Có lẽ là do anh bình thường quá nghiêm khắc, anh đó, vẫn luôn yêu cầu sự hoàn mỹ Cứ phải gấp gáp như vậy sao? Muốn anh trở lại công ty, là muốn anh từ từ quen thuộc với hoàn cảnh, xem có thể nhớ ra thứ gì không, nhưng trông anh bây giờ bộ dáng thật mệt mỏi.”

Hoàn toàn như anh dự liệu, cô không hề cười chê anh, ngược lại còn an ủi anh, lo lắng anh sẽ bị mệt mỏi vì bề bộn công việc.

Những lo lắng, buồn bực trong lòng vì công việc không thuận lợi giờ phút này đều không còn.

“Cho nên em phải ở lại đây giúp anh”. Ngụy Kính Nghiêu ngồi dậy, nhìn vào mặt cô, trong ánh mắt thâm thúy chỉ có hình bóng cô, ngón tay hướng đến gương mặt của cô, nhẹ nhàng trượt xuống, thanh âm khàn khàn, từ tốn nói với cô : “Có em giúp đỡ anh sẽ không mệt.”

“Giám đốc, ngài nói Thật xin lỗi.”

Mẹ kiếp! Khó có được lúc anh thể hiện thành ý của mình, toàn là những lời tâm huyết của anh, muốn dùng hết khả năng để đánh gục cô, vậy mà có

người đến gây rối! Ngụy Kính Nghiêu nhin không được trừng mắt nghiêm khắc với nhân viên phá rối kia.

“Anh cứ làm việc đi, tôi ở bên cạnh chờ anh”. Hoa Xảo Hủy đứng lúc ra mặt giải vây, một câu đơn giản vô cùng, lập tức làm tiêu tan cơn tức của Ngụy Kính Nghiêu.

“Được, anh làm việc ngay đây”. Ngụy Kính Nghiêu tự nhiên cười như một đứa ngốc, đơn giản là vì một câu của cô, anh cũng thấy rất vui vẻ.

Cô nói cô sẽ chờ anh, những lời này làm cho anh cảm thấy rất an tâm.

“Chuyện gì?” Đối mặt với cấp dưới, anh liền thu hồi vẻ dịu dàng, bày ra một biểu tình lạnh lùng, không cười, ngữ điệu lạnh như băng làm cho người ta không rét mà run, ánh mắt đảo nhanh đại biểu rằng anh không có tính nhân nại, không được lãng phí thời gian.

Anh bắt đầu cùng cấp dưới thảo luận về công việc, dùng thái độ lãnh đạm lắng nghe, có khi làm cho người ta tưởng rằng anh căn bản chẳng chú tâm, nhưng giây tiếp theo sẽ đưa ra một câu trời giáng.

Lật mấy tờ tạp chí, tâm tư cũng không nằm trên đó, Hoa Xảo Hủy tầm mắt thỉnh thoảng bị người đang ngồi ở bàn làm việc kia hấp dẫn.

Nhìn nghiêng khuôn mặt đẹp trai của anh, khuôn mặt uy nghi tự tin, cô thích bộ dáng hăng say của anh, cực kỳ giống một thuyền trưởng đứng trước đầu sóng ngọn gió.

Chưa bao giờ phủ nhận rằng, anh chính là hoàng tử trong lòng cô.

“Nhìn anh chăm chăm như vậy, em đang nghĩ gì thế?” Dặn dò xong cấp dưới, Ngụy Kính Nghiêu khẩn cấp hỏi, trong lúc làm việc thỉnh thoảng anh bắt gặp cô đang nhìn anh chăm chú, làm cho tâm anh xoay chuyển, nhin không được đẩy nhanh tốc độ xử lý công việc, một khi không có người liền lập tức chạy đến bên cô.

“Tôi đang nghĩ, anh chẳng lẽ không phát hiện ra điều gì sao?” Cô ngồi trong này cả một ngày không làm việc gì, nhưng ánh mắt cũng không có vẻ nghỉ ngơi, nhin không được hoài nghi. “Anh vừa bước vào công ty liền làm việc không ngừng, xử lý công việc có trình tự đáng hoàng, chẳng lẽ thật sự không nhớ tới cái gì sao? Anh cũng nhớ rõ nhân viên của anh chứ?”

“Anh cũng không phải lập tức biết được, ngay từ đầu bản thân đã cảm thấy có chút quen thuộc, ngồi ở vị trí này, tự nhiên nghĩ đến một chuỗi mật mã, lấy ra cuốn sổ tay này, sau đó...” Cầm lên cuốn sổ tay bằng da, anh nhún vai. “Tiếp tục làm việc”. Chính mình cũng cảm thấy chột dạ, quả nhiên giống như lời cha nói, sau một lời nói dối, sẽ phát sinh ra nhiều lời nói dối khác.

Nếu có một ngày, anh rút cuộc lấy không ra chứng cứ để chứng minh lời nói dối của bản thân vậy, phải làm sao bây giờ?

“Kỳ thật không phải là anh nhớ ra, mà là tư liệu đều rất đầy đủ, em xem, bản ghi chép tay này đã nói lên rất nhiều”. Anh mở cuốn sổ tay mà chưa có người nào được chạm đến cho cô xem, chỉ vào một danh sách liệt kê các hành trình và hạng mục công tác, cho dù là đã hoàn thành hay vẫn còn đều nằm trong kế hoạch, người phụ trách là ai, nhóm thành viên có những ai, hoặc khi nào thì phải bàn giao hoàn thành, cứ dựa vào đây, không khó tra ra người.

Ngụy Kính Nghiêu không khỏi thầm nghĩ may mắn vì bản thân có thói quen ghi chép lại những hạng mục công tác, cái hành động mà người bạn tốt luôn cho là “tự rước phiền toái” này, bây giờ lại trở thành cứu tinh.

“Anh thật là một người chu đáo!” Hoa Xảo Hủy tròn mắt há mồm mà nhìn cuốn sổ trong tay anh, chữ viết rất đẹp, biểu đồ rành mạch, nếu không biết được đây là bản chép tay của một người kinh doanh, có lẽ sẽ nhầm tưởng là bút kỹ của một nghiên cứu sinh.

“Hình như vậy”. Điểm này Ngụy Kính Nghiêu không phủ nhận, anh là một người yêu cầu sự hoàn mỹ, từ nhỏ đã là một đứa trẻ thích soi mói, anh tự tin tự phụ, không chỉ nghiêm khắc đối với bản thân mình, tiêu chuẩn đối với người khác cũng rất cao.

Trước mặt người khác, anh rất coi trọng hình tượng, tuyệt đối sẽ không để người ta thấy được vẻ khó khăn của anh, ngay cả đối tượng kết giao, cũng phải là người có điều kiện tốt nhất, anh sống ba mươi năm, nhưng điều đó vẫn chưa từng thay đổi, cho đến khi gặp phải tai nạn xe cộ hai tháng trước, sự va chạm đó mới làm cho anh hiểu được, thì ra bản thân thật nông cạn.

Bây giờ nhớ lại lúc tỉnh dậy sau một thời gian bị hôn mê, không hiểu sao trước mặt xuất hiện một đám phụ nữ đang cào cào nhau, anh khi đó, phản ứng còn chậm chạp, ngơ ngẩn, không chỉ mất trí nhớ, cả phản ứng liên quan cũng bị ảnh hưởng, nhìn như một người thiếu năng trí tuệ, phải cần người khác giúp đỡ.

Kết quả là những người phụ nữ vẫn thường vây quanh anh, mà anh cho rằng là xứng đôi với mình nhất, ngay tại lúc bác sĩ tuyên bố anh cả đời có khả năng không thể hồi phục, thì biến mất tăm không thấy bóng dáng.

Thì ra là câu ‘không nên đánh giá một con người bằng vẻ bề ngoài’ là chính xác, họ chỉ có thể cùng hưởng phúc, chứ không thể đồng cam cộng khổ.

Ngụy Kính Nghiêu rất chán ghét cảm giác mất trí nhớ, nhưng thật may mắn là anh từng bị mất trí nhớ, nếu không cứ theo sự mù quáng và nông cạn của anh, tuyệt đối sẽ không thấy được Xảo Hủy đối với mình là tốt nhất, có khả năng cả đời này cũng không biết, cảm giác có được tình yêu là tuyệt vời như thế nào.

“Hơn nữa cảm giác anh có chút gì đó không giống”. Hoa Xảo Hủy nhìn kỹ mặt anh, quay trái quay phải, suy nghĩ xem đến tột cùng là anh không giống chỗ nào.

Anh cũng rất muốn biết biểu tình lúc này của mình như thế nào, thoát nhìn thì chân thực, nhưng ý tứ có chút xấu xa, bình thường tán gái nếu dùng chiêu này, sẽ thấy đối phương mặt đỏ tim đập.

“Thật sự là rất kì lạ...” Báp một tiếng, hai tay cô bắt lấy mặt anh, làm cho khuôn mặt tuần tú của anh biến hình, sau đó lại thả ra. “Anh có vẻ đã trở nên thành thực trầm ổn, vì sao anh lại không âm ỉ đòi rời khỏi nơi này? Rõ ràng anh không có tính nhẫn nại cơ mà?”

“À, có lẽ vậy”. Ngụy Kính Nghiêu sờ sờ sống mũi, trong lòng chột dạ nhưng rất nhanh đã biến mất, “Tuy rằng anh không nhớ rõ, nhưng anh cảm thấy, ở trong này không thể làm nũng, phải đứng đắn một chút, sau đó tự nhiên thành ra như vậy, cứ như thế. Có lẽ theo như bác sĩ nói, khối máu tụ sẽ tự dần dần thu nhỏ đi, anh sẽ mau chóng hồi phục cũng không chừng”. Cũng tốt, anh nghĩ nếu anh cứ tiếp tục giả ngu nữa, chính mình sẽ không chịu nổi. “Xảo Hủy, anh trước khi mất trí nhớ và hiện tại, có gì khác nhau sao?”

“Làm sao mà phân biệt được, anh chính là anh mà”. Cô trả lời một cách đương nhiên, còn bật cười. “Anh sao lại hỏi vấn đề ngốc nghếch này chứ?”

Vấn đề này rất ngốc nghếch sao?

Ngay cả chính anh cũng cảm thấy trước và sau khi mất trí nhớ, Ngụy Kính Nghiêu đã trở thành hai người khác nhau, chỉ có cô mới hiểu, cho dù hôm nay Ngụy Kính Nghiêu bị hóa thành một đứá ngốc, cũng vẫn chỉ là anh.

Cô nhất định là yêu anh, nhưng lại không nghĩ sẽ có được anh, vì sao?

“Vậy, anh trước kia và bây giờ thì có gì khác nhau? Ý anh là thời điểm lần đầu tiên em gặp anh ấy.”

“Em cảm thấy...” Hoa Xảo Hủy không khỏi hồi tưởng lại, sau đó nhìn gương mặt chờ mong của anh, thở dài một hơi. “Em không thích nói dối, cho nên sẽ thành thực nói cho anh, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em cảm thấy anh rất khó gần, em sợ anh phát khiếp”. (@K.Bee: =))) Anh Nghiêu ăn đất rồi!

Hả, anh còn tưởng rằng thứ cô coi trọng đầu tiên phải là vẻ ngoài tuần tú của anh, từ nhỏ đã thắm mến anh, kết quả là không phải?

Đáp án này làm anh có chút buồn, nhịn không được nhủu mảy, quyết định tiếp tục truy hỏi cô.

“Anh không nhớ rõ những chuyện trước kia, em mười tuổi đã đến nhà anh, mãi cho đến khi mười tám tuổi đi đến Pháp, tính ra thì chúng ta ở cùng nhau đã nhiều năm rồi, vậy em nói xem, hồi đó trông anh như thế nào?” Anh muốn nghe thử một chút, để xem bản thân mình có quá đáng gây ra những vết thương lòng cho cô hay không, anh mới có thể nghĩ ra biện pháp cứu vãn.

“Sao đột nhiên anh lại tò mò đối với chuyện trước kia?” Hoa Xảo Hủy cảm thấy kinh ngạc, nhưng nhanh chóng bỏ qua, bắt đầu suy tư hồi tưởng. “Trước kia...”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mùa đông ban ngày đặc biệt ngắn ngủi, chưa đến sáu giờ trời đã tối một mảng.

Bầu trời hạ xuống những hạt mưa bụi tinh tế, làm thấm thêm cái rét buốt, người ở ngã tư đường không khỏi nắm chặt vạt áo, vội vàng chạy đi.

Một cô gái mặc chiếc áo gió xanh thẫm cầm một chiếc ô màu đỏ, trên vai đeo túi xách, còn cầm theo cả một túi giấy rất lớn, thoát nhìn trông thật không cân xứng.

Đang lúc cô bước lên bậc thang thì di động trong túi vang lên, cô giật mình tay chân luồn cuống, thu ô lại, buông túi giấy xuống, tìm trong túi xách chiếc di động, động tác bối rối.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi...” Hoa Xảo Hủy vừa tìm kiếm vừa lầm bầm, vất và lôi ra chiếc di động, thấy cuộc gọi hiển thị trên đó, cô ngưng một chút, trong đầu vừa mới hiện lên ý nghĩ sẽ bắt máy, tiếng chuông di động đã tắt ngấm.

“AAA, xong đời rồi!” Cô đầu tiên là sững sốt, tiếp theo lại hét chói tai với chiếc di động của mình.

Cô nhanh chóng đem di động cất vào trong túi, cầm tập giấy vội vàng bước vào đại sảnh, đi thẳng đến thang máy, dồn dập ấn nút lên lầu, khăn cấp bước vào trong.

Thang máy chạy thẳng một mạch lên tầng trên, vừa mới bước ra thang máy, di động trong túi lại vang lên, bước chân cô lập tức nhanh hơn, hướng đến

văn phòng của Ngụy Kính Nghiêu mà chạy đến.

“Hoa tiểu thư đã trở lại, mau tránh ra!” Trợ lý của Ngụy Kính Nghiêu thấy cô giống như thấy vị cứu tinh.

Hoa Xảo Hủy không rảnh bận tâm nhân viên nói với cô những gì, chạy một mạch vào văn phòng của Ngụy Kính Nghiêu, thấy đồng hồ báo thức trên tường, kim đồng hồ đã chỉ giữa số 5 và 6.

Cô âm thầm kêu khổ.

“Cộc cộc”. Gõ chiếc cửa văn phòng đang đóng chặt kia, không nghe được tiếng cho phép, cô không khỏi do dự trong chốc lát.

“Giám đốc vẫn thường như vậy, không sao đâu”. Trợ lý của Ngụy Kính Nghiêu nói như vậy, nhưng Hoa Xảo Hủy lại hoài nghi là anh đang dọa cô!
“Giám đốc, Hoa tiểu thư đã trở lại.”

Chưa đợi phản ứng của cô, trợ lý đã thay cô đẩy cửa ra, đưa cô vào phòng.

Cửa ở phía sau cô khép lại, ngẩng đầu, lập tức thấy Ngụy Kính Nghiêu ngồi trước bàn công tác, di động vẫn còn cầm trong tay, đang chuẩn bị nhấn phím 1.

Anh chỉ nhìn cô, môi mím chặt, mặt không chút thay đổi như một pho tượng.

Thế nhưng lại không hỏi ngay là cô đi đâu, không giống như hai tháng ở chung, anh giống như một đứa trẻ hay la lối. ... Xem ra việc trở về với công việc tuy rằng chưa tìm được trí nhớ đã mất của anh, nhưng lại tìm được con người bình tĩnh của anh trước kia, cũng có nghĩa là, mặt anh mà không chút thay đổi là chứng tỏ anh đang rất tức giận!

“Cái đó... Em nghĩ là rất nhanh sẽ quay lại, không ngờ thời gian lại trễ như vậy, trên đường còn bị tắc xe, tài xế xe taxi lại không tìm ra đường vòng”. Hoa Xảo Hủy đầu tiên cười một cái, cẩn thận tránh đi tầm mắt của anh, mang theo một túi giấy đi đến sô pha, giải thích với anh về hành trình hôm nay của mình.

“Lúc trở về đây em có đi qua cửa tiệm của bác Chen, anh nhất định không nhớ rõ bác Chen đâu, đây là một đầu bếp điểm tâm trước kia của nhà anh, anh thích ăn nhất là món xiu mại hấp, từ khi anh xuất ngoại du học, sau quyết định di cư của lão gia và phu nhân, bác Chen đã mở một cửa tiệm để sinh sống, rất ăn nên làm ra.”

Cô từ trong túi lấy ra một chiếc hộp, nóng hổi hằm hập.

“Em nghĩ anh thích, nên nhịn không được đã xuống xe mua về.”

Mùi hương thức ăn xông vào mũi, Ngụy Kính Nghiêu khẽ khép mắt, kim chế hô hấp dồn dập, những thật đáng chết, vị nước tương tơi ớt cộng với mùi hạt tiêu, hương vị này anh rất quen thuộc, thật sự rất nhớ.

Các món ăn theo phong cách Hồng Kông của bác Chen là thứ anh thích nhất, từ nhỏ đến lớn, chết tiệt, cô nhớ rõ anh thích cái gì, lại còn tìm hiểu món ăn trước kia anh thích ăn nhất, làm cho miệng anh không nhịn được nuốt nước miếng.

“Thiếu gia...” Hoa Xảo Hủy chuẩn bị xong một bàn đồ ăn, quay đầu, vẫn thấy anh ngồi tại chỗ, “Anh còn tức giận sao?”

“Đương nhiên tức giận, anh nói rồi không được gọi anh là thiếu gia”. Miệng nói tức giận, nhưng biểu tình thì không phải vậy, khóe miệng cong lên rõ ràng mang theo sự vui vẻ. “Em có biết là anh rất lo lắng cho em không? Không nói tiếng nào đã chạy biến không thấy bóng người, gọi vào di động em cũng không bắt máy, vì sao đi ra ngoài mà không nói một tiếng với anh? Em cho anh một lời giải thích rõ ràng, nếu không anh sẽ không tha thứ cho em”.

Anh từ lúc hai giờ đã chấm dứt một hội nghị gì gì đó nhằm chán, lúc trở lại văn phòng, lại không thấy bóng dáng người phụ nữ lẽ ra phải ngồi chờ ở đó, nhất thời vô cùng sốt ruột.

Vẫn nghĩ rằng sau khi trở lại công ty, anh rất nhanh phải xử lý nhiều công việc, làm cô cảm thấy anh không còn cần cô bên cạnh nữa, cho nên lén lút rời đi, cũng không nói một tiếng nào mà đi, bởi vì cô không muốn bị anh giữ lại.

Bàn tay nắm vai cô, siết mạnh làm cô đau.

Nhưng Hoa Xảo Hủy không kêu, chỉ nhẹ nhàng nhủ mày một chút, bởi vì ánh mắt của anh, lộ ra phần nộ, lo lắng, còn có sợ hãi.

Anh vẫn không tiến bộ, anh vẫn cảm thấy đối diện với sự vật hiện tại cảm thấy xa lạ, anh vẫn đang... ý lại cô.

“Thực xin lỗi, chưa nói tiếng nào với anh đã bỏ chạy ra ngoài, lần sau sẽ không thế nữa”. Cô thật sự có lỗi, hành vi của mình lại khiến anh khổ sở, rõ ràng biết anh đang ý lại cô, lại ngay thơ nghĩ rằng rồi đi một chút sẽ không có việc gì, thật sự là quá ngu ngốc.

“Không có lần sau!” Ngụy Kính Nghiêu nhắc lại, giọng nói nghiêm khắc, ánh mắt trừng lớn, cô dám nghĩ đến việc rời khỏi tầm mắt anh, “Em không được có ý nghĩ muốn rời đi, ngoan ngoãn chờ ở trong này!” Ngữ khí của anh không phải là hỏi, mà là mệnh lệnh bá đạo. (@K.Bee: Ôi, mình phê bá đạo!!!!)

Nghe anh nói như vậy, Hoa Xảo Hủy hoàn toàn không dám cãi, mỉm cười dịu dàng, vỗ vỗ mặt của anh, nhẹ giọng hường ứng, “Được.”

Chỉ đơn giản nói như vậy thôi sao?

Ngụy Kính Nghiêu nhìn cô, nghĩ đến gừng khi không hề do dự của cô, luôn tuân theo ý anh, chấp nhận sự phần nộ độc chiếm của anh, làm anh đột nhiên cảm thấy, phải chăng vị trí đang bị hoán đổi?

Trước kia những người bạn gái đều rất hay phàn nàn, oán giận anh không cho ở cạnh bên người, hy vọng được gặp anh để có thể nhìn thấy anh, một ngày gọi n cuộc điện thoại để nói chuyện với anh, nhưng anh luôn luôn cảm thấy quan hệ như vậy thật phát ngấy, anh không thích cái cảm giác bị người khác theo dõi.

Nhưng anh hiện tại lại vì cô mà làm công việc mình ghét bị nhất, anh Sao lại như vậy chứ?

“Điểm tâm phải ăn khi nóng, lạnh sẽ không ngon, em lấy nước ấm giúp anh.”

Đầu tiên kéo anh đến sofa ngồi xuống, đặt một đôi đũa vào lòng bàn tay anh, tiếp theo đi đến phía bàn làm việc của anh, cầm lấy ly nước trên đó, bởi vì cảm giác lạnh lẽo khi chạm vào chiếc ly nên cô phát hiện ra anh đang uống nước đá, khẽ nhủ mảy mòi với anh, trực tiếp đổ thêm nước nóng vào để ly nước để biến thành nước ấm.

Hành động quan tâm săn sóc của cô, làm cho Ngụy Kính Nghiêu bỗng nhiên dâng lên một trận co rút.

Đột nhiên hiểu được vì sao anh lại để ý cẩn thận như vậy —— bởi vì không có cảm giác an toàn, sợ cô sẽ rời xa anh, thì ra cách đối xử của anh đối với những người bạn gái trước đây, làm cho họ không có cảm giác an toàn, khó trách khi anh nghèo túng khổ sở, họ lại biến nhanh như chớp.

Thái độ vui đùa nhân gian, khó trách mọi người mặt ngoài thì yêu anh, nhưng sau lưng lại hận anh vô cùng.

Một sự xúc động khiến anh bước về phía cô, ngăn cản cô đang tiếp tục công việc để che giấu xấu hổ.

“Thực xin lỗi”. Ôm lấy cô từ sau lưng, dựa vào bả vai cô, nhẹ giọng ở bên tai cô nói ra những áy náy trong lòng mình.

Cũng chỉ có ba chữ đơn giản này, anh không thể giải thích được chính mình rốt cuộc là xin lỗi về việc gì, là thái độ xấu của anh, hay do anh vô lý bắt cô phải luôn bên mình, hay là... lý do khác?

“Hả? Không có gì...” Hoa Xảo Hủy hơi sững sốt, nghĩ rằng bản thân mình nghe lầm, anh nói lời xin lỗi với cô sao? Đúng thế! “Anh vì sao lại nói như vậy?”

Ngụy Kính Nghiêu cũng có điểm bất ngờ, cô không có điểm gì nổi bật và đặc biệt, nhưng lại nghe được lời xin lỗi của hiếm có của anh, thật là đáng kinh ngạc.

Vì anh đã nổi giận với em, là anh sai, xin lỗi”. Anh không nên cáu giận với người phụ nữ luôn ngày đêm ở bên cạnh anh, cô chưa từng rời xa... Nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó, nên khi anh không tìm thấy cô, mới có thể sốt ruột như vậy.

“Anh kết thúc cuộc họp trở về văn phòng, đang muốn tìm em đi ăn cơm, nhưng em lại không ở đó, không ai biết em đi đâu cả, chỉ biết em nói là muốn lấy một thứ quan trọng nào đó, điện thoại của anh em không nghe, anh gọi rất nhiều, còn tưởng rằng em không muốn nhận điện thoại của anh”. Anh chậm rãi kể ra những bất an trong lòng. “Em một câu cũng chưa nói mà rời đi, anh nghĩ rằng em đang chán ghét anh, chăm sóc cho anh thật phiền phức, anh biết anh là một tên bệnh nhân rất phiền toái”.

Anh cũng không còn giống như trước kia, giả bộ đáng yêu, giả bộ vô tội, khoa trương ôm cô, tính oán giận trẻ con, ngược lại lại giống như một người đàn ông đang đau thương, muốn kể hết những tâm sự.

Đây cũng không phải Ngụy Kính Nghiêu mà cô từng biết nha! Bộ mặt u buồn tuyệt vọng kia khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng, sẽ nhịn không được mà muốn cho anh ôm một cái, vì thế cô cũng không giẫy dụa miễn cưỡng anh không được ôm cô.

“Anh rất lo lắng, vội vã muốn đi tìm em, nhưng lại tìm không thấy, kết quả là không kiểm chế được mà phát giận, mọi người ở gần anh đều chạy đi như trốn bão, tính tình của anh làm cho mọi người xung quanh chịu khổ, có lẽ là vì anh rất lệ thuộc vào em, không thể không có em”.

Đây... có được xem là lời tỏ tình không? Chắc không đâu! Hoa Xảo Hủy giật mình sững sốt trong giây lát, nói cho bản thân mình rằng không nên tin là thật, anh còn chưa khôi phục trí nhớ, khối máu tụ còn chưa biến mất, căn bản là không biết mình đang nói gì!

“Xảo Hủy, em đối với anh rất quan trọng”. Hai tay thu hẹp lại, vòng ôm càng chặt hơn.

Ôm chặt như vậy, cô cũng không phản kháng gầy dựa, nhưng anh lại đang phát run.

“Em chỉ đi ra ngoài một chút mà thôi, cam đoan lần sau sẽ không như vậy nữa, sẽ không đi đâu mà không nói một tiếng với anh, để anh tìm không ra, em không phải cố ý không tiếp điện thoại của anh, em không nghe thấy tiếng di động vang, cho đến khi nghe được muốn nhận thì đã không kịp rồi, em ở nước Pháp rất ít khi dùng tới di động...”

“Được thôi, em đáp ứng anh, điện thoại của anh em nhất định sẽ nhận 24/24”. Không khỏi đau lòng, thì ra giọng nói nhẹ nhàng của anh đã chạm vào nơi dịu dàng trong lòng cô, giống như sự an ủi của người yêu, tay cô vuốt ve gương mặt đang tựa vào bả vai mình. “Như vậy anh yên tâm chưa?”. Cảm thấy

khuôn mặt mình đang vuốt ve, có chút lúc cao lúc thấp.

Ở góc độ cô không nhìn thấy, Ngụy Kính Nghiêu khước môi cong lên, lộ ra một nụ cười bí hiểm. (@K.Bee: Anh thật là bệnh!!!!!!)

Cô không còn như hai tháng trước nữa, mỗi khi bị anh quẩn lầy là cực lực giãy dụa, nhưng bây giờ còn để cho anh ôm — thì ra là thế, cô đối với người đàn ông đang mang bệnh trong người như anh không có sức chống cự.

“Em đi đâu vậy?” Xin lỗi và hối hận là một chuyện, nhưng vẫn phải làm rõ ràng, anh chân trước đi họp, cô sau lưng đã lén lút rời đi là vì chuyện quái gì, còn đi mất cả một buổi chiều, làm cho anh tìm mãi không thấy.

“Hai ngày trước anh có hỏi em là trước kia con người anh như thế nào, em trong khoảng thời gian ngắn không biết phải trả lời anh ra sao, sáng sớm hôm nay mới nghĩ đến, có thứ này ở trong nhà, anh nhìn sẽ nhớ ra ngay”. Nhờ anh nhắc Hoa Xảo Hủy mới nhớ tới, chạy về nhà lục tung lên tìm kiếm, là muốn gây bất ngờ cho anh.

Rời khỏi vòng tay của anh, kéo anh đi đến sô pha, nói anh chờ một chút, tiếp theo cô lấy ra từ trong túi giấy thứ có kích cỡ lớn nhất — cuốn album D _ E _ L _ E _ T _ E đã cũ.

Cuốn album thật dày và nặng, cô đem nó đặt lên sô pha, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh, đang muốn lật xem thì nghĩ ra một việc, “Vẫn chưa đến thời gian tan tầm, anh xong việc rồi sao?”

“Việc xong rồi”. Bởi vì sợ không tìm thấy cô, anh giống như đang ngậm thuốc nổ, kết quả của việc bị phân tán tư tưởng, là những vấn đề công việc vốn dự định là sáu giờ mới hoàn thành, nay mới bốn giờ đã chấm dứt.

Đó có lẽ là thời gian thống khổ nhất trong công việc mà cấp dưới của anh trải qua từ trước tới nay.

“Được rồi”. Nếu không chậm trễ công việc, Hoa Xảo Hủy liền yên tâm. “Tiên sinh và phu nhân lúc di cư đến Thụy Sĩ, có rất nhiều đồ đạc không mang đi. Khi đó anh cũng không ở trong nước, là ba em sau khi nghỉ việc đã xử lý hết, gia đình anh quả là thích chụp ảnh, quyển album này không may bị sót lại. Ba em cất nó trong căn nhà hiện tại, muốn khi nào đến Thụy Sĩ sẽ gấp trả lại tiên sinh và phu nhân, nhưng công việc làm ăn bận quá, ông không có chút thời gian rảnh rỗi, cứ như vậy, đã để nhiều năm rồi”.

Ngụy Kính Nghiêu nghe vậy khước miệng run rẩy, nhìn xuống con xúc động muốn phản bác, không phải gia đình bọn họ thích chụp ảnh, mà là mẹ của anh rất thích chụp, còn ép buộc ba phải hợp tác, ý vào sự nuông chiều của ông đối với vợ, mặc kệ anh có chịu tình nguyện hay không, lỗi cả con trai vào cuộc, thỏa mãn sở thích chụp ảnh của bà.

Ảnh chụp rất nhiều, nhiều đến nỗi trong nhà có hẳn một gian phòng riêng dành để lưu giữ những album, chắc là khi đóng gói chuyển nhà đi, người mẹ hay quên của anh không phát hiện là đã mất một cuốn album.

“Thiếu gia... À không, Kính Nghiêu”. Cô vừa mở miệng, lập tức bị Ngụy Kính Nghiêu nhìn trừng trừng bên phải thay đổi cách xưng hô.

“Chuyện gì?” Đối với việc cô kịp thời sửa chữa, anh cảm thấy rất vừa lòng, tay gấp lấy một miếng xiu mại tôm, đưa đến miệng cô làm phần thưởng.

Nhìn cô há miệng ăn đồ ăn mình dứt, Ngụy Kính Nghiêu có một loại cảm giác rất thỏa mãn, thì ra dứt cho người khác ăn rất thích thú? Trước kia vẫn chưa thử qua, sau này nhất định phải làm thường xuyên mới được.

“Anh không nhớ rõ, có lẽ một thời gian khi khỏi máu tụ tan hết anh sẽ nhớ lại tất cả, đến lúc đó, nói không chừng anh sẽ không còn nhớ những ngày tháng hiện tại nữa, nhưng em vẫn muốn nói cho anh một điều, anh không biết là chính anh đã cho em rất nhiều dũng khí, làm em hạ quyết tâm cho bản thân mình.”

Cô cười thật là đáng yêu... Đúng, là đáng yêu trong mắt anh, bộ dáng thẹn thùng ngại ngùng của cô, nói rằng anh đã cho cô dũng khí rất lớn, làm anh nhìn không được suy nghĩ... Khoan đã!

Anh nghi hoặc nhíu mày, không thể tin hỏi lại: “Anh cho em dũng khí? Thật hay giả vậy?”

Cái này cùng với việc mất trí nhớ không liên quan, anh thật sự không có ấn tượng, bản thân mình đã từng đối tốt với cô, đã từng nói với cô một câu dịu dàng nào sao? Không có đâu! Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Ngụy Kính Nghiêu trước kia, căn bản là một tên đều!

“Đương nhiên là thật”. Hoa Xảo Hủy nhìn vào mắt anh, trả lời một cách khẳng định.

Đem toàn bộ chân tướng kể hết cho anh, về chuyện anh đã vô tình làm thay đổi cuộc sống của cô, nói cho anh nghe, về một Ngụy Kính Nghiêu mà cô biết, là con người như thế nào.

Vào ban đêm, Ngụy Kính Nghiêu vẫn không đi ngủ.

Anh ngồi trong phòng làm việc, xem xét những công việc mang về từ công ty, hai tháng không tới công ty, rất nhiều kế hoạch cần phải xử lý, rất nhiều thư tín phải hồi đáp.

Khi anh xử lý hoàn tất bức mail cuối cùng, đã là ba giờ.

Mệt mỏi xoa chân mày, day day thái dương, bình thường làm việc vào ban đêm, anh sẽ uống một ly Whisky tự thưởng cho mình, sau đó đi tắm rửa, đem thân mình ném lên chiếc giường mềm mại, ngủ vào đúng bốn giờ sáng, bảy rưỡi sáng sẽ tỉnh lại.

Lê thân mình ra khỏi thư phòng hướng đến phòng khách, nơi đó có một gian quầy bar, chứa những loại rượu mà anh thích nhất.

Rót một ly rượu, một bên nhìn về phía phòng khách hỗn loạn, gối ôm không đặt trên sofa, ngược lại nằm lộn lác trên thảm, Ngụy Kính Nghiêu nhìn tình thế này, chỉ cười một cái, cũng không cảm thấy chướng mắt liền bước đến mang gối ôm bỏ đúng vào vị trí.

Chuyện này nếu là trong quá khứ, anh tuyệt đối sẽ không cho phép, phòng ở của bản thân anh lúc nào cũng phải sạch sẽ, chỉnh tề, như là một tòa nhà cao ốc mẫu chưa có dấu hiệu đã được sử dụng, ngoại trừ Đồng Diệc Hà ra, anh cũng không dẫn người khác về nhà của mình, vì đây là một không gian riêng tư, không cho phép người khác xâm nhập.

Anh từ nhỏ đã là người yêu cầu sự hoàn mỹ.

Nhìn chung quanh căn phòng của mình đã không còn như trước kia, tiếng nói trầm khàn của Hoa Xảo Hủy lại vang lên trong đầu anh.

Nhấp một ngụm whisky không đá, Ngụy Kính Nghiêu để mặc cho thần trí mình suy nghĩ, nhìn căn phòng do tự tay mình làm ra dần dần có hơi thở cuộc sống.

Nhìn bộ ấm trà trong phòng khách, một đôi tách màu lam đỏ, màu lam là của anh, màu đỏ là của cô, tách trà này tuyệt đối không phải phong cách của anh, nhưng lại là của cô.

Nghĩ đến Hoa Xảo Hủy, anh không khỏi nở nụ cười, những thiết kế của cô rất mới mẻ, rất táo bạo, nhưng cá tính cô thì lại đơn thuần như vậy.

Cô đơn thuần, chỉ biết suy nghĩ cho anh.

Anh nhớ lại lúc chạng vạng khi ở trong văn phòng...

Ngồi bên cạnh cô, nhìn cô mở từng trang ảnh, động tác của cô cẩn thận làm anh động lòng, khiến anh không khỏi cười thành tiếng.

Mở ra trang ảnh đầu tiên lập tức thấy hình ảnh đội mũ học sĩ, cùng với Đồng Diệc Hà, bọn họ đối đầu với nhau từ năm thứ nhất đến năm thứ ba, mãi cho đến năm thứ tư mới trở thành bạn của nhau, tình cảm như anh em tay chân.

“Là buổi tối ngày anh tốt nghiệp, trước khi anh đi xuất ngoại”. Hoa Xảo Hủy tiếp tục lật xem album, một bên giải thích: “Đây là buổi tiệc tiễn anh, ngày đó khách khứa đến tham gia rất đông, đều là bạn bè của anh cả, party tổ chức ở bể bơi, ngày đó vui đùa đến tận khuya, rất náo nhiệt, ai cũng quyền luyến lấy anh.”

Bối cảnh quen thuộc là căn nhà anh sống từ nhỏ, anh sinh ra ở Mỹ, bảy tuổi đã theo cha về nước, đặt chân vào khu vườn rộng lớn được xây dựng vì mẹ mình.

Vườn bể bơi gieo trồng hoa hồng xung quanh, mỗi khi đến thời kỳ nở hoa, sẽ trở thành một vùng hoa hồng đỏ tươi bát ngát, tỏa ra hương thơm mê người, anh còn nhớ rõ lúc nửa đêm khi đi qua khu bể bơi này, đều ngửi thấy mùi hương thơm ngát kia.

Nhưng trong số những người vây quanh anh trong ảnh chụp, anh thấy rất xa lạ.

Trí nhớ khôi phục, nhưng Ngụy Kính Nghiêu lại nhớ không nổi buổi tiệc party đưa tiễn anh lên đường xuất ngoại này, trừ bỏ Đồng Diệc Hà ra anh chẳng nhớ gương mặt người nào, hay tên của bất cứ người nào.

Anh có duy trì liên lạc cùng một người nào đó trong số này sao?

Sau mười năm quay lại nhìn chính mình hồi đó, anh nhủ mảy thăm nghĩ.

“Mọi người đều thích anh, muốn trở thành bạn của anh, đến bây giờ vẫn vậy”.

Nhưng trong mắt Hoa Xảo Hủy, cô không hề cảm thấy anh nông cạn, ngay thẳng nói cho anh biết, anh là người rất được hoan nghênh.

Nhưng điều kiện để mọi người hoan nghênh anh là gì? Là bởi vì anh có một người cha giàu có!

Điều kiện để anh kiêu ngạo là gì? Cũng bởi vì có một người cha giàu có, tất cả mọi thứ trên đời anh đều có, nên làm cho người ta ưa thích?

Nghĩ đến đó, Ngụy Kính Nghiêu không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, con người như vậy, Hoa Xảo Hủy cũng để tâm sao?

“Anh làm việc thường yêu cầu sự hoàn mỹ, khi đi ra ngoài cũng vậy, tuyệt đối sẽ không để bản thân mình khó coi”. Cô chỉ vào trang phục của anh trong buổi party, áo sơ mi màu trắng kết hợp với quần dài màu đen, từ đầu đến chân không có chỗ nào không phải là hàng hiệu, còn là những thứ hàng đắt tiền nhất.

Cô dùng một câu rất hay, “Yêu cầu hoàn mỹ”, để nói về sự hư vinh của anh.

“Cũng bởi vì anh quá yêu cầu sự hoàn hảo, nên anh chưa bao giờ dễ dàng khích lệ người khác”. Hoa Xảo Hủy tỉnh té kể ra, bởi vì nhớ lại mà cười mãi. “Em lần đầu tiên nghe thấy anh khích lệ em, anh không biết là anh đã cho em nhiều tự tin đến thế nào đâu, em xưa nay vẫn chưa có niềm tin vào việc gì, chính lời động viên của anh làm cho em hạ quyết tâm, muốn xuất ngoại học thiết kế.”

Lật xem một bức ảnh, trong những nam nữ đang vui đùa, ngẫu nhiên thấy một thân ảnh nhỏ gầy ngấm đen xen kẽ vào giữa.

Do không nhắm chuẩn nên hình ảnh không quá rõ nét, nhưng nhìn kĩ có thể thấy đó là một cô gái, không ăn nhập với những chàng trai cô gái khác, cô không phải là khách tham dự buổi tiệc, mà là người làm công việc thu dọn đồ ăn, bưng bê đồ ăn.

“Đó là em, khi đó mười sáu tuổi, sau khi học trung học cũng không cao lên được tý nào, vĩnh viễn là 1m55”. Thấy tầm mắt anh dừng lại trên người cô năm đó, Hoa Xảo Hủy cười giải thích.

Nhìn ảnh chụp, cô họ Nguyễn Kinh Nghiêu liền thất chặt lại.

Trong lúc anh đang ăn chơi vui vẻ, thì cô lại đứng một bên làm phục vụ, cảm giác này thật không hay ho chút nào.

“Anh đã từng khích lệ em sao? Sao anh không nhớ rõ”. Đây không phải là làm bộ mất trí nhớ, mà là Nguyễn Kinh Nghiêu thật sự không nhớ rõ chính mình từng đối tốt với cô, ngay cả nói chuyện cũng lười, sao có khả năng chứ?

Anh chưa bao giờ để ý tới con gái của người tài xế, cho dù mẹ rất yêu thương cô, dặn anh chăm sóc cô nhiều hơn, anh cũng chỉ cười nhạt, chẳng thêm để tâm tới.

Bởi vì anh chỉ kết thân với những cô gái có dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, mắt to tròn, hoàn toàn phớt lờ cô. Những năm xuất ngoại kia, ngẫu nhiên mỗi lần cùng nói chuyện với mẹ, lại nghe thấy mẹ nhắc đến tình hình của cô gần đây, anh chỉ biết là, cô mười tám tuổi đã đi Paris học thiết kế thời trang, không đến ba năm, đã hoàn thành khóa học và bắt đầu thực tập, khi có một công việc mới, vì cô có năng khiếu, đã được hợp tác với một nhà thiết kế nổi tiếng... Hiểu biết của anh đối với cô, cũng chỉ có những từ ngữ ngắn ngủi như vậy.

“Ngày đó anh thực sự nổi điên, không biết là ai đã làm dơ quần áo của anh, anh rất tức giận, nói tuyệt đối không tha thứ cho người đó, bởi vì anh rất thích chiếc áo sơ mi ấy.”

À, chuyện này anh nhớ rất rõ, bởi vì anh vẫn còn thích chiếc áo sơ mi thủ công kia, không biết bị người nào làm đổ rượu đỏ lên, phá hỏng cả tâm trạng vui vẻ tối đó.

“Đó là em làm, bài tập ở trường”. Hoa Xảo Hủy cười đáp, làm cho Nguyễn Kinh Nghiêu ngạc nhiên đến nỗi bị dọa.

“Là cái này? Mười lăm mười sáu tuổi đã làm ra thành phẩm như vậy?” Anh chỉ vào ảnh chụp của mình mà không tin nổi, chiếc áo sơ mi trắng mười năm trước anh mặc, lại chính là tác phẩm của cô.

“Phu nhân nói anh vẫn nghĩ rằng thứ đó là do bà mua về từ chỗ của một nhà thiết kế. Em học lớp nữ công gia chánh, lúc lên trung học, cô giáo đã đề nghị em đi đào tạo thêm, đề nghị em đến học ở trường học thiết kế tại Paris, em không biết bản thân mình có thể học tốt môn thiết kế hay không, vì vậy cứ nghĩ là phu nhân chỉ an ủi em, động viên em mà thôi, mãi cho đến khi nghe thấy chính miệng anh nói, em mới thật sự tin tưởng, em có lẽ hoàn toàn có khả năng đi trên con đường thiết kế này.”

Đó thật sự không phải là có ý khích lệ em...” Nguyễn Kinh Nghiêu mặt ngoài bình tĩnh, kỳ thật nội tâm đã sợ hãi không thôi, rất ngoài ý muốn, không nghĩ đến cô lại tự hào vì cậu nói như vậy, cái đó cũng được tính là niềm tự hào sao?

“Nhưng đã cô vũ cho em”. Hoa Xảo Hủy nhận định, loại phản ứng chân thật này chính là lời khen tuyệt vời nhất. “Không biết vì sao, nghe câu nói của anh, em liền cảm thấy dũng khí tăng lên gấp trăm lần, nếu không phải vì anh, em đã không có được ngày hôm nay, Kinh Nghiêu, anh là người quan trọng nhất với em, cực kỳ quan trọng, anh đã thay đổi cuộc đời em.” (@K.Bee: Nghe nuốt quá :*)

Tâm tình của Nguyễn Kinh Nghiêu chợt phức tạp.

Trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, cả hai cũng chưa gặp lại nhau lần nào, trước khi anh xuất ngoại hai người rõ ràng là cùng sống dưới 1 mái nhà, nhưng số lần nói chuyện lại không nhiều lắm, anh căn bản không nhớ rõ đã từng để lại cho cô thứ tốt đẹp gì, thậm chí anh còn muốn cô tránh xa anh một chút, nói cô chướng mắt, nhưng cô lại... bởi vì một lời nói vô tâm của anh, mà cảm động đến rơi nước mắt.

“Cho nên em mới dễ dàng đi theo anh?”. Rõ ràng là nhiều năm không gặp, nhưng chỉ với một cuộc điện thoại nhờ giúp đỡ từ phía mẹ anh, cô đã lập tức vội bay về, từ bỏ thành quả mấy năm trời, giúp anh vượt qua giai đoạn mất trí gian khổ, “Dễ dàng từ bỏ một công việc tốt phải rất vất vả mới kiếm được, cùng một bệnh nhân vừa mất trí lại vừa hoạt động bất tiện, trải qua hai tháng này, ngoại trừ ân tình ra, không có gì khác sao?”

Thật không muốn nghe chính miệng cô nói ra, cô đi theo anh, chăm sóc anh, tất cả đều bởi vì ân tình.

“Kinh Nghiêu, anh là một con người mà người khác lúc nào cũng muốn quen thân, cho dù tính tình của anh không tốt, rất khó sống chung, nhưng người trở thành bạn bè của anh, trở thành một cá nhân trong nhóm bạn của anh, quả thực nhiều không kể nổi”. Hoa Xảo Hủy ý muốn nói đến đám người phong cách trong bữa tiệc tối ngày đó, bọn họ đùa giỡn, hơn nữa còn chơi xấu với một số người, gây ra không ít thương tổn cho người khác, nhưng người bị bọn họ đùa giỡn, vẫn sẽ ôm mộng trở thành một thành viên trong nhóm, tìm cách tiếp cận.

Mà trong nhóm người này sẽ có một nhân vật trung tâm, phải được sự cho phép của người này, mới có thể trở thành một phần tử của nhóm, Nguyễn Kinh

Nghiều chính là nhân vật quyết định đó.

“Em cũng vậy”. Cô không thể phủ nhận, từ trước đến giờ, cô đều muốn trở thành một người đặc biệt trong mắt anh, cô hiện tại, đúng là người rất đặc biệt, quan trọng đối với anh, nhưng chỉ sợ thời gian chẳng còn được bao lâu. “Đáng tiếc, em vẫn không phải là một cô gái thú vị”.

Nguy Kính Nghiêu nhớ rõ khi Hoa Xảo Hủy tự nhận bản thân không phải là một người con gái thú vị, trên mặt cô đã mang theo một chút chua xót.

Chất lỏng màu hổ phách phản chiếu vào sắc mặt ngưng trọng của anh, bởi vì cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ đến mình sẽ thâm nhập như vậy, sẽ vì tình yêu mà khổ sở như thế này.

Anh được một người trong lòng hâm mộ và hoàn toàn dựa dẫm, vì một lời nói của anh mà lập nên chí hướng, trong lòng anh tràn đầy xúc động, vì sự tôn thờ của cô mà toàn thân run rẩy không thôi.

Cảm giác như vậy chưa từng trải qua, so với việc ký được bản hợp đồng mấy trăm vạn còn khiến anh sáng khoái hơn, hy vọng cả đời này có thể.... Chiếm được sự sùng bái và phụ thuộc của cô.

Thế nhưng, điều này sẽ duy trì được bao lâu?

Tay cầm ly rượu vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, một hơi uống sạch chất lỏng trong ly, tùy tay quăng lên quầy bar, chẳng màng đến tắm rửa, bước chân anh vội vã, đi về hướng phòng ngủ —— cô không có ở đây.

Xoay tròn bàn chân, anh đi về hướng phía hành lang nhỏ, bước vào một gian phòng khách duy nhất.

Nhẹ nhàng đẩy, cửa đã bị anh mở ra.

Hoa Xảo Hủy, cô đang ở đây, bình yên ngủ trên chiếc giường ở phòng khách.

Nguy Kính Nghiêu không tiếng động đi vào phòng khách, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh mép giường, nhìn khuôn mặt cô đang say ngủ, bất giác, khuôn mặt đang trầm trọng của anh giờ trở nên dịu dàng.

“Thật là ngây thơ đến... ngu ngốc, một chút ý nghĩ phòng thân cũng không có, cho dù là anh, cũng không nên tin tưởng như vậy”. Ngón tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tâm tình anh trở nên phức tạp.

Hắn là nên vui vẻ vì sự không phòng bị của cô mới đúng, cùng một người đàn ông sống chung, lại không biết khóa cửa khi ngủ, cứ như vậy tin tưởng rằng anh sẽ không làm điều xằng bậy.

Cũng đã hai tháng, anh mỗi ngày đều gây chuyện, cô sao lại chưa biết cảnh giác? Chỉ vì một câu nói băng quơ của người không để cô vào mắt, mà bận tâm nhiều năm.

“Ngốc như vậy, anh cần phải trông em thật tốt, để không bị người khác lừa mất.”

Giống như bế một đứa nhỏ, anh ôm cô đang ngủ say ra khỏi phòng khách, hướng đến phòng của mình, đặt cô nằm trên giường của anh, động tác anh rất nhẹ nhàng, bởi vì đây đã là thói quen, bất kể anh quần quýt lấy cô bao nhiêu, ép cô ngủ cùng giường với mình, cô cũng sẽ nhân lúc anh ngủ say quay trở lại phòng khách, sau đó anh sẽ tỉnh lại, rồi lại bế cô về phòng mình, ngày nào cũng vậy.

Anh nhanh chóng cởi quần áo trên người, nằm lên người cô, thừa dịp cô ngủ say, tứ chi giống như tám tua bạch tuộc bám vào người cô, cảm thấy ôm như vậy vẫn chưa đủ, liền cúi xuống hôn đôi môi đang nhắm chặt của cô. (@K.Bee: Ừ ời khiếp, anh không tám hơ???)

“Anh suy nghĩ một đêm, nghĩ đến mất ngủ”. Nguy Kính Nghiêu giữ lấy mặt cô, hôn rồi lại hôn, đem cô hôn đến tỉnh, mơ mơ màng màng mở to mắt.

“Kính Nghiêu...” Hoa Xảo Hủy vẫn đang còn ngái ngủ, đối với chuyện đầu hũ bị ăn sạch hết cô cũng đã thành thói quen. “Anh gặp ác mộng sao? Ngoan, đó chỉ là ác mộng mà thôi...”. Nói còn chưa xong, lại nhắm mắt vào ngủ, xem ra thật sự rất khó mà tỉnh.

Nguy Kính Nghiêu không khỏi bật cười, mặc cho cô vẫn ngủ say trong ngực mình, những nụ hôn vẫn chưa chịu ngừng lại, một lần rồi lại một lần, dùng trên trán, trên mặt cô.

“Sao anh lại thích em như vậy chứ? Thích đến nỗi nếu không ôm em, hôn em, sẽ không thể ngủ ngon được?” Anh nhìn không được đưa tay chạm vào lúm đồng tiền hai bên má của cô, cười ra tiếng. “Ngủ cạnh anh mà cũng đáng yêu như vậy... À, chỉ bởi vì một câu vô tâm của anh mà xác định chí hướng, Xảo Hủy, em hẳn là rất yêu anh?”

Anh cũng không màng đến việc bất kể truy vấn thế nào, cô cũng không chịu trả lời, ngấm lại, lúc tỉnh táo cô đều trốn tránh ánh mắt anh, tội gì phải khó xử một người phụ nữ đang ngủ trong lòng mình?

Không sao cả, dù sao anh cũng đã quyết định, sẽ giữ chặt cô bên người, chiếm sự tin cậy và sùng bái của cô đối với anh.

Chương 7

Bản hòa tấu du dương, bị át bởi tiếng nói chuyện của hai người. Nhưng lỗ tai Hoa Xảo Hủy giống như được gắn thêm rada vậy, có thể tinh ý nghe thấy tiếng chuông của điện thoại, cô lập tức xin lỗi một chút với nhà thiết kế vẫn đang nói chuyện, lấy di động từ trong túi mình, mở ra thật may mắn chỉ là một tin nhắn.

Cô cẩn thận đọc tin nhắn kia, không cần hỏi cũng biết, người lúc nào cũng dùng cuộc gọi, tin nhắn tra xét cô, chẳng ai ngoài Ngụy Kính Nghiêu.

Gần đây anh đối với cô dường như yên tâm hơn, cũng không ngang ngược bắt cô ở bên cạnh anh cùng làm việc, cô có thể tự do kiếm thêm thu nhập, đến công ty thời trang để kiếm thêm chút tiền tiêu vặt, anh cũng không kiên trì đi theo cô nữa, quấy nhiễu công việc của cô, có lẽ là vì, anh hẳn là còn có công việc phải làm chẳng?

“Bạn trai?” Nhà thiết kế kia bí mật lén lút tiến tới hỏi.

Hoa Xảo Hủy hoảng hốt khép lại điện thoại di động, đầu không ngừng lắc lắc. “Không, không phải”.

Nhưng nụ cười mờ ám của vị thiết kế này, chứng tỏ là không tin lời cô nói.

Đúng vậy, khó trách người khác không tin, cách cô đối xử với Ngụy Kính Nghiêu, so với bạn trai cũng chả khác gì, nghe được tiếng chuông di động liền gác hết công việc, cho dù bận cũng nhất định sẽ nhắn lại cho anh một câu để anh yên tâm, một khi công việc chấm dứt thì ngay lập tức vội vàng chạy đi, vội vàng đến gặp anh, hỏi xem bữa tối sẽ ăn món gì, giống như một cô gái đang yêu đương vậy.

“Natasha, tôi biết cô ở Raphael sẽ phát triển rất tốt, cô có tài hoa, sáng tạo, táo bạo, Raphael cũng tự nguyện chờ cô, nhưng cô bây giờ lại nhận công việc ở đây, dường như có chút thiệt thòi”. Nhà thiết kế kia mỉm cười nói với cô, Hoa Xảo Hủy cảm thấy đoạn hội thoại này rất quen thuộc, đây chính là màn nhạc dạo đầu.

“Tuy rằng không có đãi ngộ tốt như ở Raphael, nhưng tôi đảm bảo rằng, ở chỗ này tôi sẽ dành cho cô những điều kiện phương tiện tốt nhất”. Nhà thiết kế kia cười nói, đem một phong thư nhét vào tay cô.

Cô biết, đây không phải là tiền lương hỗ trợ vài ngày làm việc ở đây, mà là hợp đồng dài hạn mà nhà thiết kế muốn dành cho cô.

Trong nháy mắt cô cảm thấy xúc động lạ thường, thậm chí ngay cả hợp đồng cũng chả buồn xem đã muốn ở lại đây.

Nhưng cô lấy lý do gì để ở lại chứ?

Rời khỏi văn phòng của nhà thiết kế kia, cô mờ mịt bước đi trên đường, đến lúc hoàn hồn, mới phát hiện bản thân vô tri vô giác đã đến đại sảnh công ty Ngụy Kính Nghiêu.

Cô sững sốt, sau đó thở dài một hơi.

“Haizz!” Vì Ngụy Kính Nghiêu mà ở lại, có thể chứ? Như vậy có đúng không?

Bọn họ không phải người yêu, chỉ có thể coi là quan hệ nương tựa vào nhau, anh cần cô, nên cô ở lại, đơn giản vậy thôi.

Chờ khi anh nhớ hết tất cả, không cần cô nữa, chính là lúc cô nên rời khỏi đây, thế nhưng... Cô thật sự muốn đi sao?

Trong túi cô có bức thư mời thứ n nhận được kể từ sau khi về nước, cô ở Pháp còn có công việc, thông qua tầng tầng phỏng vấn, thi viết, thật vất vả mới lấy được thư mời của Raphael, đây mới chỉ là vòng số một số hai. Tuy rằng cô ở trong đó chỉ là một thợ cắt may, nhưng nếu được hợp tác với những nhà thiết kế nổi tiếng, sẽ học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm, đó mới chính là công việc mà cô mơ ước.

Nhưng hiện tại cô đang làm gì vậy?

Nhìn lên tầng lầu cao nhất, Hoa Xảo Hủy nghĩ đến người bạn tốt Stanley từ Pháp của cô, anh ta nói anh nhìn ra được, Ngụy Kính Nghiêu đối với cô không hề là ảo giác.

“Tại sao lại có thể như vậy? Trời, phiền chết được!” Cào loạn tóc trên đầu, cô một bên oán thán, một bên bước lên tầng lầu, mục tiêu: văn phòng Ngụy Kính Nghiêu.

Nhưng khi cô đến đó, Ngụy Kính Nghiêu lại chẳng còn trong phòng nữa.

“Giám đốc đang mở một cuộc họp, đã xảy ra một chút chuyện”. Như là vừa bị mưa rên gió dữ tàn sát qua mặt, vẻ mặt tùy cơ ứng biến của trợ lý Ngụy

Kính Nghiêu giờ đã ủ rũ xuống, cười yếu ớt với cô.

“Vâng, không sao, anh đi làm việc đi, không cần tiếp đón tôi”. Hoa Xảo Hủy mỉm cười với trợ lý, không muốn ảnh hưởng đến đối phương, công việc của Ngụy Kính Nghiêu vẫn quan trọng nhất. “Tôi chờ ở chỗ này là được”.

“Chỉ sợ là không có cách để cô ở đây chờ rồi, Hoa tiểu thư”. Trợ lý nói nghe có vẻ rất biết lỗi.

“Sao?” Cô nghe thế liền giật mình, “Tôi quấy rầy đến các anh sao? Thật có lỗi quá!”. Cô lập tức đeo túi vào định bước đi, sợ bản thân ảnh hưởng đến người khác.

“Không, cô không quấy rầy đến ai cả”. Kỳ thật mọi người còn thích cô đến, hơn nữa sự tồn tại của cô có thể tiêu diệt được con tức của Ngụy Kính Nghiêu, làm cho áp lực của cấp dưới giảm xuống một chút. “Giám đốc nhấn lại, nếu cô đến thì mời cô vào phòng họp”.

Hoa Xảo Hủy nghĩ rằng có lẽ công việc có vẻ thoải mái, anh mới có thể để cô tham dự chung.

“Vâng, tôi hiểu rồi, anh ấy ở phòng họp nào?”

“Xin hãy theo tôi”. Thấy vẻ mặt không có việc gì của cô, trợ lý không khỏi nghĩ rằng, vị Hoa tiểu thư này có lẽ vẫn chưa rõ ràng lắm, So Push là một công ty cơ mật, mỗi người đều phải ký một điều khoản bắt buộc phải giữ bí mật. Nếu không phải thành viên trong tổ kỹ sư nghiên cứu, thì không được phép tham dự hội nghị, huống chi là một nhân viên tầm thường, ngay cả dự thính cũng không được. phòng họp tiến hành hội nghị, thậm chí ngay cả phòng cách âm, phòng chụp ảnh, ngay sau khi hội nghị bắt đầu thì cấm ai có thể bước ra, nhân viên trong SoPush gọi mỗi gian phòng họp là “Trại tạm giam”, đương nhiên mỗi họp viên một khi bước vào đó đều bị coi là “phạm nhân”....

“Hoa tiểu thư, tôi đưa cô đến đây thôi, tôi phải đi làm việc”. Trợ lý mở cửa giúp cô, nhìn cô đi vào cái trại tạm giam kia.

“Cám ơn, anh vất vả rồi”. Hoa Xảo Hủy nhìn anh ta nở nụ cười, đi đến phòng họp.

Cô rón ra rón rén, cẩn thận đẩy cửa ra không muốn quấy rầy hội nghị đang tiến hành.

Chọn chỗ khuất nhất trong phòng họp ngồi xuống, xuyên qua ánh đèn phim phía trước, có thể thấy Ngụy Kính Nghiêu ngồi ở ghế chủ đang cau mày, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn từng tiếng một.

Mỗi lúc anh nghe báo cáo, vẻ mặt không kiên nhẫn của anh chứng tỏ anh không có hứng thú với loại tin tức này, cảm thấy lãng phí thời gian.

Hoa Xảo Hủy biết anh sắp nổi trận lôi đình.

“Cầm mồm! Tôi không nghe nổi nữa”. Quả nhiên, cô mới dừng suy nghĩ không bao lâu, Ngụy Kính Nghiêu liền lạnh lùng cắt đứt đối phương. “Đây là thành quả lao động trong hai tháng của các người? Thứ không bán được như vậy, tôi mất mũi nào đem giao cho khách hàng kiểm nghiệm đây”.

Hoàn toàn không để lại cho người khác một con đường sống, khiến cho sắc mặt người phụ trách báo cáo tin tức lúc thì xanh, lúc lại trắng.

Vẫn không được sao? Không còn cách nào đem trình tự thay đổi đơn giản hơn sao? Cái này cùng với đơn đặt hàng của khách hàng chênh lệch quá xa.

Cho dù anh có thể nói đen thành trắng, trắng chuyển thành đen, cũng không có biện pháp đem sản phẩm có độ chênh lệch cao như vậy giao cho khách hàng.

Nhìn bản báo cáo trên bàn, Ngụy Kính Nghiêu không khỏi nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Đi ra ngoài, toàn bộ đều đi ra ngoài cho tôi”.

Không ai dám ở lại, người người nói đuôi nhau thu thập nọ rồi chuẩn ra.

Sau khi mọi người rời đi, trong phòng hội nghị chỉ còn Ngụy Kính Nghiêu, anh vẫn nhắm mắt ngồi trên ghế, chân mày nhíu chặt, rõ ràng là đang đối mặt với vấn đề khó giải quyết.

Hoa Xảo Hủy không hiểu khó khăn mà anh gặp là gì, không biết nên an ủi anh thế nào, chỉ có thể bước lên phía trước, lấy tay đau lòng vuốt lên nếp nhăn giữa hai hàng mi anh.

Đôi tay gầy nhỏ bé này, lại làm gương mặt anh nở ra nụ cười, tạm thời quên mất công việc không thuận lợi kia, một phen kéo cô đến, để cho cô ngồi trên đùi mình, không cho phép cô có cơ hội giẫy dụa.

“Đã tan làm?” Anh theo thói quen bắt đầu hôn lên môi cô, từng chút từng chút một.

Mỗi khi anh hôn không ngừng như vậy, Hoa Xảo Hủy lại cảm thấy anh giống như một con chim gỗ kiến, còn cô là cái cây sinh bệnh... (@K.Bee+Socola: HU?????????)

“Ngừng”. Tuy rằng thân thể bị kiềm chế, nhưng hành động vẫn tự do, cô ngăn cái miệng xằng bậy của anh lại. “Nhìn anh rất mệt mỏi. Sao thế? Công việc không thuận lợi sao?”

Nhắc tới công việc, biểu tình Ngụy Kính Nghiêu bắt đầu suy sụp, còn thở dài một tiếng.

“Rất rất không thuận...” Chưa bao giờ thổ lộ với người khác khó khăn trong công việc, sĩ diện của anh rất lớn, tuyệt đối không thừa nhận công việc khiến cho anh phiền muộn không có cách giải quyết, nhưng Hoa Xảo Hủy lại khác, anh biết cô sẽ không bao giờ cười nhạo anh.

Bộ phận phát triển nghiên cứu lại thiếu Đồng Diệc Hà dẫn dắt, chất lượng sản phẩm khiến cho hợp đồng lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, bình thường gặp vấn đề này, Đồng Diệc Hà sẽ có phương thức giải quyết riêng, căn bản không gặp trở ngại, nhưng giờ lại làm khó anh.

Doanh thu, đàm phán, là do anh điều hành, nhưng bộ phận kỹ thuật phần mềm, anh hoàn toàn hết cách.

Vì thế mảy mui càng chặt, suy tính xem có nên lôi Đồng Diệc Hà đến hay không, để cho cậu ta xử lý chuyên môn phụ trách của mình? Nhưng mất đi mười năm trí nhớ, ngay cả công ty thành lập công ty như thế nào cậu ta cũng không rõ, để Đồng Diệc Hà đến đây, có ý nghĩa sao?

Cậu ta có thể giúp được việc sao? Về điểm này Ngụy Kính Nghiêu thật sự hoài nghi.

“Anh đối với việc quản lý, đàm phán, tiêu thụ, chỉ một chút là nắm bắt được, nhưng anh lại không hiểu về lĩnh vực nghiên cứu, chỉ biết một ít căn bản mà thôi”. Cầm tựa vào vai cô, lại lần nữa thờ dài một hơi. “Việc này, cũng vốn không phải do anh phụ trách, cảm thấy một mình hăng hái chiến đấu, mệt mỏi quá”.

Hoa Xảo Hủy nghe vậy liền hiểu được, trước khi gặp tai nạn xe cộ, anh không phải người điều hành lĩnh vực này trong công ty, mà là dựa vào người đồng nghiệp sau lưng giúp đỡ.

“Muốn đi tìm anh ấy không?” Cô đưa ra vấn đề. “Tuy là anh không nhớ rõ, nhưng anh thử đề ý xem? Đồng Diệc Hà là bạn thân tốt nhất của anh, anh có muốn đi gặp anh ấy không?”

Anh muốn chứ, muốn đến chết được! Muốn biết Đồng Diệc Hà gần đây như thế nào, rốt cuộc có nhớ ra được gì chưa? Tuyệt đối không thể quan hệ với vị học muội háo sắc kia được.

Kỳ thật anh không chỉ một lần gọi cho Đồng Diệc Hà, nhưng cái tên kia khi nghe điện thoại liền hừ lạnh một tiếng, không nghe anh nói tiếng nào liền cúp máy.

Mẹ nó, dám cúp cuộc gọi của anh! Đồng Diệc Hà cái tên khốn kiếp này, cậu nhớ đó!

“Anh tuy chưa khôi phục trí nhớ, nhưng vẫn có thể đưa ra một ít sách lược giải quyết chuyện tình, em nghĩ Đồng tiên sinh hẳn là cũng có thể, nói không chừng sẽ cảm thấy công việc trong công ty rất quen thuộc”.

“Vậy sao?” Ngụy Kính Nghiêu nhin không được hoài nghi, còn có một chút chột dạ.

Đồng Diệc Hà, cậu ta không biết gì, nhưng trí nhớ của anh thì đã sớm hồi phục, chỉ là không thể nói cho cô biết, sợ nói ra, cô sẽ không bao giờ mỉm cười với anh nữa, sẽ không ôm cổ anh mà an ủi, mặt dán vào mặt anh mà an ủi nữa.

Cô có lẽ sẽ giống như trước kia, thấy anh thì như một động vật nhỏ gặp được sư tử đi tuần, kinh hoàng thất thố bỏ chạy.

“Em không hiểu về vấn đề công việc của anh, nhưng đại khái cũng biết, anh không nhúng tay vào nghiên cứu, đó là bộ phận do Đồng Diệc Hà phụ trách. Nếu hiện tại lâm vào cục diện bế tắc, so với việc ở trong này phiền não, không bằng đi xem Đồng tiên sinh, nói chuyện công việc với anh ấy, nói không chừng anh ấy sẽ có án tượng, có thể giải quyết được vấn đề nan giải trước mắt.”

Muốn cược sao? Nếu nhìn thấy tiểu Đồng, phát hiện công việc mà cậu ta yêu thích vẫn không thể làm cho cậu ta nhớ lại được gì, tình huống hai người gặp mặt mùi thuốc súng muốn phân, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Kỳ thật anh không cần tiểu Đồng có thể nhớ lại công việc hay không, chỉ cần cậu ta đối xử với mình đừng giống với kẻ thù, là anh đã cảm tạ trời đất rồi.

“Có lẽ phải thử một lần”. Anh muốn gặp bạn tốt, còn phải đi nhìn xem cái học muội háo sắc kia có quán quýt lấy Đồng Diệc Hà hòng ý đồ lừa cậu ta hay không. “Đi thôi, hiện tại phải đi ngay”. Càng nghĩ càng cảm thấy khẩn cấp, copy một phần báo cáo cùng hồ sơ sản phẩm mới ra, lưu vào USB, lôi cô đứng dậy, đi ra phòng họp.

“Hả? Bây giờ sao?” Hoa Xảo Hủy bị hành động của anh dọa.

“Việc này không nên chậm trễ, anh không muốn đợi lát nữa”. Ngụy Kính Nghiêu kéo cô ra khỏi phòng họp, động tác mười ngón tay giao nhau rất rõ ràng, âm lượng không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho nhân viên trong văn phòng nghe thấy.

Kéo cô tiến vào văn phòng, cầm chìa khóa xe rồi quay ra dặn dò công việc cho trợ lý, sau đó lên đưa cô ra khỏi công ty, đi thang máy xuống hẳn bãi đậu xe.

“Chờ chút, chờ chút, anh lái xe sao?” Không thể trách cô kinh ngạc được, ngăn cản anh đang từng bước tiến đến xe của mình.

“Đứng”. Ngụy Kính Nghiêu tra khóa khởi động xe, chiếc xe màu bạc thể thao của anh phát ra một tiếng giải khóa, khi thay cô mở cửa xe để cô ngồi vào ghế pho, anh cười tươi: “Yên tâm đi, kỹ thuật của anh rất tốt.”

“Anh được sao? Anh nhớ rõ là có lúc từng lái xe sao? Anh thật sự không có vấn đề gì chứ?” Hoa Xảo Hủy không ngừng truy hỏi, vẻ mặt cô khản trương như vậy làm cho anh nhìn không nhịn được bật cười.

“Em yên tâm, anh sẽ lái xe, có khác gì lái xe đồ chơi đâu, rất đơn giản”. Đây đương nhiên là bất chúc cách nói của cô.

“Cái này với cái xe đồ chơi là một trời một vực nha!” Cô không khỏi hét lên một tiếng chói tai, nhìn anh đi lên đầu xe, ngồi vào ghế điều khiển, cô trừng mắt, lại nhìn anh chậm rãi thay cô thắt dây an toàn, sự chăm sóc như vậy làm cho cô phút chốc tan chảy, nhưng mà không đúng! Anh không hề đùa, anh thật sự muốn lái xe.

“Anh giận với em thôi mà”. Ngụy Kính Nghiêu vì phản ứng của cô cười đến đau bụng, để cô ổn định một chút rồi mới nói sự thật. “Anh kỹ thuật rất tốt, không cần phải lo lắng, anh đã đi vài lần rồi”.

Đưa tay nhéo hai má cô một chút, anh khởi động xe, khởi động về tình huống dẫn, lưu loát quay xe, bộ dáng nắm tay lại cực kỳ thoải mái tự tin.

“Hy vọng tín hiệu GPS này sẽ không hướng dẫn sai đường”. Ấn ấn vào chiếc máy công nghệ GPS kia, sau khi nhập vào địa chỉ nhà của Đồng Diệc Hà ngay lập tức xuất hiện bản đồ tuyến đường.

Nhìn sườn mặt hăng hái của Ngụy Kính Nghiêu, mười ngón thon dài nắm tay lái, thỉnh thoảng quay đầu sang mỉm cười tuần tú một cái với cô.

Lòng cô bắt đầu nao nao, cố nghĩ xem anh làm sao vậy? Hành động quyết đoán, lại còn ra dáng đàn ông như vậy, so với bộ dạng luôn làm nũng quán quít lấy cô trước kia, khác xa vạn dặm nha!

Hoa Xảo Hủy khó hiểu nhìn anh, cảm thấy dường như anh có chút không giống...

Ở một tòa cao ốc nổi tiếng gác công nghệ cao, nơi đây được xưng là khu chung cư cao cấp vạn triệu. Những người sống trong này đều thuộc loại đại gia phú hào, bảo an hai mươi tư tiếng, xuất nhập cũng thông qua công nghệ cao, ngoài việc kiểm tra dấu vân tay, còn phải đối chứng đồng tử mắt, giống như trong những bộ phim hành động.

Kính thủy tinh của tòa nhà cao ốc này được làm bằng chất liệu đặc biệt, chỉ có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài, người ngoài không thể nhìn trộm vào bên trong, hoàn toàn triệt để tránh việc bị rình mò hay chụp lén, tuyệt đối ngăn cấm sự quấy nhiễu bên ngoài, tiêu chuẩn ở đây rất cao, đội ngũ bảo vệ trải qua khóa huấn luyện nghiêm khắc để đối phó với những vị khách không mời mà đến.

Nhưng hôm nay, khi tiến vào cổng, nhóm bảo vệ được huấn luyện lại gặp phải một vấn đề nan giải, hai người bảo vệ trẻ tuổi nhìn theo hai người đàn ông từ đại sảnh kéo nhau ra cửa lớn, do dự có nên tiến đến ngăn cản hay không?

Bởi vì hai người này bảo vệ đều rất quen thuộc, bọn họ...hắn là bạn tốt....chứ?

“Tôi nói anh buông ra, mẹ nó!” Đồng Diệc Hà vừa tung nắm đấm vừa chửi rủa, đó cũng bởi vì rất khó chịu.

Đối với Ngụy Kính Nghiêu, hành động đó còn không giết chết được con gián, không ngừng ấn chuông cửa. Nhưng Đồng Diệc Hà đã không để ý là không để ý tới, anh ở trong phòng làm việc riêng của mình, ngồi thoải mái trên ghế, đồng thời nhanh nhẹn thực hiện thao tác trên máy tính, trước mắt có 8 màn hình, phân biệt từng tuyến thủ trong trò chơi, còn đeo tai nghe, mở volume mức to nhất, át đi tiếng chuông cửa không ngừng kia.

Khi cậu ta nghĩ đến Ngụy Kính Nghiêu sẽ từ bỏ, đột nhiên phát hiện màn hình trước mắt chuyển thành một mảnh màu đen, âm nhạc từ ống nghe điện thoại cũng không có, quay đầu đã thấy Ngụy Kính Nghiêu nhếch môi cười.

Nhà cậu ta đâu có chìa khóa! Toàn sử dụng hệ thống kiểm tra vân tay, quét đồng tử, anh ta tiến vào cửa nhà bằng cách nào? Chẳng lẽ họ thật sự là bạn tốt? Cậu ta mới có thể vào trong nhà anh bằng tư liệu của mình?

Đáng tiếc còn chưa kịp hỏi, mùi thuốc súng đã hiện lên giữa hai người, mắng chửi, xoay đánh, đáp trả, Đồng Diệc Hà vẫn bị Ngụy Kính Nghiêu lôi từ trong nhà ra ngoài.

“Khốn kiếp, tôi kêu anh rút ra!”

Một người phụ nữ mặc trang phục màu đen công sở tiến vào tòa nhà, vừa lúc nghe thấy Đồng Diệc Hà thô tục lên tiếng, liền khó chịu nhíu mày, quăng một ánh mắt khinh bỉ.

“Bằng loại khoa chân múa tay này của cậu, mà đòi đánh vào mặt tôi?” Ngụy Kính Nghiêu thoải mái né tránh nắm đấm của Đồng Diệc Hà, còn khiêu khích, châm ngòi nổ, từ trong mũi “xùy” một tiếng khinh thường.

Rầm—— một nắm đấm thật mạnh đánh thẳng vào gương mặt đáng đánh của Ngụy Kính Nghiêu, khiến anh lảo đảo vài bước, ngã dựa vào chiếc xe thể thao màu bạc trên đường.

“Tôi đánh luôn lên mặt anh, thế nào?” Thành công đánh vào gương mặt kiêu ngạo của Ngụy Kính Nghiêu, làm cho Đồng Diệc Hà phi thường thích thú, mi nhếch lên dương dương tự đắc.

Còn tức Ngụy Kính Nghiêu bị khơi mào, không thể như vậy, anh đến là để “khuyên” Đồng Diệc Hà trở về công ty thử giải quyết vấn đề, đến để nhìn xem cậu ta có khỏe không, trí nhớ có kì tích khôi phục hay không, nhớ tới mười năm tình nghĩa giữa bọn họ, nhưng đáp án xem ra đã quá quá rõ ràng.

không hề có!

Anh vẫn bị căm ghét như trước kia, giống như thời kỳ đại học đối chọi nhau gay gắt, nhìn đến đối phương là đã thấy con hận thù dâng lên.

Điều này đã khơi dậy sự tức giận của Ngụy Kính Nghiêu, anh cứ như vậy bị quên đi? Hoàn toàn triệt để, quên mất tất cả mọi chuyện trong mười năm giữa bọn họ, bằng cấp, sự nghiệp, cùng với tình bạn...

Lòng ngực không chỉ có lửa giận thiêu đốt, còn có sự đau lòng của một người đàn ông căn rằng nuốt máu cũng không chịu thừa nhận.

“Cậu...” Cần phải đánh vỡ thứ gì đó để phát tiết nỗi đau trong lòng, người bạn tốt nhất của anh lại ra tay với anh không lưu tình, như vậy, anh cũng có thể!

“Được rồi, các anh bình tĩnh một chút!” Hoa Xảo Huy thấy tình huống không hay, bèn ra tay ngăn lại Ngụy Kính Nghiêu. “Đừng đánh nữa, có chuyện gì từ từ nói, đừng quên mục đích của chúng ta, không phải muốn cùng anh ấy cãi nhau.”

Ánh mắt nhìn Đồng Diệc Hà suy nghĩ sâu xa, phát hiện cậu ta hoàn toàn đã trở lại thời kỳ kham khổ của đại học, làm anh thực không thể nhận ra vị đồng học này.

Cái áo sơ mi đang mặc trên người cậu ta là thế nào vậy? Mấy thứ này đã bị tuyệt chủng lâu rồi mà! Còn có cái quần thể dục màu xanh lam kia nữa, quả thực là thể thảm vô cùng.

Hả?” Đồng Diệc Hà mày nhẩn đến nỗi có thể ép chết một đám muỗi, hoài nghi nhìn Ngụy Kính Nghiêu, lại nhìn cô gái anh đang bảo vệ trong lòng, biểu tình trên mặt tràn ngập dấu chấm hỏi. “Anh sao lại? Đối tính sao?”

Không thể trách anh ta kinh ngạc như vậy, Ngụy Kính Nghiêu, kiêu ngạo hoàn kiêu ngạo, là một thiếu gia con mắt mọc trên đỉnh đầu, chỉ luôn làm theo ý mình, vậy mà lại bởi vì lời nói của một cô gái mà không cùng tranh cãi với anh nữa, cô chỉ nói anh bình tĩnh một chút, Ngụy Kính Nghiêu liền thật sự bình tĩnh không đánh trả lại anh.

“Nếu giảng đạo lý mà cậu không nghe, tôi đây đành phải dùng sức mạnh”. Ngụy Kính Nghiêu quyết định bắt đầu giao chiến, xoay người đối với vẻ mặt khản trương của Hoa Xảo Huy nói: “Em lên xe trước đi, anh sẽ xử lý”.

“Kính Nghiêu, từ từ nói chuyện...” Ánh mắt cô lưu động giữa ai người đàn ông, thật sự khó tin tưởng được bọn họ có thể chung sống hòa bình trong một phút, chỉ cần một phút là được rồi.

“Anh cam đoan sẽ nói chuyện thận trọng, có điều để không xảy ra nguy hiểm gì, em cứ vào trong xe đi, sẽ không vượt quá năm phút đâu, anh bảo đảm, rất nhanh”. Ngụy Kính Nghiêu cam đoan rồi lại cam đoan, dùng nụ cười trấn an cô, hành động che chở vừa nhìn thấy đã biết, anh rất coi trọng cô.

Ngay sau khi cửa xe đóng lại, Ngụy Kính Nghiêu quay đầu, nụ cười ôn hòa ban nãy đối mặt với Hoa Xảo Huy đến khi nhìn Diệc Hà, chuyển thành trầm mặc nghiêm khắc.

“Cậu lên xe cho tôi!” Ngụy Kính Nghiêu không thể để bạn thân mình chịu chết như vậy. “Cậu biến mình thành cái bộ dạng quái quỷ gì vậy?” Thật muốn đem cái tổ quạ kia ném vào chỗ nhà tạo mẫu tóc quen thuộc để tã tót một phen, quả là chịu không nổi, vất vả lắm mới dạy dỗ được cậu ta phải như thế nào để trở thành một người đàn ông trưởng thành, anh tuấn, chuyên nghiệp, sau một trận tai nạn lại đem cậu ta trở về với bộ dáng kham khổ kia, thật sự là khiến người khác cảm thương.

“Đủ rồi, anh rốt cuộc muốn cái quái gì? Ngụy Kính Nghiêu, giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả”. Đồng Diệc Hà nói ra ý cự tuyệt rõ ràng.

Ngay cả anh mà cũng muốn chửi ***, cái ả học muội kia rốt cuộc nói với Đồng Diệc Hà cái gì? Vì sao lại chán ghét anh như vậy?

“Cậu nghĩ rằng tôi và người yêu đến tìm cậu sao? Công ty có một nửa là của cậu, cho dù cậu không nhớ rõ, cậu cũng có nghĩa vụ phải biết tình huống.”

“Có cần thiết sao?” Đồng Diệc Hà giống như con dã thú bị thương, thô bạo gầm nhẹ. “Tôi mất trí nhớ! Tôi không muốn đứng đây, dù sao mọi người ai cũng cảm thấy tôi rất dễ bị lừa gạt!”

“Vô nghĩa, cậu có tiền như vậy, không lừa cậu thì lừa ai?” Ngụy Kính Nghiêu cười mỉa mai. “Lợi nhuận công ty cậu chiếm sáu phần, Đồng Diệc Hà cậu so với tôi còn kém của hơn, cậu không muốn biết vì sao tôi tình nguyện cho cậu ba phần hai lợi nhuận sao? Không muốn biết chỗ trống mười năm trong ký ức, mặc cho người khác đùa cợt cậu, cậu không muốn biết giá trị của bản thân sao? Cậu không ngu xuẩn đến mức đó chứ?”

Ngụy Kính Nghiêu đâm chọc từng câu từng chữ, khiến cho Đồng Diệc Hà khó chịu trừng mắt nhìn anh.

“Tất cả mọi người lừa cậu, mà tôi lại có thể cho cậu đáp án”. Ngụy Kính Nghiêu cũng không để ý tới cậu ta nữa, cầm chìa khóa xe xoay người điều khiển cửa xe. “Muốn lên xe hay không tùy cậu, dù sao đây cũng là cuộc sống của cậu.”

Nói xong lời này, Ngụy Kính Nghiêu không chờ cậu ta phản ứng, liền ngồi vào xe.

“Thế nào? Nói xong chưa? Anh ấy chấp nhận theo chúng ta không?” Vừa lên xe, Hoa Xảo Huy liền lo lắng truy vấn.

“Anh làm sao mà biết? Kệ cậu ta, không lên xe thì thôi, anh đem công ty bán đi, bán luôn cả phần của cậu ta, dù sao cậu ta căn bản đâu có muốn biết

mình đã có được thứ gì”. Anh chẳng thèm nói.

“Anh nghĩ hay nhỉ”. Đồng Diệc Hà giữ chặt chiếc xe, mặt dày ngồi vào phía sau. “Thứ của tôi vẫn phải thuộc về tôi”.

Hoa Xảo Hủy thề là cô không có nhìn lầm, khi nghe thấy những lời này của Đồng Diệc Hà, biểu tình của Ngụy Kính Nghiêu là thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng anh lại tiện miệng nói: “Vậy thật sự tiếc quá, tôi đang định...” Bối bối cố ý không nói hết câu.

“Anh tiếc cái gì? Định làm cái gì?” Người anh em ngồi phía sau đã muốn phát điên, không chút khách khí đá vào lưng ghế anh.

Ngụy Kính Nghiêu cũng không tức giận la hét cậu ta cầm miệng, ngược lại còn làm như cả có việc gì, mỉm cười đối với Hoa Xảo Hủy: “Có lạnh không? Nhiệt độ như vậy đủ ấm chưa? Dây an toàn phải thắt lại, anh giúp em”. Một bên nói một bên tiến đến kéo dây an toàn, thay cô khóa lại. “Ồ đây có nước, em khát nước không? Uống một chút.”

Bị người ta hoàn toàn phớt lờ với hành động của mình, điều này khiến tâm tình Đồng Diệc Hà thật phức tạp.

“Anh rốt cuộc là ai? Anh không thể là Ngụy Kính Nghiêu, cái tên công tử kia trong mắt chỉ có hoa khôi, không phải thuộc dạng Lâm Chí Linh thì sẽ chương mất hẳn, anh ăn nhầm thuốc hả? Bạn gái mới lại khác một trời với loại hình bạn gái trước đây”.

“Đợi chút, tôi không phải bạn” Hoa Xảo Hủy nghe vậy vội vàng phủ nhận, cô không phải bạn gái của Ngụy Kính Nghiêu!

“Có cậu mới ăn nhầm thuốc!”

Lưng ghế dựa bị đá cũng không tức giận, bị đá thương cũng không ra tay, nhưng khi nghe đến lời này của cậu ta, Ngụy Kính Nghiêu phát hỏa lớn.

“Tôi tiếp xúc với loại bạn gái nào thì liên quan quái gì đến cậu? Mắt cậu mới là có vấn đề, cô ấy không tốt chỗ nào? Xảo Hủy trong mắt tôi là đẹp nhất, so với Lâm Chí Linh còn đẹp hơn! Hừ, bỏ đi, bằng cái nhìn của cậu, cậu còn lâu mới biết được”.

Ngụy Kính Nghiêu mang theo một ý tứ trả thù, không nhanh không chậm khởi động xe, khi lùi xe về phía sau, híp mắt nhìn Đồng Diệc Hà đang ngồi ở phía sau. “Tôi chịu đủ cái tên người to mà não trái nho như cậu rồi, không phải yếm sao có thể đào ra tổ yến, cậu là cộng sự của tôi, tôi có chết cũng sẽ không cho phép cái bộ dáng quý quý này của cậu bước vào công ty tôi, tuyệt đối không!”

Hai người đàn ông gần hai mươi bảy tuổi lại bắt đầu âm ỷ lên, nhưng Hoa Xảo Hủy lại không ngăn cản, bởi vì cô đã bị dọa ngây ngẩn!

Ngụy Kính Nghiêu không phủ nhận, làm cho Đồng Diệc Hà hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ, cũng như thừa nhậncô là bạn gái anh.

Cảm giác này thực rất quý giá, đầu óc cô cơ hồ muốn nổ tung, nghĩ đến lý do đằng sau việc anh mang cô theo thuyết phục Đồng Diệc Hà trở về công ty.

Nhìn không được nghĩ, là muốn mang người phụ nữ trong lòng ra mắt với bạn thân sao? Phải không? Không phải chứ?

Nếu không phải, chỉ là đơn thuần muốn cô hỗ trợ, vậy vì sao khi Đồng Diệc Hà hỏi anh lại không phủ nhận?

Trời ạ ! Hoa Xảo Hủy ôm đầu mình, thật quá đau đầu mà.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sáng sớm ngày đầu xuân có chút se lạnh, Hoa Xảo Hủy bước ra khỏi tiệm Fastfood, thu chặt cổ áo lại.

Ôm một túi lớn đồ ăn sáng, đang đứng trên đường nhìn một chiếc xe cộ trái phải, một chiếc taxi đèn lóe sáng đã chậm rãi đến gần, cô đưa bàn tay vẫy vẫy hai cái, đón xe.

Sau khi nói cho tài xế biết địa chỉ, cô tiện tay cầm lấy tờ báo được tặng kèm của tiệm Fastfood, lật xem giết thời gian.

Nhìn thấy trên mặt báo xuất hiện ảnh chụp Ngụy Kính Nghiêu cùng Đồng Diệc Hà tham dự hội tiệc, hai người cùng cạ ly sâm panh, biểu tình nghiêm túc giống như đang nói thầm gì đó với nhau, trái ngược hẳn với tiêu đề lớn của tờ báo...

Bọn họ đã trở lại!

Hoa Xảo Hủy không khỏi bật cười.

Cách bốn tháng sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, hai vị nhân tài khoa học kĩ thuật sáng giá, tiêu điểm của truyền thông, lại một lần nữa nhảy lên trang báo, mà lại là đầu đề. Cô biết, từ khi hai người trở về với vòng xoay xã giao, biến hóa trên thương trường, tin tức về bọn họ ngày càng nhiều.

Không xem kỹ nội dung, liếc mắt về những lời đánh giá ở phía dưới đã làm cho cô cười đến sắp tắc thở.

Hai CEO của SoPush tình cảm như tay chân.

Không hề, đó chỉ là do ảnh chụp làm người khác đoán mò, lúc ấy bọn họ chính là đề thấp âm thanh để cãi nhau, còn đem bạn đồng hành là cô tách biệt ra, để tránh cho cô bị liên lụy.

Cô ho nhẹ hai tiếng rồi gấp báo lại, không thể nhìn nữa, nếu cứ tiếp tục cô sợ mình sẽ cười to ra tiếng mất.

Xe taxi đưa cô đến So Push rồi thanh toán, cô trả phí xong liền ôm đồ ăn xuống xe.

Buổi sáng bảy giờ đại sảnh khá vắng vẻ, có vài người lao công đang lau sàn, cô khẽ nhắc chiếc giày cao gót, rất cẩn thận không để ảnh hưởng đến bộ phận quét dọn, đi về phía thang máy, sử dụng chiếc thang máy chuyên dùng cho cấp trên.

“Hoa tiểu thư, chào buổi sáng!”

Mới bước vào văn phòng, liền thấy một nhân viên tăng ca đêm, vất vả tựa lên bàn ngủ, nghe thấy tiếng giày cao gót của cô mà bị đánh thức.

“Chào buổi sáng, xin lỗi đã đánh thức anh, đến đây ăn bữa sáng”. Hoa Xảo Hủy có lỗi cười cười, từ trong túi lấy ra một phần ăn Fastfood, cà phê, hamburger cùng khoai tây chiên, bữa sáng chất lượng cao ấm áp khiến cô nhận được một nụ cười cảm kích.

“Cám ơn, tôi sắp chết đói rồi”. Nhân viên kia cảm động đến rơi nước mắt tiếp nhận. Lập tức uống hai ngụm cà phê nâng cao tinh thần.

“Đừng khách khứa”. Cô mỉm cười lại, quay người bước qua phòng làm việc, đi về hướng sâu nhất của tầng trệt, theo quy định của công ty, kiểm tra vân tay, quét đồng tử mắt, mới được đi vào.

Cô bước vào nơi được gọi là trại tạm giam của công ty, nơi này đếm không xuể số máy vi tính, mỗi màn hình đều chạy một chuỗi dãy số, biểu đồ mà cô hoàn toàn không hiểu.

Bất kể là Ngụy Kính Nghiêu hay Đồng Diệc Hà giảng cho cô biết cái gì là server, cái gì là hệ thống mạng, tác dụng ra sao, lỗi tai cô cũng đều tự động loại bỏ mấy thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh đó ra chỗ khác.

Đây là những chiếc máy vi tính chưa bao giờ tắt, hơi lạnh của bộ tỏa nhiệt làm người ta phát run, các kỹ sư làm trong này cơ hồ đều muốn nhanh chóng về nhà ôm vợ ngủ.

“Sao tôi lại phải lãng phí thời gian ở chỗ này với cậu? Sao tôi lại không về nhà ôm bạn gái ngủ một giấc ngon lành? Sao tôi lại phải đem tuổi thanh xuân lãng phí vào một người đàn ông vô dụng như cậu?”

Mới tìm được một chiếc bàn trống đặt đồ ăn xuống, lập tức đã nghe thấy tiếng oán giận khó chịu của Ngụy Kính Nghiêu.

“Ngay cả việc nhỏ này mà cậu còn làm không được, vậy mà cũng trở thành người đứng đầu nhóm kỹ thuật của SoPush.”

“Ai kêu anh tiếp nhận một hợp đồng không khả thi? Không thành công thì lại làm khó dễ tôi, không sao, khiêu chiến chứ gì, cái đề án ngày kia, ‘tuyệt đối’ không thành vấn đề, tôi ‘tuyệt đối’ sẽ giải quyết ổn thỏa trước khi đề án bắt đầu, có điều lúc tôi giải quyết thì không thể ngủ, à anh cũng đừng mong ngủ được”. Đồng Diệc Hà nghiêng răng nghiêng lợi oán giận, theo con giận, lực gõ bàn phím ngày càng lớn, như là có cục hận với nó, nhưng mỗi lần ngón tay đánh xuống, đều cho ra màn hình những dãy số trình tự.

“Ach xi...”. Ngụy Kính Nghiêu không hứng thú ách xì một cái. “Nếu cậu có thể giải quyết ổn thỏa, vậy tôi ở đây cũng chẳng có việc gì, tôi về nhà ôm bạn gái ngủ.”

“Không, anh phải ở trong này”. Đồng Diệc Hà ngừng động tác trên tay, thật sự nghiêm túc nói với anh. “Anh chỉ cần mở miệng, là tôi đã muốn đánh anh, anh có thể tiếp tục nói chuyện, vì như thế tôi sẽ không buồn ngủ nữa, chỉ muốn nhanh chóng hoàn tất công việc rồi đánh anh một trận”.

“Cậu không cần phải chờ đến khi hoàn tất đâu, hiện tại cũng có thể, đến đây!” Ngụy Kính Nghiêu bị anh chọc giận, cái quỷ gì chứ, anh đợi cả một đêm ở trong này, lại đóng vai trò mua vui để Đồng Diệc Hà nâng cao tinh thần! Thật quá đáng, dám coi anh là trâu sao!

“Buổi sáng tốt lành, ăn sáng thôi”. Hoa Xảo Hủy thấy bọn họ lại bắt đầu ầm ĩ, chịu nín cười lấy đồ ăn ra ngăn trở, giờ bánh Hamburger lên cao che lại tầm nhìn của Ngụy Kính Nghiêu. “Kính Nghiêu, cơm chiên Dương Châu của anh, còn có canh bắp, không khí thấp như vậy, lạnh quá, mau tới đây ăn lúc còn nóng đi”.

Giọng nói của Hoa Xảo Hủy, sao lại êm tai như vậy chứ?

“Em đã đến rồi”. Ngụy Kính Nghiêu nhìn thấy gương mặt cô liền cười đến sung sướng, rõ ràng mới vừa rồi về mặt còn giận dữ khiêu chiến với Đồng Diệc Hà, thiếu chút nữa đầu võ, giờ thái độ chuyển biến nhanh chóng, làm cho người khác không thể theo kịp. “Thời tiết lạnh thế này, sao lại chỉ mặc mỗi

một bộ quần áo? Cái áo khoác màu xám mảy lại do em tự làm đúng không? Đẹp thì có đẹp, nhưng em xem chỗ này lạnh băng như vậy, không khí rét như vậy, em không biết phải mặc thêm quần áo ấm sao? Đừng luôn mặc mấy bộ quần áo chỉ có bề ngoài đẹp mà không có tác dụng.”

Anh cần nhằn liên miên khuyên bảo, không có ý dừng lại, Hoa Xảo Hủy mỗi lần bị anh niệm kinh đã thành thuộc lòng, đàn ông một khi bắt đầu lái nhai, so với đàn bà còn nhiều lời gấp đôi.

Bàn tay ấm áp của anh nâng mặt cô lên, ma sát hai gò má đông lạnh, cổ ý làm cô ấm lên.

Có mấy ai thấy được vẻ mặt dong dài của Ngụy Kính Nghiêu? Hoa Xảo Hủy hiểu được sau những lời dong dài đó là một sự quan tâm độc nhất vô nhị, không phải với ai anh cũng đối xử như thế.

“Em đang trong giai đoạn làm việc, có đôi khi vì một chút xinh đẹp, phải trả giá nhiều thứ”. Cô hồn nhiên trả lời.

“Thất lung gãy cũng không sao à?” Anh nhiu mảy, vẻ mặt không đồng ý, tuy rằng không quên được thời gian trước đây theo cô đến chỗ làm cùng cô kiếm thêm thu nhập, nhìn thấy những người mẫu gãy yếu phải nhét mình vào những bộ đồ không hợp, miệng còn hô: đem thất lung của tôi chặt đứt đi cho rồi!

“Ha ha”. Hoa Xảo Hủy gượng hai tiếng làm câu trả lời.

Bên ngoài thời tiết rất lạnh, khí lạnh trong phòng làm việc cũng lớn không kém, mặt và tứ chi của cô đều lạnh như băng, nhưng bởi vì hành động của Ngụy Kính Nghiêu mà ấm lên từ trong tim.

Anh thực sự rất để tâm đến cô, rất lo lắng cho cô, thật sự ... đem cô trở thành người phụ nữ đặc biệt, quan tâm đến ý.

“Sao lại đến sớm như vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa, mới bảy giờ thôi mà, không cần thiết phải mang bữa sáng đến đây đâu, anh có thể kêu người đi mua, em rời giường sớm như vậy, rất vất vả.”

“Không vất vả, em ngủ rất ngon”. Hoa Xảo Hủy dịu dàng cười trả lời, nắm lấy tay anh đang xoa xoa bóp bóp trên mặt cô, đem chén canh ấm áp mở ra, thay anh rắc tiêu vào, dùng thìa khuấy đều.

“Không vất vả? Ngủ rất ngon?”, Ngụy Kính Nghiêu dùng câu nghi vấn lặp lại, sắc mặt không tốt nhìn nụ cười của cô, “Ý của em là không có anh ở nhà em ngủ một mình rất ngon? Không bị làm phiền? Anh không ở nhà nha!”

Cô ngẩn ngơ, không dự đoán được anh sẽ có phản ứng như vậy, thấy gương mặt hiện lên sự ghen tỵ rõ ràng của anh, không khỏi bật cười thành tiếng.

“Ngây thơ”. Đồng Diệc Hà rất không chọn thời điểm xen vào, xùy một tiếng khinh thường, rồi máy tính đến bên cạnh bàn, lấy trong túi ra một phần Hamburger, một bên lấy một bên liếc nhìn anh.

“Này, cậu nói gì?” Bởi vì bị mắng là ngây thơ, Ngụy Kính Nghiêu quyết định khiến cho cậu ta nhìn xem cái gì gọi là ngây thơ. “Đó là đồ bạn gái tôi mua cho tôi, tôi có nói cho cậu ăn sao? Biện!”

“Tôi trả tiền được chưa? Cảm lấy”. Đồng Diệc Hà cắn bánh Hamburger, lấy ví tiền rút ra một tờ tiền giá trị lớn, còn cố ý chần chừ hỏi: “Xảo Hủy, cô thật sự ở cùng chỗ với hắn sao? Cô thật là ngốc, sao có thể đưa ra cái quyết định như vậy?”

“Vậy thì thế nào? Phụ nữ sống cùng với tôi rất ngốc sao? Cậu có ý gì? Ai thêm mấy tờ tiền dơ bẩn của cậu, tôi không có tiền chắc? Cảm lại đi”. Ngụy Kính Nghiêu nóng giận mắng cậu ta.

“Rồi rồi rồi, mỗi người đều có tiền, nhanh ngồi xuống ăn đi, đừng ầm ỹ nữa, không phải công việc còn chưa hoàn tất sao? Mau ăn xong còn đi làm việc, đừng nào loạn, còn có người đang ngủ, đừng làm phiền người khác”. Hoa Xảo Hủy đối với việc bọn họ trẻ con cãi nhau thờ ơ dài không thôi, thậm chí vì sao cứ mỗi lần mình lại bị cuốn vào tranh chấp của bọn họ?

“Hừ, xem bạn gái tôi vị tha chưa, không thêm so đo với cậu. ... Bánh nướng không phải của cậu, bỏ xuống cho tôi!” Ngụy Kính Nghiêu khiển trách một tiếng, đoạt lấy cái bánh nướng mà Đồng Diệc Hà đang định bỏ vào miệng, trừng mắt với cậu một cái rồi đưa cái bánh đến trước mặt Hoa Xảo Hủy, khẩu khí chuyển đổi, nhẹ nhàng nói: “Của em nè, nhân lúc nóng ăn đi.”

Nhìn bánh nướng trên tay, nhìn lại anh đang say mê chiến đấu với bữa sáng, lòng cô mềm mại hẳn.

Ngụy Kính Nghiêu chưa bao giờ quên chăm sóc cô, quan tâm xem cô cần gì, thậm chí còn giúp cô tranh giành đồ ăn, thà rằng bản thân làm người xấu cũng không để cô chịu thiệt thòi.

Anh thật sự đối với cô rất tốt, làm sao bây giờ, đây thật đúng là thái độ đối đãi với bạn gái rồi.

“Mau ăn đi, không được cãi nhau nữa”. Hoa Xảo Hủy không khỏi cười dịu dàng, nhẹ giọng dặn dò hai người đàn ông thích cãi nhau kia.

Lúc này bọn họ cũng thật nghe lời cô, ngồi xuống cắn hamburger cùng khoai tây, một túi ăn sáng có ít nhất sáu phần, bọn họ hai ba phút đã giải quyết xong, còn vì một miếng khoai tây cuối cùng mà tranh nhau ầm ỹ không ngừng.

“Bạn gái tôi mua cho tôi ăn”. Ngụy Kính Nghiêu kiên trì không buông tha. “Cậu bỏ ra cho tôi!”

“Người ta có nhận anh là bạn trai sao? Tự mình đa tình”. Căn cứ vào lập trường một mất một còn của đối thủ, Đồng Diệc Hành nhất định phải tranh với anh.

Lúc này cô phải nói gì đây? Nhảy ra phủ nhận hay là ngăn cản bọn họ quyết đấu? Không, vẫn im lặng là tốt nhất, lúc này nếu lên tiếng, tuyệt đối sẽ bị hai người bọn họ buộc phải trả lời, cô rốt cục có phải bạn gái Ngụy Kính Nghiêu hay không.

Hoa Xảo Hủy rõ ràng không để ý tới bọn họ, cầm một ly Latte nóng lui từng bước, mỉm cười nhìn hai người đang cãi nhau.

Thoạt nhìn là thủy hỏa bất dung, gặp mặt không đến năm phút đồng hồ sẽ cãi nhau, nhưng trong công việc lại là đồng nghiệp tốt nhất, hợp tác khăng khít, hơn nữa... Ngụy Kính Nghiêu thật sự rất coi trọng Đồng Diệc Hà.

Dựa theo hiểu biết của cô đối với vị thiếu gia này, anh sao có thể vì một người đáng ghét mà lãng phí thời gian của chính mình? Nhưng chỉ vì một câu của Đồng Diệc Hà, anh tiếp nhận hợp đồng khó, kết quả là phải thức đêm làm, có phải rất bất công không?

Anh cùng Đồng Diệc Hà một đêm không chợp mắt, anh vì cô mà đối chọi gay gắt, Đồng Diệc Hà oán giận anh mà bắt đầu khiêu khích.

“Kỳ thật ở chung cũng rất tốt”. Cô vụng trộm che miệng cười.

Dù chưa khôi phục trí nhớ, bắt quả hai người ở cùng một chỗ cũng rất náo nhiệt, không khí chung quanh cũng ấm lên, hơn nữa, Ngụy Kính Nghiêu rõ ràng cũng rất vui vẻ.

Đồng Diệc Hà trở lại công ty không giống như Ngụy Kính Nghiêu cảm thấy quen thuộc, tất cả đều xa lạ, không nhớ rõ vị trí của mình, không nhớ được chính mình một tay thiết lập nên ngành lý thuật sáng chế.

Là Ngụy Kính Nghiêu giúp cậu ta làm quen với mọi thứ, mới có thể khiến cho Đồng Diệc Hà bắt đầu có cảm giác, một lần nữa nắm giữ địa vị chủ đội ngũ kỹ thuật.

Cho nên, Ngụy Kính Nghiêu người này, đúng là mâu thuẫn...

“Em đang cười cái gì? Vì sao lại cười bí hiểm như vậy?” Ngụy Kính Nghiêu tranh thủ khoai tây, về mặt không tốt đi đến bên người cô, không muốn ở gần tên Đồng Diệc Hà đáng ghét kia.

“Em đang cười, kỳ thật anh rất thích Đồng Diệc Hà, đúng không?”

“Anh không phải đồng tính luyến ái”. Anh nghiêm túc phủ nhận. “Anh thề anh thật sự không có tình ý với cậu ta”.

“Thiên tài mà cũng bị anh ta thích, tôi sao có thể xấu số như vậy!” Nghe thấy những lời này Đồng Diệc Hà cũng chen vô nói, có điều cũng sẽ không phải là lời lẽ tốt đẹp.

Hoa Xảo Hủy không khỏi phì cười, một ngụm cà phê suýt tí nữa phun ra, một câu mà cũng có thể oan giải đến tận đây, còn có thể bắt đầu tranh cãi, cô thật sự là bó tay với hai người bọn họ, thật không hổ là bạn tốt! Cô nghĩ, cho dù không nhớ rõ, cảm thấy xa lạ với nhau, nhưng cứ tiếp tục ở chung với nhau thế này, kì tích sẽ xuất hiện.

“Cậu nhất định phải phá hỏng mới chịu sao, bị tôi thích không hay ho, ý cậu là nói Xảo Hủy rất đáng thương hả?” Ngụy Kính Nghiêu siêu khó chịu cách nói của cậu ta.

“Anh cũng biết sao? Thì ra anh cũng không ngu ngốc như tôi nghĩ nha!” Đồng Diệc Hà làm bộ đáng kinh ngạc, cười nhạo người khác.

Ngụy Kính Nghiêu buông cà phê đang uống dở, bắt đầu xắn tay áo.

Hoa Xảo Hủy cười không nổi nữa, vì Ngụy Kính Nghiêu đã thật sự phát cuồng!

“Bình tĩnh bình tĩnh, chỉ là nói giỡn mà thôi, anh ấy không có ác ý”. Cô lập tức chạy đến trước mặt anh, lôi kéo tay anh, ngăn cản anh một bên xắn tay áo một bên đang đi về phía Đồng Diệc Hà.

“Cậu ta có!”

“Tôi có!”

Không hổ là đồng nghiệp tốt hợp tác khăng khít, thời gian trả lời trùng khớp, đáp án cũng ăn nhập, chờ chút, hiện tại không phải là thời điểm khen ngợi, mà là lúc phải can ngăn bọn họ ra tay.

“Được rồi, đừng náo loạn nữa, hai người bớt tranh cãi đi, Kính Nghiêu, anh đi ra”. Hoa Xảo Hủy trực tiếp kéo anh kia một cái, biết anh tuyệt đối sẽ không bỏ tay cô ra.

Ngụy Kính Nghiêu cũng không biết chính mình vì sao lại nghe lời như vậy, cô nói anh bớt tranh cãi anh liền im miệng, cô nói anh đi ra ngoài anh liền ngoan ngoãn mặc cô kéo, không nhìn Đồng Diệc Hà đang nhe răng trợn mắt khiêu khích, anh là phải đánh cậu ta một trận, nhưng vẫn là phục tùng mệnh

lệnh Hoa Xảo Hủy, ngậm miệng lại.

“Em biết là mấy lời này anh sẽ không thích nghe, nhưng mà anh đã không còn nhỏ nữa, Kính Nghiêu, đừng trẻ con như vậy, có chuyện gì từ từ nói không được sao? Đồng Diệc Hà là bạn tốt của anh, đối với bạn tốt không thể như vậy...”

Anh buồn bã mặc cô quờ trách, biểu tình ngoài mặt xem ra vẫn còn tức giận bất bình, nhưng trong lòng kỳ thực rất khoái trá.

Mỗi lần anh cùng Đồng Diệc Hà cãi nhau đều đem lời cô vào, anh gặp mọi người đều nói cô là bạn gái, ngay từ đầu lòng anh đã bất an, sợ cô sẽ từ chối, phủ nhận, nói cho mọi người rằng không có chuyện này, nhưng cô không hề, chỉ toát ra biểu tình hết cách với anh, hơn nữa còn đối với hành vi ôm ấp của anh, cô càng ngày càng không chống cự.

“... Anh đang cười trộm cái gì vậy?” Quờ trách đến một nửa, phát hiện anh căn bản không có sám hối, ngược lại còn lộ ra biểu tình giống như mèo trộm thịt thành công, nếu là Đồng Diệc Hà, khẳng định sẽ dùng từ “mờ ám” để hình dung.

“Không có”. Anh lập tức thu lại nụ cười, hồi phục đứng đắn. “Anh đang sám hối”, mặt không đổi sắc nói dối.

Bằng không thì sao? Chẳng lẽ muốn anh nói thật, nói rằng mấy ngày trước đòi cô gọi đầu giúp, lúc ở trong phòng tắm thiếu chút nữa đùa đến nóng rục cơ thể, anh vẫn còn có chút hối tiếc sao?

Nói ra khẳng định sẽ bị cô cho một cước giày cao gót đá bay!

“Anh làm trò”. Hoa Xảo Hủy đơn giản gán cho anh ba chữ, rõ ràng là không tin, cũng không hề truy vấn nữa, tay bắt lấy mặt anh, vẻ mặt khó nén đau lòng. “Mất tâm quăng”. Đầu ngón tay quét qua vòng đen phía hốc mắt anh, giọng nói trách cứ, thương tiếc, “Anh nhất định phải ngủ một chút”.

Thực chất cô cũng không trách móc nặng nề anh vì công việc, bận thân mà một đêm không ngủ, bởi vì biết anh thật sự, rất rất thích người bạn Đồng Diệc Hà này, cho dù họ mỗi lần gặp nhau là cãi nhau.

“Còn một chút thời gian nữa, em đi với anh”. Ngụy Kính Nghiêu lau mặt, nhưng một đêm thức trắng lại hao phí tinh thần cùng đấu với Đồng Diệc Hà, vẻ mặt khó nén khỏi mỗi mặt.

Dắt tay cô, không bị cự tuyệt, khiến anh không khỏi mỉm cười, bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của nhân viên trực đêm, kéo cô tiến vào văn phòng của mình, ở cửa phong treo biển “Cấm quấy rầy”.

Vào văn phòng, anh không hề giữ hình tượng nằm trên sofa, đầu gác vào đùi cô.

“Anh ngủ hai tiếng, hai tiếng là được rồi, em phải đánh thức anh dậy, anh đưa em đến chỗ làm”. Trước khi nhắm mắt, anh lần nữa dặn dò cô, tuyệt đối không được tự tiện rời đi. “Thừa dịp lúc này em bận tâm một chút, họp đồng làm việc em giấu trong túi quần áo, có một số điều kiện khá tốt, anh nghĩ em nên suy tính một chút”.

Hoa Xảo Hủy sững sốt, cúi đầu nhìn anh, vẻ mặt của anh, ánh mắt của anh. Mọi thứ đều cho thấy anh đang nói thật.

Tâm trạng bỗng nhiên căng thẳng, cô đương nhiên biết ý của anh là đang hứa hẹn với cô, hy vọng cô ở lại, cho nên mới nhắc cô để ý tới chuyện công việc.

Cô không trả lời, chỉ cười cười ra vẻ biết rồi.

Ngụy Kính Nghiêu cũng cười đáp lại, nhắm mắt ngủ một giấc.

Tay cô xuyên qua mái tóc ngắn ngủi của anh, cảm giác truyền đến bàn tay khi lướt qua những sợi tóc mềm mại, khác hẳn với tính cách của Ngụy Kính Nghiêu.

Anh tính tình rất thất thường, cuồng công việc, ánh mắt khi làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ khiến người khác sợ hãi, ngẫu nhiên có một mặt ngây thơ, nhưng sẽ không bao giờ chậm trễ công việc.

Ánh mắt cô nhìn về phía xa, nghĩ rằng tính cách Ngụy Kính Nghiêu bắt đầu trở nên trầm ổn, hẳn là khối huyết tụ trong đầu đã dần tan ra, phải tìm một cơ hội bắt anh đi bệnh viện kiểm tra mới được, tuyệt đối không thể để anh lấy công việc ra trốn tránh.

Thật lâu ngắm nhìn gương mặt anh ngủ, phát hiện anh vẫn không ngủ say được.

Loại cảm giác này rất quái dị, là Ngụy Kính Nghiêu, lại không giống Ngụy Kính Nghiêu... giống như rất muốn làm bạn với cô, nhưng cũng không hẳn, cảm giác không giống như một đứa nhỏ, hay một chú sói lưu manh, không chỉ gây thơ muốn thân cận với cô, mà còn muốn cô mở miệng hứa hẹn ở lại.

“Chẳng lẽ biến thành chàng trai... không đúng, anh vốn là đàn ông”. Hoa Xảo Hủy nhìn mặt anh, thờ dãi một cái.

Công việc bên Pháp đợi cô bốn tháng, vừa rồi nhận được mail của Stanley, trong thư khuôn mặt tươi cười nói rằng cô là một thành viên mà Rapheal đã đặt ra thời hạn cam kết lâu nhất từ trước đến nay, còn đề cập đến trang phục mùa hạ mà họ sẽ phải tiến hành, bọn họ thật sự rất bận rộn.

Cô chắc hẳn là phải trở về, nói cho Ngụy Kính Nghiêu biết sự thật, chuyện về công việc của cô không nằm ở nơi đây, nhưng vẫn là không mở miệng

được, có lẽ là vì, cô thật sự cũng muốn ở lại chỗ này chẳng?

Như vậy có đúng không? Có thể không? Nếu thật sự quyết tâm ở lại, nhiều năm sau anh khôi phục trí nhớ, phát hiện người bản thân muốn không phải cô, vậy phải làm sao bây giờ?

“Haiz”. Nhẹ vỗ về tóc anh, Hoa Xảo Hủy lại thở dài.

Buổi chiều sáu giờ, một chiếc xe thể thao màu bạc đã dừng tại trước tòa nhà cao ba tầng, mái nhà uốn lượn màu xanh, lan can hai bên cũng sơn một màu xanh lục.

Ngụy Kính Nghiêu đem xe vào bãi đậu, sau khi xuống xe liền hướng về phía cửa chính, ấn chuông cửa.

Một cô gái mặc áo sơ mi trắng, váy lụa đen, đi một đôi giày cao gót mờ của cho anh, tiếp theo là một nụ cười ngọt ngào đến nỗi có thể chế thành mật.

“Ngụy tiên sinh, hoan nghênh”.

Xem ra khuôn mặt anh rất dễ nhận biết, có lẽ là vì cùng Đồng Diệc Hà xuất hiện trên báo chẳng! Mà nụ cười của cô gái trước mắt này anh cũng không hề xa lạ, trước vụ tai nạn xe cô anh thường xuyên tiếp nhận nụ cười ám chỉ này, nhưng sau khi xảy ra tai nạn... ánh mắt anh chợt tối, mỉm cười lại có lẽ với cô ta, một mình bước vào phòng.

“Cần mua gì vậy? Quà tặng? Hay là mua cho chính mình? Tôi có thể giới thiệu giúp anh?”

“Tôi tìm một vị tên Hoa tiểu thư”. Một bước tiến vào đã thấy không khí ấm áp, khác hẳn với phòng khách bên ngoài, bên trong có rất nhiều tủ thủy tinh chứa quần áo, ở trong có mấy thứ trang sức là lạ, đến gần mới thấy, giá niêm yết đã hạ thấp.

Loại này giá hạ thấp mà đã như vậy, cho thấy được những thứ khác quý đến kinh người.

“Hoa tiểu thư?” Cô gái tiếp tân không hiểu gì.

“Natasha, tôi tới đón cô ấy”. Thế này mới nhớ lại khi cô đi làm, mọi người đều gọi cô là Natasha.

“Cô ấy vẫn còn cùng nhà thiết kế thảo luận công việc, xin chờ một chút.”

Ngụy Kính Nghiêu phát hiện khi nhắc tới cái tên Natasha lưng lẩy, cô gái tiếp tân biểu tình thật khác thường.

Nói thế nào nhỉ? Có chút sùng bái, có chút kính sợ, có lẽ là vì bằng cấp thiết kế tại rapheal chẳng, ngay cả anh cũng có một bộ tây trang của hãng raphael, không phải nói quá, nó thực rất quý!

Cô gái tiếp tân xoay người đi đến quầy nhấn một dãy số điện thoại, nói chuyện mười lăm giây đã cúp máy, ngẩng đầu mỉm cười với anh, “Ngụy tiên sinh, Natasha trước mắt vẫn chưa về được, nhà thiết kế mời ngài đến phòng làm việc chờ, xin hãy theo tôi”.

Anh mỉm cười đi theo cô gái lên cầu thang, khuôn mặt là tươi cười, nhưng trong lòng đã bùng lửa.

Cái gì? Còn chưa về được, buổi sáng mười giờ đến tận lúc này, rõ ràng nói năm giờ chiều là có thể chấm dứt, hiện tại đã sáu giờ rồi!

Anh rất muốn mắng người đã kéo dài thời gian của Hoa Xảo Hủy, có điều không được, bởi vì...

“Tôi nghĩ cái sợi dây khóa năm centimet này có vẻ phù hợp với thiết kế... Không, không được, cái đó sẽ làm cho đường cong lúc cúi hay đi lại không được thoải mái.”

Một bước tiến vào phòng làm việc chợt nghe thấy giọng nói của Xảo Hủy, so với các cô gái bình thường thì trầm thấp hơn, khàn khàn, cầm trên tay thứ gì đó đang kí hiệu vào quần áo trên người manocanh.

Ừm... kia chắc chắn không thể gọi là quần áo, chỉ là một miếng vải to khoác lên người mà thôi.

“Đúng vậy, quả là thành quả mà tôi mong muốn, thật tốt quá, Natasha, cô thật sự là giúp tôi một cái ơn lớn”. Nhà thiết kế hiển nhiên đối với thành quả thật rất vừa lòng, không nên được mỉm cười, “gặp được người cũng yêu cầu sự hoàn mỹ như mình, thật sự là quá tốt, thật hy vọng được làm việc lâu dài cùng cô”. Vừa lòng đến mức liên tiếp khen ngợi không ngừng.

“Nếu như có cơ hội... tôi hôm nay sẽ chờ đợi ở nơi này”. Hoa Xảo Hủy cười cười, không từ chối cũng không đồng ý.

Hôn má nhau, cách thức tạm biệt tiêu chuẩn, vừa quay đầu lấy túi đã nhìn thấy Ngụy Kính Nghiêu.

Thần thái anh sáng sủa, bộ tây phục màu xám trên người làm cho anh thoát nhìn rất hoàn mỹ, tóc chải về phía sau, một chút cũng không nhận ra hôm nay anh chỉ ngủ được hai tiếng.

Anh nở nụ cười, làm cô cũng bắt giác cười theo.

“Nói anh là người cầu toàn, cái câu lên án này quả thực rất không công bằng”(Cầu toàn: yêu cầu sự hoàn mỹ). Ngụy Kính Nghiêu đi đến bên cô, vô cùng thân thiết nhéo chóp mũi của cô. “Vừa rồi anh nghe thấy gì nhỉ? A! cái dây khóa dài năm centimet này, mới phù hợp với thân mình...” Anh khoa trương bắt chước giọng nói khàn khàn của cô, đương nhiên là không giống, nhưng vẫn muốn đùa cô.

“Anh rảnh sao?” Có xấu hổ, hung hăng nhéo thắt lưng anh một cái, “Ồn ào chết được.”

“Á”. Ngụy Kính Nghiêu bị thương kêu một tiếng... thật sự là không đau, anh vẫn không tiếp nhận được cảm giác đau đớn, ngay cả khi ầu ẩu với Đồng Diệc Hà cũng không cảm thấy đau, nếu không người đánh nhau chưa từng thắng như anh, làm sao có thể mỗi ngày cùng Đồng Diệc Hà đánh tới đánh lui.

Hiện tại kêu cho cô nghe, đương nhiên là vì tình yêu, tình yêu đó hiểu chưa? (@K.Bee: đã thùng thừa đại ca))

“Xin lỗi, nếu không có việc gì em đi trước”. Hoa Xảo Hủy tránh đi về mặt bốn cột của anh, cố giữ vững trấn định. Tuyệt đối không thể trúng kế của anh, đối với tiếng kêu tội nghiệp của anh mà cảm thấy đau lòng, hỏi xem thử anh có thật sự đau hay không... Đáng giận, người này thực sự đáng ghét!

“Đi thông thả, Ngụy tiên sinh. Thật có lỗi chậm trễ thời gian quý báu của ông, tôi bây giờ đem Natasha trả lại cho ngài”. Nhà thiết kế ánh mắt sâu xa liếc qua liếc lại nhìn hai người, còn mờ ám nháy mắt với Hoa Xảo Hủy, rõ ràng là muốn đem hai người ghép thành một đôi.

“Chỉ chờ câu này của cô, bye!” Ngụy Kính Nghiêu nghe thấy câu nói của nhà thiết kế kia, mỉm cười với cô ta một cái sau đó nắm tay Hoa Xảo Hủy, cùng nhau bước ra khỏi phòng làm việc kiểm triển lầm buồn bán, bước chân anh rất nhanh, bộ dạng giống như đang vội vã.

“Anh vội cái gì vậy?” Hoa Xảo Hủy bị làm cho dở khóc dở cười, cô không đuổi kịp đôi chân dài của anh, lúc xuống lầu bị hụt chân một chút, cũng may lúc đó anh quay đầu đỡ cô, tiếp theo ôm lấy thắt lưng cô, nửa dịu nửa ôm cô “xách” xuống lầu một.

Cô gái trẻ tiếp đãi Ngụy Kính Nghiêu vừa rồi thấy động tác của hai người bọn họ, ánh mắt tròn tròn.

“Đi ăn cơm, anh đặt chỗ trước rồi”. Ngụy Kính Nghiêu không thèm nhìn đến sự tồn tại của người khác, trong mắt chỉ có cô, quan tâm gì đến ánh mắt của người khác, anh chỉ đặc biệt đối với cô mà thôi...

“Sao buổi sáng anh không nói với em về chuyện này? Sao lại đi nhà hàng ăn cơm?” Hoa Xảo Hủy cảm thấy kỳ quái hỏi.

Hai người ra khỏi phòng khách, tiến về phía bãi đỗ xe vừa lúc đi ngang qua một người phụ nữ xinh đẹp, dáng người thon dài, đôi mắt màu trắng và mái tóc xoăn màu hồng tía.

“Nếu nói sẽ không còn bất ngờ”. Anh cười thần bí.

Phụ nữ tóc hồng nghe vậy liền kinh ngạc, nguyên bản đang muốn nhấn chuông cửa đi vào trong tiệm, nhưng lại nghe thấy giọng nói của Ngụy Kính Nghiêu, khó tin quay đầu lại.

“Bất ngờ? Anh không có công việc sao? Không cần họp sao? Không cần giúp... ở bên cạnh nhìn chăm chăm Đồng Diệc Hà để tránh việc cậu ấy chạy trốn sao?”

“Cậu ta không quan trọng, Xảo Hủy”. Anh cúi đầu cười, ôm bả vai cô đi đến xe, tự mình thay cô mở cửa xe. “Sinh nhật vui vẻ!”. Nói xong rất nhanh hôn môi cô một cái.

Hoa Xảo Hủy ngây ngốc. “Hả? Anh làm sao biết được?” A, đúng, sinh nhật của cô chính là hôm nay! Cô cũng quên rồi, nhưng anh lại biết, làm sao mà biết được?

Trong lòng cô vô cùng vui sướng, đây đúng là bất ngờ lớn, hơn nữa nhìn anh thần bí cười, từ trong xe lấy ra một chai hồng rượu cột ruy băng màu xanh lam.

“Mẹ nói cho anh biết, đây là quà tặng.”

“Hồng rượu, ủa.. là năm sinh của em!” Không phải là một đóa hoa hồng mỹ lệ, mà là một chai hồng rượu đã ủ hai mươi lăm năm. “Đây là rượu dành cho bữa tối của chúng ta?”

“Đúng, có điều không phải một chai, mà là hai hòm”. Ngụy Kính Nghiêu vươn ra hai ngón tay, thực vừa lòng thấy về mặt kinh ngạc của cô.

“Anh tính chúc say em sao?”

Anh không khỏi bật cười, “Không, năm nay chỉ uống một chai.”

“Năm nay?” Cô hoang mang không thôi, nếu chỉ uống một chai, vì sao lại mua hai hòm?

“Đúng vậy, sinh nhật hàng năm của em, chúng ta đều đi nhà hàng ăn cơm, khai một chai hồng rượu năm sinh của em mà chúc mừng”. Giải thích đồng thời hẹn ước luôn với cô mỗi lần sinh nhật của cô sau này. “Huống chi anh chọn khoản rượu này, cũng không chỉ là vì năm sinh của em, còn có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân gì?”

Nguy Kính Nghiêu cười sâu xa, nói cho cô, “Mùi vị của loại hồng rượu này, giống như em”

Không muốn nói cho cô, anh mười năm trước khi uống cái loại rượu này đã không thích, nhưng ba năm trước đây cha đưa cho anh một chai, muốn anh thưởng thức một chút, vừa nuốt xuống đã cảm thấy khác lạ, mùi vị êm dịu ấm áp đã tăng thêm phong phú, vượt qua hơn hai mươi năm ừ, làm cho hương vị hồng rượu vốn không thể nuốt này đã trở nên dễ chịu, khiến anh yêu thích không thôi.

“Thật là ngon, anh nghĩ nếu mỗi năm uống một chai, nhất định sẽ cảm thấy loại rượu này càng ngày càng thơm ngon”. Nhìn gương mặt ngà ngà của cô, anh không kìm nổi tiến đến gần má cô, yết hầu lẩn lộn. “Anh nghĩ anh cũng sẽ phát hiện, anh càng ngày càng”

“Nguy Kính Nghiêu! Sao anh lại ở trong này?”

... Yêu em

Là ai dám phá hỏng lời tỏ tình của anh? Mẹ nó!

“Anh vẫn không nhận ra em sao?”

Giọng nói này, hình như anh đã nghe thấy ở đâu?

Nguy Kính Nghiêu quay đầu, thấy một người phụ nữ bộ tóc nhuộm hồng xinh đẹp, làn da của cô ta rất trắng, mặt trái xoan hoàn mỹ, mắt to, dáng người cao gầy, đôi thon đẹp mang đôi tất da trắng, trên người là chiếc áo khoác rất thích hợp với cô ta, thoát nhìn siêu hoàn mỹ, giống như là... loại mỹ nữ mà anh đã từng kết giao trước đây.

“Cô là?” Anh híp mắt nhìn Trình Giảo Kim kia đã phá hỏng lời tỏ tình của anh, ra vẻ khó hiểu. “Hình như đã từng quen biết, có lẽ đã gặp qua cô, nhưng thật có lỗi, tôi không nhớ rõ.”

Làm sao có thể không nhớ rõ? Người phụ nữ trước mắt này từng là bạn gái anh, anh từng thuê một căn nhà cho người phụ nữ này, tất nhiên anh sẽ qua đêm ở nơi đó, nhưng đó là chuyện nửa năm trước, vì anh không muốn mua cho cô ta chiếc nhẫn kim cương tiffany&co làm nhẫn đính ước, cô ta liền lên án anh làm cho cô ta mất mặt trước chị em, vì thế bọn họ cãi nhau ầm ĩ một trận, sau đó chia tay.

Kỳ thật tặng bạn gái một cái nhẫn kim cương cũng không vấn đề gì, chẳng qua là tiffany mà thôi, nhưng không muốn bạn gái hiểu lầm, tặng nhẫn sẽ có nghĩa là anh muốn kết hôn, định cầu hôn.

“Chúng ta đã gặp qua sao?”

Nguy Kính Nghiêu giả ngu, kỳ thật anh nhớ rõ, nhớ rõ người phụ nữ trước mắt khi anh gặp tai nạn xe cộ đã từng đi thăm anh, cùng với một nhóm bạn gái khác của anh tranh chấp, ai mới là bạn gái chính thức của anh, ai mới được ở lại.

Nhưng đến khi nhìn thấy anh phản ứng tựa như đứa trẻ năm tuổi chậm chạp, nhóm “bạn gái chính quy” vì anh mà đánh nhau, luôn miệng nói bất luận thế nào đều yêu anh, tất cả đều chạy trốn.

Nhất là cô gái trước mắt này, đánh hung tợn nhất, cũng bỏ chạy nhanh nhất.

“Em cứ nghĩ rằng anh sẽ nhớ đến, sau đó sẽ tìm đến em, em luôn luôn chờ anh”. Cô ta làm ra vẻ thương tâm, lấy ra một chiếc khăn tay burberry lau nước mắt. “Anh vẫn chưa nhớ đến em sao? Em đã từng đi thăm anh mà...”

Anh tuyệt đối không muốn nhớ lại quan hệ đối với cô ta! Nghĩ tới quá khứ.

“Tôi thật sự không nhớ rõ, thật có lỗi, tôi còn có việc”. Nếu muốn tặng nhẫn, anh thật chỉ muốn tặng cho Xảo Hủy, chỉ là nếu anh mua, cô có thể cảm thấy anh quá vội vàng trời buộc cô hay không, có từ chối không?

Vậy xem ra không thể chọn nhẫn kim cương, bạch kim thì còn có thể, hơn nữa không quá rêu rao... Nguy Kính Nghiêu một bên tính toán, một bên mở cửa xe giúp Hoa Xảo Hủy, đem mỹ nữ quốc sắc thiên hương bỏ lại một bên. Quay đầu đi về phía ghế điều khiển.

“Anh giúp cô ấy mở cửa xe!”. Mỹ nữ tóc hồng biến sắc, bộ dáng không thể tin được.

Nguy Kính Nghiêu làm sao có thể mở cửa cho người khác, anh ta chưa từng thân thiết đến mức đó, hơn nữa người như anh ta, luôn vì công việc mà quên cuộc hẹn với người khác... đúng rồi, công việc!

Nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại là sáu giờ hai mươi phút, sáu giờ hai mươi phút nha! Chỗ anh đang đứng cách công ty bốn mươi phút lái xe, nếu tiếp một người phụ nữ xấu xí như vậy đi ăn cơm, chẳng lẽ anh ta không sợ lãng phí thời gian?

Nguy Kính Nghiêu cũng không thèm để ý tới cô ta, đem cô ta trở thành người vô hình, ngồi vào ghế điều khiển khởi động xe, dứt khoát chạy đi.

Mỹ nữ tóc hồng nhìn chiếc xe gào thét rời đi, không thể tin được anh ta lại thật sự bỏ cô một mình...

Chương 9

Ánh nến chiếu xuống gương mặt nhỏ nhắn, còn vương tia xấu hổ.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ!” Theo tiếng ca bài chúc mừng sinh nhật càng ngày càng cao của anh, khuôn mặt nhỏ phủ một tầng phấn hồng nhạt, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt, bộ dáng như muốn chạy trốn nhưng lại luyến tiếc không dám đi.

Ngụy Kính Nghiêu trong lòng cảm thấy sự thỏa mãn chưa từng có từ trước tới nay.

Thì ra khi mừng sinh nhật cho người khác, thấy biểu tình cảm động vui vẻ của cô, bản thân sẽ cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Không có trăm đóa hoa hồng, không có trang sức mỹ lệ, chỉ có một chai hồng rượu năm sinh của cô, một chút món ăn bữa tối, một cái bánh ngọt socola cao mười tác, tuy đơn giản bình thường, nhưng là tấm lòng chân thật.

“Xảo Hủy, sinh nhật vui vẻ”. Bài hát chúc mừng sinh nhật dùng ba tiếng Trung Anh Pháp từng lần một ca lên, mỗi lần ca mặt cô lại thêm một tầng ửng hồng, theo tiếng ca càng ngày càng vang dội, càng ngày càng rêu rao của anh, người nhìn ngày càng nhiều, cô cũng càng thẹn thùng.

Khách hàng trong nhà ăn đều hưởng ứng, Ngụy Kính Nghiêu trong quá khứ sẽ không bao giờ để người khác nhìn mình chăm chăm, vì nếu thế sẽ làm cho anh có cảm giác như bị nằm trên thớt, cho nên lúc nào cũng bao hết nhà ăn khi có hẹn với bạn gái, nhưng hiện tại, anh cảm thấy nằm trên thớt cũng không sao.

“Cám... cảm ơn...” Ánh mắt Hoa Xảo Hủy mông lung, khóe miệng không kìm được giương lên, tim đập rất nhanh, nhiệt độ cơ thể trong nháy mắt tăng cao, phồng thành trái tim bị hành động cảm động bất ngờ của anh làm cho tan rã.

Anh giúp cô làm sinh nhật, chỉ có hai người bọn họ, không có bữa tiệc cuồng hoan và đám người vây quanh chúc mừng, không là tiêu điểm của người khác, chỉ có hai người, anh chỉ nhìn cô, đem tất cả lực chú ý đặt lên người cô.

Cúi đầu, nhìn thấy chiếc bánh ngọt socola mà cô hay ăn lúc nhỏ, trước đây Ngụy phu nhân vẫn thường mua cho cô ăn, là thứ cô thích nhất, sau này đi Pháp chỉ cần mỗi lần về nước, nhất định sẽ mua một chiếc bánh nhỏ để tự thưởng cho chính mình, nhưng bánh ngọt này cao mười tác, cô nghĩ, anh có lẽ là đã đặt mang đến nhà hàng, chờ họ ăn xong bữa tối liền mang lên.

Tại bữa tối, khi uống vào nửa bình hồng rượu, hai gò má đã đỏ hồng, nghĩ đến hôm nay được chúc mừng như vậy, không thể tưởng tượng còn có bánh ngọt, cùng với tiết mục độc ca của anh, anh thậm chí còn vì cô mà học tiếng pháp.

Ngụy Kính Nghiêu kiêu ngạo tự phụ lại dụng tâm lấy lòng như vậy, anh chưa bao giờ lấy lòng bất kì kẻ nào, nhưng lại vì cô mà làm nhiều như thế.

“Bài hát tiếng Pháp của anh có sai mấy từ đơn, ai dạy anh vậy?” Hoa Xảo Hủy có ý bới móc chỗ sai, nghĩ rằng như vậy mới có thể giữ cho tim mình không đập nhanh hơn nữa.

“Học trên internet, anh cũng muốn học có tiêu chuẩn một chút, nhưng nếu hỏi em thì không còn gì là bất ngờ nữa”. Ngụy Kính Nghiêu cười khê, tay đưa ngang qua mặt bàn cầm tay cô, cười nói: “Không bằng em dạy anh đi? Anh hằng năm sẽ hát cho em nghe.”

Chống lại ánh mắt ngóng nhìn chờ đợi cô của anh, trái tim lại trầm xuống, thảm thán: Xong đời.

Anh đang hẹn ước với cô vào sinh nhật mỗi năm, dùng phương thức gọn gàng dứt khoát như vậy để hứa hẹn với cô.

Thật không xong, anh chân thành muốn lấy lòng một người, sẽ làm người đó vạn kiếp bất phục.

“Khi nào sinh nhật anh, em sẽ hát cho anh nghe...” Xong rồi, xong rồi, xong rồi, Hoa Xảo Hủy, mày đang nói gì vậy? Sinh nhật anh ấy là sang năm mà! Cái này, cái này, cái này, như vậy đúng không đây?

Ngụy Kính Nghiêu nghe vậy không khỏi cười ra miệng. “Em nhớ rõ sinh nhật của anh sao?” Bộ dáng ngớ ngẩn ngây ngốc, làm cho người ta vừa nhìn thấy chỉ biết anh rất vui vẻ. “Sang năm sinh nhật anh, nhất định em phải hát cho anh nghe, nhất định đấy”. Thì ra được người khác nhớ rõ ngày sinh nhật lại có cảm giác thích như vậy! Có điều nếu cô quên thì sao nhỉ?

Không, anh có lẽ sẽ trở nên giống mấy người bạn gái trước kia của mình, bị người khác quên sinh nhật sẽ làm loạn lên, cảm thấy cô không quan tâm anh....Haizz, nguyên nhân cũng là vì mình để ý người ta, cũng hy vọng đối phương để ý đến mình.

“Thôi nên thì phải ước nguyện, bình thường là ba điều ước, có điều em muốn ước nhiều hơn cũng không thành vấn đề, tiểu thiên sứ sẽ giúp em hoàn

thành”.

“Tiểu thiên sứ?” Hoa Xảo Hủy xùy cười một tiếng, nhìn vào ánh mắt của anh, liền biết thiên sứ trong miệng anh là chính anh rồi!

“Anh nói được là được, nhanh ước đi”. Anh nói đều là thật, hy vọng cô mở miệng với anh yêu cầu một chút gì đó, tốt nhất là nhẫn, anh sẽ lập tức mang cô đi mua.

Nhìn chiếc bánh ngọt trước mặt, cắm trên đó là một ngọn nến, tượng trưng cho không có tuổi, cô nhin không được bật cười vì sự hiểu biết lòng phụ nữ của anh, giương mắt nhìn liếc nhìn anh một cái.

Một cái liếc mắt này, làm cho ánh mắt của anh chỉ tập trung vào cô, đáy mắt anh phản chiếu thân ảnh của cô, dịu dàng chưa từng có.

Người từ nhỏ đã được coi là bạch mã vương tử, dùng ánh mắt như vậy mà nhìn mình, loại cảm giác này giống như trúng giải thưởng lớn vậy, vui vẻ hưng phấn rất nhiều nhưng rồi lại nhin không được nghĩ, đây là thật sao?

Anh thật sự biết mình đang làm gì sao? Ngày hôm nay quá hạnh phúc, quá vui vẻ, nên đã quên mất ngay từ đầu nguyên nhân ở bên cạnh anh ấy... mất trí nhớ.

Nếu có một ngày, anh nhớ lại thì sao?

“Đang do dự gì vậy?” Ngụy Kính Nghiêu thấy cô do dự, không khỏi cười nói: “Em có thể ước một trăm một ngàn cái”. Chỉ cần anh làm được, nhất định sẽ giúp cô hoàn thành. “Có điều phải nói ra, không nói thì nguyện vọng sẽ không thực hiện được.”

Hoa Xảo Hủy phục hồi tinh thần lại, nhìn khuôn mặt mang ý cười dịu dàng của anh, không khỏi cười lên, nghe anh nói như vậy đã lý giải được, phàm là những nguyện vọng cô muốn, anh đều vì cô mà hoàn thành.

“Không cần nhiều như vậy, nguyện ước của em chỉ có một”. Cô lắc đầu cười khẽ. “Anh hiện tại tốt lắm, dường như đã gần hồi phục lại sinh hoạt bình thường, em chỉ có một ước vọng hy vọng anh có thể khôi phục trí nhớ, nhớ ra những người anh đã quên mất, những sự việc, sự vật, và trở lại cuộc sống vốn có, em hy vọng anh khỏe lại.”

Thanh âm của cô rất nhỏ, nhưng từng tiếng lại vọng vào tai Ngụy Kính Nghiêu, truyền đến đáy lòng anh.

Nụ cười của anh cứng lại, trong lòng lại cảm thấy áy náy với cô.

Bốn tháng cuộc sống ở chung sớm chiều, cô vẫn lo lắng cho anh, ở bên cạnh anh, chăm sóc cho anh, anh nghĩ hạnh phúc hiện tại đã quá đủ, cô vẫn thấy không đủ, vẫn hy vọng anh khôi phục trí nhớ, hy vọng anh khỏe mạnh.

“Đồng Diệc Hà nói anh trước kia, là một người rất khó ở chung mà lại khiến người khác chán ghét”. Giọng nói can thiệp vào, anh thử hỏi, “Nếu anh khôi phục trí nhớ rồi lại trở lại thành cái tên đáng ghét kia thì sao? Nếu anh nhớ lại những thứ trước kia nhưng lại quên em thì sao? Em không sợ anh sẽ chán ghét em sao?”

Làm ơn, nói cho anh là không sao, cô sẽ ở bên anh cả đời, đến khi sông cạn đá mòn...Ngụy Kính Nghiêu cầu xin trong lòng.

Nhưng mà...

“Đó cũng là chuyện không thể tránh khỏi”. Hoa Xảo Hủy tặng anh một nụ cười bất đắc dĩ, “Chỉ cần anh khỏe lại, vậy là tốt rồi.”

Vì sao? Vì sao cô luôn nói như vậy, luôn bi quan như vậy? Chẳng lẽ cho dù bị anh quên đi cũng không vấn đề sao? Chẳng lẽ cô đối tốt với anh từ trước tới giờ, ngoại trừ ân tình, đồng tình ra, không có gì khác?

NKN không muốn tin, những cái ôm hôn, hành động thân mật của anh, không làm cho cô có cảm giác khác sao?

Chẳng lẽ cô..... không có một chút động lòng sao?

“Vậy còn em?” Anh không khỏi thay đổi sắc mặt, ánh mắt che kín sầu lo, nắm chặt tay cô như tùy lúc cô sẽ thừa cơ bỏ chạy. “Cho dù anh quên em cũng không có gì sao? Em không cảm thấy khổ sở sao? Vì sao em vẫn nguyện ý ở bên anh? Chẳng lẽ đối với anh em không có chút cảm tình nào sao? Xảo Hủy, anh muốn em ở lại, anh thật sự yêu em.”

Nghe thấy anh nói yêu cô, lại một lần, dễ dàng thốt ra như vậy, nhưng Hoa Xảo Hủy vui vẻ không nổi, ngược lại cười khổ.

“Kính Nghiêu, anh vẫn chưa nhớ ra điều gì hết đúng không?”

Anh trầm mặc nhìn cô, nhìn ánh mắt cô, một câu cũng không thốt ra được.

“Khối huyết trong đầu anh vẫn chưa tan hết, anh căn bản không biết bản thân mình đang nói gì, nếu có một ngày khối huyết kia biến mất, anh khôi phục trí nhớ, sau đó nghĩ đến khoảng thời gian mất trí nhớ này, anh tưởng nhầm rằng anh yêu em. ...Em không muốn anh hối hận, không muốn làm anh khó chịu.”

Cô đang nói cái quỷ gì vậy? Nói đùa phải không?

Không, Hoa Xảo Hủy cũng không phải người hay nói giỡn, cô gái này luôn chân thật, chưa bao giờ nói dối, cho nên... Cô không tin anh thật sự yêu cô, bởi vì khối huyết trong đầu anh chưa biến mất, anh chưa khôi phục trí nhớ, tình cảm của anh đối với cô, lời yêu của anh, là vì khối huyết chèn ép trong đầu hình thành, cho nên cô không tin anh.

Ngụy Kính Nghiêu cũng không dám tin tưởng, anh khó có lúc chân thành, đối đãi đặc biệt với người khác, không màng đến thứ gì.

Hiện tại anh mới phát hiện, anh sao lại ngu xuẩn như vậy?

Sợ nói ra mình đã khôi phục trí nhớ cô sẽ rời đi, nhưng hậu quả của việc không nói, chính là tâm chân tình duy nhất của cả đời này, đều bị cho là “ảo giác”.

Không, đây tuyệt đối không là ảo giác.

“Xảo Hủy, có một việc anh phải nói cho em”. Về mặt của anh rất nghiêm túc, định nói ra tình hình thực tế với cô.

Anh đã sớm khôi phục trí nhớ, từ ngày đó tới giờ sống chung, anh đều là... lừa cô.

Xảo Hủy sẽ tha thứ cho anh sao? Anh nói dối lớn như vậy, thậm chí đem cô giữ bên người, cô sẽ tha thứ cho anh sao? Sẽ chứ? Cô là một cô gái thiện lương như vậy, không có tâm địa, cô sẽ không giận anh lâu, sẽ tha thứ cho lỗi lầm của anh, đúng không?

“Anh thật ra...”

Ngay tại lúc Ngụy Kính Nghiêu định khai hết toàn bộ, chuông điện thoại vang lên, chặt đứt dòng khí mà anh vất vả có được, đáng ghét, không để ý tới nó!

“Thật ra anh...”

Anh không nghe điện thoại sao?” Hoa Xảo Hủy chỉ chỉ di động trên bàn của anh, “Chắc là Đồng Diệc Hà đấy, hẳn là chuyện quan trọng, bằng không anh ấy sẽ không gọi điện thoại cho anh.”

Đúng vậy, là tiếng chuông do cái tên chết tiệt kia thiết kế, mỗi lần gặp Đồng Diệc Hà là một lần đầu đá nhau, lấy trình độ chán ghét của Đồng Diệc Hà đối với anh, quyết sẽ không gọi điện cho anh lúc tan tầm.

“Mau tiếp đi, đừng làm ồn người khác”. Cô thúc giục anh mau mau nhận điện thoại.

Vì thế anh nghe lời nhận máy.

“Anh chết ở nơi nào rồi? Có chuyện lớn, còn không mau trở về!” Tiếng gầm gừ của Đồng Diệc Hà to đến nỗi ngay cả Hoa Xảo Hủy cũng nghe thấy được.

“Cậu không thể xử lý sao? Tôi hiện tại đang có chuyện quan trọng”. Ngụy Kính Nghiêu nhíu mày, cảm thấy Đồng Diệc Hà là cố ý quấy phá, biết rõ hôm nay anh phải tổ chức sinh nhật cho Hoa Xảo Hủy, còn gọi đến quấy rối.

“Đây không phải vấn đề của tôi, tôi biết giải quyết thế nào? Mẹ đứa nhỏ mang phóng viên đến tìm bố nó, bảo vệ cũng ngăn không được, anh nhanh chút trở về dọn dẹp cục diện này đi!”

“Đứa trẻ? Của tôi sao? Xác định?” Không phải cố ý giấu cột lờn nói của tên chết tiệt kia, nhưng anh vốn rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không làm cho bên bạn gái có khả năng mang thai, huống hồ... nếu thật sự là con anh, vậy bốn tháng sau tại nạn xe cộ, mẹ của con anh chạy nơi nào? Cho đến sau hai tuần báo chí đăng tin mới dần dần có hành động, điều này khiến cho người ta không khỏi hoài nghi.

“Anh hỏi tôi, tôi hỏi ai? Một người phụ nữ tên là Di Tinh, hình như là người mẫu, nói có đứa con năm tháng tuổi với anh, anh có ấn tượng không?”

“Di Tinh? Tiêu Di Tinh? Mang thai đứa con của tôi? Ha, tôi đi năm bảy tháng đã cùng cô ta chia tay, đứa bé là con tôi, cậu cho tôi là đứa ngốc hả? Nói cho cô ta, nếu là con tôi thì tôi sẽ phụ trách, nếu đi xét nghiệm mà không phải, tôi sẽ kiện cô ta, tôi phi báng!” Tức giận cùng bất bình chấm dứt cuộc gọi, anh cho rằng tên này đang cố tình làm loạn, không quan tâm lại tiếp tục tâm sự, “Xảo Hủy, nghe anh nói...”

....

Từ nhỏ đến giờ, anh chưa bao giờ khăn trương như thế này...

Thời điểm tốt nghiệp đại học, anh cùng Đồng Diệc Hà đàm phán với công ty nổi tiếng bên Mỹ, cũng không khăn trương như thế này, thời điểm xin phỏng vấn vào trường đại học ở Newyork, anh thậm chí còn tràn đầy tự tin, một thái độ “Người không chọn ta là tổn thất lớn nhất của người đó.”

Nhưng hiện tại, Ngụy Kính Nghiêu lo lắng đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, tay cầm tay lái run lên, anh mấy lần muốn quay qua nói chuyện với Hoa Xảo Hủy, nhưng vừa mở miệng đã bị cắt ngang.

“Lái xe cẩn thận, tập trung một chút đi.”

Vì thế quãng thời gian đi trên con đường chỉ là sự im lặng.

Anh nói, thừa nhận chính mình đã khôi phục trí nhớ, cô rất khiếp sợ, không thể tin được, tiếp theo là vui sướng, nhưng cô đã quăng một nghi vấn ra...

“Chuyện khi nào?”

Câu trả lời của anh khiến cho nụ cười cô trở nên cứng ngắc, mắt tự nhiên nói: “Nguyện ý sinh nhật của em được thực hiện rồi sao?”

Không có cái lộn lên án anh lừa gạt, không có một câu trách cứ, chỉ là trầm mặc, không nói gì.

Nguy Kính Nghiêu không nghĩ tới, Hoa Xảo Hủy sẽ im lặng không nói gì với anh, chuyện làm người ta khó chấp nhận như vậy, ngay cả anh còn muốn phát giận với mình.

Cô dịu ngoan để anh chở về nhà, bởi vì công ty vẫn còn tụ tập phóng viên, đòi phỏng vấn anh, hỏi anh có ý kiến gì về chuyện đưa bé kia.

Trở về chỗ anh, hai người cùng xuống xe, một trước một sau đi vào trong phòng, cô không nói lời nào, có điều vẫn quay đầu liếc anh một cái, nhưng anh lại không thể nhìn ra thứ gì trong biểu tình của cô.

Cô có phải đang tức giận hay không?

“Xảo Hủy”. Anh kéo tay cô. “Anhanh thật sự xin lỗi.”

Tĩnh tĩnh... điện thoại của anh vang lên không ngừng, vang đến nỗi anh phiền lòng chán ghét, hôm nay sao lại như vậy? Luôn tại lúc anh muốn nói chuyện quan trọng đều chặt đứt, không phải muốn phá hư chuyện tốt của anh sao?

Tức giận đem điện thoại tắt máy, tùy tay quăng lên xô pha, dù sao cũng chỉ là phóng viên, anh tiếp cuộc gọi này làm cái gì?

Hoa Xảo Hủy mờ mịt đứng trước mặt anh, nhìn anh lộ ra biểu tình áy náy với chính mình, cô cảm thấy thật ...vớ vẩn.

Anh lừa cô, anh đã sớm khôi phục trí nhớ, tại ngày thứ mười sau khi xuất viện, vào một đêm tỉnh giấc, toàn bộ đều đã nhớ rõ, không quên một chút nào.

Vì sao phải giấu diếm? Bởi vì anh không muốn mất đi cô.

Cho nên bốn tháng nay, những hành động cử chỉ ngây thơ của anh, đều là vì lừa gạt cô mà diễn sao?

Đúng vậy, Hoa Xảo Hủy, mày sao có thể mù quáng như vậy? Chỉ vì là người mà mày khát khao từ nhỏ, nên chưa từng hoài nghi.

Khó trách anh nhanh như vậy đã quen thuộc hoàn cảnh công việc, chỉ trong vài ngày đã thành thục, cô còn tưởng rằng, đó là bởi vì trách nhiệm đối với công việc trong tiềm thức của anh.

Làm sao có thể? Đồng Diệc Hà cùng lắm chỉ mất mười năm trí nhớ, đến nay còn chưa thể làm chủ một chuyên ngành, chưa quen với địa vị làm chủ của mình, Nguy Kính Nghiêu này là người mất trí nhớ hoàn toàn, lại thích ứng nhanh như vậy.

“Anh biết nói nhiều chỉ thành ra lấy cớ, nhưng em hãy tin tưởng anh, anh là thật lòng, thật lòng thích em”. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, Nguy Kính Nghiêu nhất thời sợ hãi không biết làm sao.

Hoa Xảo Hủy nhìn anh, nghĩ rằng mình hẳn là nên mỉm cười an ủi anh, nói rằng cô không có giận anh, nhưng cô cười không nổi.

Cô đương nhiên giận anh, nhưng người bị anh lừa dối, chỉ có một mình cô sao?

“Bác gái dường như ngày nào cũng gọi điện cho em”. Cô đột nhiên không đầu không đuôi nói. “Mỗi ngày đều hỏi xem tình trạng của anh thế nào, cuộc sống trôi qua ra sao, thích ứng như thế nào, lo lắng cho anh vô cùng, anh biết không? Em từ nhỏ vốn không có mẹ, em thật hâm mộ anh, hâm mộ đến chết, có một người mẹ thương anh như vậy.”

“Bác gái mỗi ngày đều hỏi em anh đã nhớ lại bao nhiêu, mỗi ngày em đều cười khổ trả lời bà ấy rằng, anh cái gì cũng chưa nhớ được....Anh lừa em, cũng lừa người mẹ lúc nào cũng lo lắng cho anh, anh lừa những người mà đang vì anh mà khổ sở.”

Giọng nói của cô bình thản làm cho người ta lo lắng, không có biểu tình, không có cảm xúc, mà sự lên án đó lại đánh thẳng vào lòng Nguy Kính Nghiêu, làm anh áy náy không thôi.

“Em thật sự....quá thất vọng đối với anh.”

Hoa Xảo Hủy rất giống như trong tưởng tượng của anh, vĩnh viễn không bao giờ tức giận với anh, ngữ khí vẫn mềm mại như vậy, nhưng cũng đủ để anh khó chịu không thể hô hấp.

Anh tình nguyện để cô mắng anh, la hét phát tiết lên người anh, mà không phải như thế này, dường như cực kì thất vọng về anh.

“Đừng như vậy, Xảo Hủy, van cầu em đừng như vậy”. Cảm giác giống như dây điều trong tay chợt đứt, bị gió thổi đi không bắt lại được. “Anh thật sự có lỗi vì đã lừa em, cho em một sinh nhật buồn như vậy, nhưng mà anh sợ nói ra, em sẽ đi.”

“Anh không cần giải thích, em đã không còn có thể tin tưởng anh điều gì”. Hoa Xảo Hủy nghe vậy nở nụ cười, cười đến hư vô mờ mịt.

“Xảo Hủy...” Muốn nói những lời lẽ để cứu vãn sự tình, nhưng tiếng điện thoại quá nhiều lại một lần nữa vang lên, anh không khỏi thấp giọng rủa mấy tiếng, tính không để ý tới.

“Đi xử lý tốt sự việc đi”. Cô đẩy tay anh ra. “Cho người khác một sự công bằng.”

Ngụy Kinh Nghiêu quỳ gối trước mặt cô, không để ý đến cô chống cự nắm chặt tay cô, vội vàng nói: “Anh cam đoan đó không phải là con anh, anh cam đoan anh không có...” Không có gì? Không có chạm qua người phụ nữ đang vác bụng tới tìm bố đứa nhỏ sao?

Ánh mắt trong suốt của Hoa Xảo Hủy đã nói lên cô cũng là một người hiểu biết, khóe miệng hơi gợn lên cười khổ biểu thị sự khó chịu của cô.

Anh không thể phủ nhận sự qua lại, nếu chưa từng chạm qua đối phương, làm sao có thể cho người ta cơ hội để cần anh không tha cơ chứ?

Thật là hối hận, hối hận quá khứ hoang đường đã tạo ra tình huống hiện tại, người con gái anh yêu không tin anh, đều là do anh tự tạo.

Chuyện này nếu không giải quyết dứt điểm, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của anh và công ty, anh nhất định phải ra mặt, không thể trốn trong này, đi mau”. Cô lại một lần nữa buông tay anh ra, thúc giục anh mau đi.

Ngụy Kinh Nghiêu đương nhiên biết anh phải mau đi nói chuyện với báo chí, tìm luật sư, mời các phóng viên họp báo để phát biểu thanh minh, nhưng hiện tại anh không muốn đi, sợ khi trở về, cô sẽ biến mất tăm.

“Xảo Hủy, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em, em... sẽ không đi chứ? Anh trở về còn có thể gặp em ở trong này chứ?” Không nhận được câu trả lời của cô, anh sẽ không đi.

Nghe vậy, Hoa Xảo Hủy từ từ nâng tầm mắt nhìn anh, cuối cùng chống lại anh, thấy ánh mắt nóng của anh, nhẹ nhàng lắc đầu cười.

“Anh là Ngụy Kinh Nghiêu, anh không cần em, người anh cần không phải em.”

Không đồng ý sẽ ở lại nghe anh giải thích, câu trả lời của cô làm cho Ngụy Kinh Nghiêu hiểu được, cô rất thất vọng về anh.

Kéo dài đến ba mươi sáu giờ xử lý, thật vất vả mới làm cho sự việc này kết thúc, cho Ngụy Kinh Nghiêu một danh dự trong sạch, thuận tiện giải thích luôn những điều anh quên khi xảy ra vụ tai nạn xe cộ, hiện đã nhớ lại tất cả, cũng nhớ lại những chuyện sau khi tai nạn xảy ra, cười nói rằng bản thân anh đã trở thành một người khác, nguyên nhân chưa làm sáng tỏ lời đồn đại là vì muốn phân rõ ranh giới với quá khứ của mình, vì anh đang trong giai đoạn có một tình yêu chân chính.

“Cho dù Ngụy Kinh Nghiêu biến thành một phế nhân cần người khác chăm sóc cả đời, cũng sẽ không rời bỏ tình yêu này”. Thuận đường chậm chọc nhóm bạn gái đối với vẻ nghèo túng của anh mà coi thường, đừng bao giờ gọi điện cho anh nữa.

Khi anh ở công ty giải quyết sự việc này, Hoa Xảo Hủy không có xuất hiện, trước kia cứ mỗi lần anh tăng ca trong công ty, cô sẽ đưa đồ ăn khuya tới, đưa bữa sáng, tự mình đến công ty quan tâm tới anh và mọi người.

“Giám đốc, Hoa tiểu thư sao không thấy tới? Chẳng lẽ cô ấy... tức giận?”

Không chỉ có một nhân viên hỏi anh Hoa Xảo Hủy vì sao không xuất hiện, anh cũng chỉ có thể cười khổ.

“Người phụ nữ nào gặp chuyện như vậy mà không tức giận? Anh nói thử xem!” Tuy rằng cười khổ trả lời như vậy, nhưng anh lập tức lại nghĩ đến... Cô chưa từng chân chính đáp lại anh rằng cô có phải bạn gái của anh hay không.

Bởi vì không nở sao? Cô nghi ngờ không biết anh nói rốt cuộc là do cảm tình chân thật hay là do khối huyết tụ tạo thành.

Anh không chỉ gọi điện thoại cho cô một lần, muốn nghe giọng nói của cô, nhưng cô chưa từng nghe máy.

Xử lý xong toàn bộ sự việc, Ngụy Kinh Nghiêu khẩn cấp về nhà, một bước đi vào cửa đã biết, không giống.

Sàn sạch sẽ, phòng khách gọn gàng, gối ôm để trên sofa, không giống như những hôm trước quăng lộn trên thảm, trên bàn không còn bộ tách Mark màu đỏ lam, mặt bàn sạch sẽ có thể soi gương.

Cái tách đâu? Cái tách mà anh cùng Hoa Xảo Hủy chọn đâu? Biến đi đâu rồi?

Anh đứng trong căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, trong nháy mắt nhận không ra, đây là nhà ai vậy? Sao lại không thấy bóng dáng của ai trong này?

Trên sàn hẳn là phải bừa bãi gối ôm, còn có mấy tờ tạp chí, sách báo, hơn nữa sao không có âm thanh nào vậy? Anh ở trong phòng xoay quanh lâu như vậy, vì sao không nghe thấy tiếng của cô.

Đồ đạc trong phòng cô tất cả đều không thấy, người đâu? Không, không có khả năng, cô không thể không nói một lời nào mà đi như vậy, sẽ không!

Cô có phải đang ở trên lầu giúp anh may quần áo? Đúng, cô thường ở nơi đó, hẳn là ở nơi đó!

Đi qua phòng khách, trải qua phòng bếp, ở ban công hành lang nhỏ chỗ sâu nhất kéo xuống chiếc cầu thang thông lên gác trên, cầu thang không buông xuống, anh biết rõ, cô không ở trên, nhưng vẫn duy trì hy vọng cuối cùng, hy vọng cô sẽ kì tích xuất hiện trong này.

Không có, cô không có trong này, dấu vết duy nhất chứng minh việc cô đã ở cùng anh, chính là chiếc máy may đang đặt trên kia.

Mặc cho sự uể oải bao vây, Ngụy Kính Nghiêu ngồi trên sàn gỗ, ảo não ôm mặt.

“Aaaaaa—” Một tiếng hoi hận phát ra từ nội tâm.

Giờ phút này cuối cùng cũng hiểu được, chuyện anh lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra, cô thật sự đi rồi, không lưu lại một câu, cứ như vậy mà đi rồi.

Phải đi đâu tìm cô? Cô ở nơi nào? Anh chỉ biết là ở Pháp, sau đó thì sao? Địa điểm?

Muốn tìm cô trở về, nhưng nên tìm như thế nào?

Cô không nói một tiếng nào cả, có nghĩa là cô đối với anh thật sự thất vọng!

Tinh thần vui vẻ là tốt, nhưng cuộc đời không phải chỉ có tinh thần vui vẻ mà thôi...

Cái giá phải trả cho việc nói dối cô lớn đến nỗi, anh không thể gánh chịu được...

Cha đã sớm cảnh cáo anh, nhưng anh lại tỏ thái độ phớt lờ.

Lấy điện thoại di động ra, anh ngóng nhìn thật lâu thật lâu, cuối cùng tìm ra số điện thoại cha mẹ ở Thụy Sĩ, bắt đầu gọi.

“Mẹ, là con.”

“Ồi trời, đang nghĩ đến con, sao có thể gọi điện được vậy?”. Giọng nói của Ngụy phu nhân truyền đến, mang theo vui sướng cùng quan tâm “Gần đây khỏe không? Thân thể thế nào?”

Ngụy Kính Nghiêu nhắm mắt lại, nhớ tới lời nói của Hoa Xảo Hủy, tỉnh lại chính mình. Cô nói rất đúng, cô hẳn là phải mắng anh dữ dội một chút.

Tội ác tập kích, anh cảm thấy bản thân mình không phải là người tốt, trên thế giới có hai người phụ nữ lo lắng cho anh như vậy, vì anh mà suy nghĩ, nhưng anh lại lừa họ, một trong số đó là mẹ ruột anh.

Vì lưu lại một người, lừa mọi người bên cạnh, loại chuyện này có thể tha thứ sao?

“Mẹ”. Anh cắt ngang, khó nén ảo não áy náy nói. “Thật xin lỗi, là con sai...”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mùa xuân ở Paris, thời tiết vẫn rất lạnh, thở ra có thể nhìn thấy khói trắng.

Bốn giờ chiều, một cô gái Đông Phương bước ra khỏi đại sảnh Rapheal, ở trước cửa trò chuyện với một chàng trai đáng người cao gầy, dung mạo tuấn mỹ, sau khi nói lời từ biệt hai người ôm nhau, hôn má lẫn nhau.

Hoa Xảo Hủy đứng ở cửa công ty, nhìn theo bóng người bạn đã hợp tác nhiều năm với mình.

Quay đầu nhìn lại cánh cổng thạch cổ kính hình vòm của Rapheal, đáng tối cao của giới thời trang, cô đã trở lại, bốn tháng sau khi rời đi, Paris, thành phố trông nhàn nhã nhưng lại bận rộn vô cùng, cô rất nhanh đã thích ứng nhịp sống nơi đây, mới trở về không đến một tuần, lập tức đã bị yêu cầu gia nhập vào kế hoạch phát triển mùa thu năm nay, hỗ trợ nhà thiết kế hàng đầu sáng tạo ra mẫu thời trang lưu hành.

Gần năm tháng thời gian chuẩn bị, không ngừng họp, không ngừng thảo luận, bản thiết kế và những mẫu áo chưa hoàn thành, đây chính là cuộc sống mà

cô muốn.

Nhưng khi giấc mộng đạt thành, khắp ngõ ngách trong lòng, trống trơn.

Đọc theo ven đường chậm rãi đi đến những cửa hiệu mới mở ở đầu đường, nhìn trong tủ kính, trưng bày rất nhiều trang phục, giày, phụ kiện sang quý... chờ chút...

Bước chân cô dừng lại ở trước cửa Raphael, nhìn trong tủ kính bày một đôi bốt cao gót màu đen, gót giày cao ít nhất bốn tấc.

Không khỏi nhìn xuống đôi Prada dưới chân mà cô đã mua khi mới bước chân đến Pháp, trong nháy mắt hồi tưởng, bắt đầu từ khi nào thì cô mang giày cao gót?

“Xảo Hủy.”

Một giọng nói quen thuộc gọi cô lại, Hoa Xảo Hủy không thể tin được ngẩng đầu, tấm kính thủy tinh phản chiếu gương mặt kinh ngạc của cô, cũng với người đứng phía sau cô, một người đàn bà mang theo nụ cười âm áp.

Kính ngạc quay đầu, thấy khuôn mặt dịu dàng quen thuộc. “Phu nhân, ngài đến Paris khi nào?” Cô hoàn toàn không che giấu được niềm vui.

Ngụy phu nhân mỉm cười, áo gió màu trắng tôn lên ngũ quan tao nhã của bà, tay vươn về phía cô. “Vừa mới đến, tìm con uống trà, có thể không? Nói chuyện phiếm với bác.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngụy phu nhân, Hoa Xảo Hủy nhất thời hiểu được, phu nhân từ Thụy Sĩ xa xôi đến tìm cô, không phải vì ai khác, mà là vì Ngụy Kính Nghiêu.

Nụ cười tự giác biến mất, khuôn mặt u sầu hiện lên.

Ngụy phu nhân bật cười, “Sao lại buồn thế kia? Thấy bác không vui sao?”

“Phu nhân, con biết bác vì sao đến đây”. Cô than nhẹ một tiếng, “Không cần phải như vậy, thật sự.”

“Có cần hay không, bác rất rõ ràng, bác từ xa tới tìm con, muốn nghe không phải những lời này. Mau, lên xe, chúng ta nói chuyện một chút”. Ngụy phu nhân không khỏi phân trần, lôi kéo cô ngồi vào xe.

Bên trong xe rộng rãi thoải mái, điều hòa không khí điều chỉnh âm áp.

Hoa Xảo Hủy nhìn Ngụy phu nhân, mỗi lần gặp đều cảm thấy bà đẹp kinh người, khí chất, cử chỉ tao nhã, bộ dáng bình tĩnh, chỉ duy nhất một lần thấy bà vẻ mặt thất sắc, chính là tai nạn xe cộ của Ngụy Kính Nghiêu, làm bị mất trí nhớ.

“Phu nhân, bác đến gặp con có chuyện gì sao?”. Hoa Xảo Hủy đi thẳng vào vấn đề hỏi, không có khả năng ở đầu đường Paris lại có thể tình cờ gặp lại.

“Đúng vậy, nghe Ngụy Kính Nghiêu nói, con không tiếp điện thoại của nó, cũng không trả lời tin nhắn cho nó, con còn giận nó sao?” Bởi vì cô đã đi thẳng vào vấn đề, Ngụy phu nhân cũng nhắm thẳng vào trọng điểm.

Không thể tưởng được phu nhân bề ngoài dịu dàng mà lại ngắn gọn dứt khoát như vậy, giống như lưỡi dao sắc nhọn, trực tiếp đâm thẳng về phía trung tâm.

“Kỳ thật... cũng không thể coi là tức giận”. Chỉ là thất vọng, hơn cả thế, là không tin tưởng. “Cho nên thiếu gia nói cho bác? Phu nhân, bác không giận anh ấy sao?”

Ngụy phu nhân nghe vậy cười ra tiếng. “Kính Nghiêu nói đúng thật, con một khi muốn phân rõ giới tuyến sẽ kêu nó là thiếu gia, nó hận chết con kêu nó như vậy, sao nhiều năm rồi, con vẫn không sửa được cái tật đó thế? Xảo Hủy, ba con đã không còn là tài xế nhà bác nữa, con không cần phải dùng kính ngữ với chúng ta”. Hơn nữa, cô còn rất lễ phép với người hơn tuổi.

Ít nhất nhóm bạn gái trước đây của Ngụy Kính Nghiêu, toàn bộ đều không đạt tiêu chuẩn.

“Thật muốn mắng quá, tức chết đi được, làm cô gái bác yêu quý bỏ chạy, uống công bác phải giả bộ không biết gì, giúp nó diễn trò lâu như vậy, đúng là vô dụng”. Ngụy phu nhân bắt đầu lải nhải, quở trách đứa con không biết điều.

Hoa Xảo Hủy không khỏi sùng sốt, chờ chút, cô không nghe lầm chứ? Ý của phu nhân là bà đã sớm biết Ngụy Kính Nghiêu khôi phục trí nhớ, chỉ là giả vờ theo anh không nói ra?

“Bác gái, chẳng lẽ bác đã sớm biết thiếu gia... khôi phục trí nhớ?”

“Con trai là do bác sinh, trên người nó có bao nhiêu sợi lông bác cũng biết rõ ràng, không vạch trần nó là bởi vì nó khó có khi làm ra một sự việc khiến bác vui vẻ, lại không ngờ nó vô dụng như vậy, thật sự làm bác tức chết”. Ngụy phu nhân cười tủm tỉm trả lời.

Hoa Xảo Hủy nhìn nụ cười xinh đẹp của Ngụy phu nhân, đã có cảm giác sờn hết gai ốc, đột nhiên có thể hiểu được, bằng gia tài bạc triệu của Ngụy tiên

sinh, sao có thể chung tình với một người phụ nữ chứ? Xem ra Ngụy phu nhân không dịu dàng hiền thực như cô đã nghĩ, hẳn là có một chút thủ đoạn, mới có thể vĩnh viễn cột trái tim của một người đàn ông vào bên người.

“Nếu không phải tức giận, vậy thì... là không tự tin sao?” Ngụy phu nhân vuốt cằm, một đôi mắt dò xét nhìn chăm chăm vào cô. “Không tự tin Kính Nghiêu thật sự thích con sao?”

“Bác gái...” Hoa Xảo Hủy nhún mày, ngập ngừng trả lời, “Người anh ấy cần không phải con.”

Ngụy phu nhân vươn ngón trỏ lay lay trước mặt cô, móng tay gọt giữa rất chuẩn, vừa nhìn đã biết không hề tầm thường, hẳn là làm tại salon cao cấp ở Pháp rồi.

“Đừng lấy sự tự ti của mình làm cớ, kể từ ngày con bước vào nhà chúng ta bác đã muốn nói với con câu này, Xảo Hủy, con phải tự tin một chút, con hiện tại đang thành công trong sự nghiệp, không biết có bao nhiêu người muốn làm quen, làm bạn với con, đàn ông theo đuổi con mấy năm qua chưa từng thiếu, vì sao lại chắc chắn rằng, người Ngụy Kính Nghiêu cần không phải con?”

“Bởi vì anh ấy căn bản không biết bản thân mình đang làm những gì!” Đang trong lúc đau khổ, lúc này có Ngụy phu nhân làm bạn trước mặt, Hoa Xảo Hủy bắt đầu phát tiết sự khó chịu của mình.

“Khi anh ấy tỉnh sau tai nạn xe cộ, ngay cả tên mình đều không nhớ nổi, tính tình thì thất thường, giấy trước còn vô tội hỏi con anh ấy là ai, giấy sau đã hết toáng lên, ngay cả tự mình ăn cơm cũng không làm được, bác sĩ nói đó là do khối máu tụ trong đầu anh ấy đã chèn ép trí nhớ, anh ấy không phải có ý muốn như thế, cảm xúc của chính mình còn không có cách nào khống chế, huống chi là cảm tình?”

“Anh ấy không phải thật sự yêu con, không phải thật sự cần con, thậm chí gạt con... cũng là bởi vì anh ấy không thể hiểu được mình đang làm gì, nếu trí nhớ của anh ấy khôi phục, con cũng sẽ không còn lý do ở lại bên anh ấy, một ngày nào đó khối huyết tan đi, anh ấy sẽ biết tất cả, cảm tình của anh ấy đối với con không phải là cảm tình thật sự.”

Ngụy phu nhân nghe vậy tròng mắt, không thể tượng tượng được Xảo Hủy lại vì như thế mà bỏ đi, thằng bé ngốc kia, sao có thể làm ra loại chuyện này? Như vậy nói bà làm sao có thể giúp?

“Không tin vào tình cảm của nó, vậy còn con?” Quên đi, trước tiên đem vấn đề nan giải đó vứt qua một bên, kêu con mình nghĩ biện pháp, loại chuyện này ngay cả bà cũng vô kế. “Xảo Hủy, con đối với Ngụy Kính Nghiêu... không có một chút cảm giác gì sao?”

Hoa Xảo Hủy nghe vậy, cười đến càng khổ sở, “Bác gái, từ nhỏ, thiếu gia chính là người mà con khao khát, nhưng con không thể sa vào, con và thiếu gia, là hai người của hai thế giới”.

Nhưng cũng phải thừa nhận, cô có cảm tình với Ngụy Kính Nghiêu, nếu không sẽ không ở bên cạnh anh trong suốt bốn tháng qua, dỗ dành anh, nuông chiều anh, đi theo anh, mặc cho anh dùng những hành động ôm hôn chỉ có bạn trai mới có thể làm.

“Bốn tháng cuộc sống, tựa như một khu vườn thần bí, tinh mộng, cái gì cũng không còn”. Cứ coi như là cô vụng trộm đi, mặt dày ở lại bên cạnh anh, vọng tưởng rằng mình mới là người duy nhất trong lòng anh.

Nhưng cô cho tới bây giờ cũng không phải là người duy nhất của anh, chỉ có thể xem là một trong số đó.

* * *

Ngụy Kính Nghiêu từ nhỏ đến lớn, chưa từng bao giờ lời thôi lếch thếch như vậy.

Anh ghé đầu vào bàn, cằm tựa vào mặt bàn, hai tay cầm di động, liên tục bấm n cuộc gọi, hai mắt phủ kín bởi tơ máu nhìn chăm chăm vào màn hình di động, nhìn cuộc gọi bị chuyển thành hộp thoại.

“A a a a a...” Anh chịu không nổi, phát cuồng ôm đầu la hét, làm nhóm kỹ sư nghiên cứu sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Anh àm ỹ muốn chết”. Đồng Diệc Hà ánh mắt cũng che kín tơ máu, một cước đá sang. “Định ở luôn trong này giả chết sao? Cút về văn phòng, tôi bề bộn công việc, một giây của tôi bằng trên dưới mấy chục vạn anh biết không?”

Ngụy Kính Nghiêu nắm chặt di động, bộ dáng suy sụp hoàn toàn mất đi phong thái xưa kia, đầu tóc bù xù, râu cằm chưa cạo, hai con mắt tơ máu rõ ràng, nhìn thấy đã biết mấy đêm không ngủ, anh quả thật là ngủ không được, tinh thần uể oải, chuyện này đối với một Ngụy Kính Nghiêu luôn luôn coi trọng hình tượng mà nói, là một điều khủng khiếp tới cỡ nào.

“Vì sao không cho anh cơ hội giải thích...” Ngụy Kính Nghiêu ôm lấy Đồng Diệc Hà mà than thở. “Anh làm như vậy là có nguyên nhân, không thể tha thứ cho anh sao? Tội của anh không thể tha thứ sao?”

“Anh thần kinh à!” Đồng Diệc Hà một cước đá văng anh ra, cảm thấy anh chừng mất tới cực điểm.

“Cậu nói, tội nói dối của tôi lại không thể tha thứ sao? Nếu như là cậu...”

“Nếu như là tôi, anh mà dám gạt tôi, tôi lập tức đem đầu lưỡi anh kéo dài ra rồi nhét vào trong hậu môn!” Đồng Diệc Hà hoàn toàn không cho anh hy vọng, cậu tuyệt đối không tha thứ cho một đáp án lừa dối.

Vì thế, Ngụy Kinh Nghiêu càng thêm uể oải, lại nằm úp sấp trên mặt bàn giả chết, nhìn di động cũng không dám nhấc số điện thoại, chỉ gất gao nhìn chăm chăm.

Đồng Diệc Hà cảm thấy, Ngụy Kinh Nghiêu như vậy, càng ngày càng chướng mắt.

“Này”. Cậu đi qua rồi lại đá thêm một cước, gần đây có thói quen dùng cước đá làm câu dạo đầu. “Hóa ra anh đã khôi phục trí nhớ, đã sớm nhớ hết mọi chuyện rồi sao?”

“Đúng”. Ngụy Kinh Nghiêu miễn cưỡng trả lời. “Cậu hỏi một trăm linh một lần rồi đấy.”

“Vậy anh biết.... anh hẳn là không gạt tôi chứ? Về chuyện cô gái học lớp dưới...”

Ngụy Kinh Nghiêu ngay cả đầu cũng chưa nâng, tùy tiện trả lời, “Cậu muốn nói cô gái nào? Đang theo đuổi hay đã không xong?”

“Anh đúng là không có thành ý mà!” Đồng Diệc Hà lại một trăm linh một lần thô bạo rống lên với anh. “Nếu biết rõ tình hình thực tế thì sao không nói rõ ràng ra, anh muốn hại chết tôi à?”

“Ai mà biết cậu ngu tới mức ngay cả thích ai cũng quên”. Ngụy Kinh Nghiêu tâm tình ác liệt căn bản không cảm thông cho bạn tốt, khẩu khí rõ ràng muốn chọc giận anh. “Sao vậy, lên nhầm giường rồi? A ha ha ha ha.”

“Mẹ nó, anh muốn chết!” Đồng Diệc Hà bỏ dở công việc, chuẩn bị đánh anh.

“Sếp, trưởng phòng, hai người muốn đánh nhau làm ơn qua bên kia, cẩn thận kéo đánh vỡ server, tuần này hai lần đổi máy, dời chuyển tư liệu phiên phức lắm”. Nhóm kĩ sư đã quen với việc hai người đánh tới đánh lui, thấy nhưng không thể trách.

Nghĩ rằng có lẽ là do hai người đều bị tai nạn xe cộ nên cảm thấy cuộc sống phiền muộn, đều muốn xả con ức chế, vì thế có ý chọc giận đối phương, mượn cớ đánh nhau một hồi cho đến khi không còn sức lực.

Không chút nào nương tay, nắm đầm hướng đến thẳng mặt người bạn tốt, người đánh người trả không ai nhường ai, cuối cùng song song xiêu vẹo, ngã xuống đất thờ đốc.

“Hô. ...hô....”

“Ken, số liệu chạy xong rồi, mấy bộ phận này đã kiểm tra xong”. Một nhân viên bước qua xác hai vị sếp, hành động không hề ngại ngần đi về hướng một đồng nghiệp khác, thảo luận về hạng mục đang tiến hành.

“Này!” Đồng Diệc Hà ngồi phịch lên, hét một tiếng với Ngụy Kinh Nghiêu. “Chẳng lẽ anh muốn để Hoa Xảo Hủy nhìn thấy bộ dạng khó coi của anh? Nếu như vậy, khó trách cô ấy bỏ chạy, có người phụ nữ nào lại đi thích loại tính tình giả mù sa mưa như anh!”

“Cậu đừng nói bậy, tôi mới không....” Khoan đã, anh ở trước mặt Hoa Xảo Hủy, là tính cách như thế nào?

Cho dù Đồng Diệc Hà mất đi mười năm trí nhớ, đã quên tình bạn giữa bọn họ, nhưng cậu ta vẫn khó nén bản tính... nếu như Đồng Diệc Hà nói là khó chịu, vậy thì tính cách của anh chính xác là khó chịu.

Bởi vì trước khi trở thành bạn tốt đã từng là đối thủ, biết một mặt khác đáng ghét của đối phương, vậy nên khi trở nên tâm đầu ý hợp thì không cần che giấu nữa.

Nhưng trước mặt Xảo Hủy thì sao? Anh luôn luôn diễn trò, sắm vai một nhân vật bạch mã hoàng tử, vì sợ cô thất vọng, nhưng cuối cùng chính điều ấy lại làm cô bỏ đi rồi.

Từ khi cô bước vào nhà anh, anh đã không còn là vương tử, cô đã sớm quen với sắc mặt ác liệt của anh, trước mặt cô còn giả bộ làm gì?

“Tiểu Đồng, cậu là đang ám chỉ cho tôi, phải dùng bản thân chân thật của mình để đối mặt với cô ấy đúng không?” Ngụy Kinh Nghiêu ngồi dậy hỏi bạn tốt.

Khuôn mặt Đồng Diệc Hà biểu cảm quái dị, mặt mày vặn vẹo. “Anh không thấy tôi đang châm chọc anh sao? Anh đi ngủ cho rồi, đồ thần kinh!”

Nghe vậy anh nở nụ cười, là nụ cười chân thật nhất từ trước tới nay. “Miệng cậu nói chán ghét tôi, kỳ thật....Cậu coi tôi là bạn bè rồi đúng không?”

“Anh muốn tự cho mình tốt như vậy, đó là chuyện của anh, đừng có lôi tôi theo!” Đồng Diệc Hà mặt đỏ lên, sống chết vung tay phủ nhận. (@Socola: Sao ta nghĩ thấy mùi đam mỹ? =)))

Nhưng cậu ta càng phủ nhận, nụ cười Ngụy Kinh Nghiêu càng rộng hơn.

“Cám ơn, người anh em, cậu đã cho tôi một đại ân”. Ngụy Kinh Nghiêu đột nhiên biết mình phải làm gì, anh vỗ vỗ bả vai Đồng Diệc Hà, cho cậu ta một nụ cười cảm kích, từ trên sàn đứng dậy, rời khỏi phòng nghiên cứu.

Bị nụ cười kinh dị của Ngụy Kính Nghiêu làm cho toàn thân nổi hết da gà, Đồng Diệc Hà nghĩ một đằng nói một nẻo hô to với theo bóng dáng của anh: “Ai muốn giúp anh hả, này, tôi còn lâu mới coi anh là bạn bè, anh rõ chưa, còn lâu!”

* * *

Thân nằm trên chiếc nệm mềm mại, ôm lấy chiếc chăn dày cũng mềm mại, nặng nề mà ngủ.

Hoa Xảo Hủy lâm vào một giấc mơ thật dài, trong mơ cô trở lại lúc mười tuổi, hưng phấn, vui sướng, thấp thòm, lo âu, bị cha dắt tay, bước vào cửa nhà họ Ngụy.

Cảm giác như mình đang bay, bay đến Ngụy gia mười năm trước, khu trang viên xinh đẹp nhất trên đồi mà mình từng thấy.

Nữ chủ nhân xinh đẹp dịu dàng mở hai tay đón lấy cô, nam chủ nhân cao ngất giống như ngọn núi mỉm cười với cô, cùng với vị thiếu gia vương tử mang vẻ đẹp anh tuấn khí phách đang...

“Rời giường nào!”

Giọng nói cùng với một tiếng “xoạt” đã phá hư mộng đẹp của cô, rèm cửa sổ bị kéo ra, ánh sáng chói mắt trực tiếp chiếu thẳng vào phòng, cộng thêm không khí lạnh lẽo của sáng sớm.

“Stanley!” Hoa Xảo Hủy kéo chăn lại, đem mình cuộn thành một đống, rống to với người bạn cùng phòng kiêm chủ nhà đang âm mưu ôm lấy cô: “Hiện tại mới bảy giờ! Bảy giờ!”. Sóng chết trở lại trên giường, không chịu rời đi ô chần ảm áp. “Tôi cùng Anson thức đêm một tuần, hôm nay là ngày nghỉ, phải để tôi ngủ no nê! Đây là quyền lợi của tôi!”

Nam người mẫu nổi tiếng Staley nở nụ cười nhẹ nhàng với cô bạn tốt đang sóng chết cuộn mình nằm trên giường kia.

“Sáng sớm đẹp trời, sao có thể lười phi? Nhanh rời giường đi, anh làm bữa sáng rồi, bánh sừng bò vừa nướng xong, nóng hổi hấp”. Cùng với nụ cười nhẹ nhàng là một hành động thô lỗ lôi chăn cô ra, ngăn cản ý định ngủ nướng của cô. “Chino nửa đêm mới từ Milan trở về, cậu ấy không dám ngủ, ôm đôi mắt mèo đang ngồi chờ trong nhà ăn để muốn cùng em ăn một bữa sáng. Em có biết giấc ngủ của một người mẫu là quan trọng biết bao không hả, em nở lòng để cậu ấy chờ em ngủ no nê rồi ăn thức ăn nguội lạnh sao?”

Trời, đáng ghét, lại dám dùng chiêu này ép cô, thật quá đáng!

Hoa Xảo Hủy chán nản mới ngừng giãy dụa, thả lỏng một chút, lập tức đã bị Stanley ôm hết cả người, bế ra khỏi phòng đi đến phòng khách, rồi trực tiếp tiến đến sân thượng bên ngoài nhà ăn.

Trên sân thượng đặt một chiếc bàn, ba cái ghế dựa, trên bàn có một chiếc giỏ đựng bánh sừng bò, một chiếc giỏ đựng bánh mì Pháp cắt lát, một ly nước chanh cùng một tách espresso nóng hổi hổi.

Bên cạnh có một người đàn ông tóc vàng mặc chiếc áo màu bạc, chống cằm mở to đôi mắt mơ màng cùng đợi.

“Buổi sáng an lành, Natasha, anh thật sự rất nhớ em”. Người đàn ông tóc vàng được xưng là Chino đứng dậy, phát huy ngay nụ cười xinh đẹp điên đảo chúng sinh, cả người và tinh thần tỏa sáng như là đã được ăn no ngủ kỹ.

Nam người mẫu được bình chọn là xinh đẹp nhất, mị lực cũng không phải là thứ nói chơi!

“Buổi sáng an lành, Chino”. Hoa Xảo Hủy đưa tay ra từ túi áo, hướng bạn tốt vẫy tay cười.

Sau đó hai tên đàn ông này rất tự nhiên, thay phiên nhau đưa tay ôm lấy cô, riêng Chino còn làm như cô là đứa trẻ ôm bế lên, lại còn không tha đem cô đặt trên ghế.

Ngồi xuống trước chiếc bàn như dành cho công chúa, hai tay còn chưa động, chiếc bàn nhỏ trước mắt đã bị lấp đầy bởi một ổ bánh sừng bò, hai miếng bánh mì Pháp cắt lát, một ly nước chanh ép hồ tiên cùng với một tách espresso đưa đến trước mặt cô.

Hai gã đàn ông này lúc nào cũng biến cô thành công chúa, ờ.....nói công chúa, không bằng nói là đứa con nít!

Bị ép giữa hai tên đàn ông cao gần một mét chín, khiến cô tựa như một đứa trẻ, Hoa Xảo Hủy nhịn không được nói với bọn họ: “Đủ rồi! Để tự em.”

“Oa, dữ quá đi, cô ấy sao vậy? Mặc chứng tiền mãn kinh hay tức giận vì phải dậy sớm?” Chino nháy mắt với bạn tốt.

Stanley mỉm cười, chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, ý tứ sâu xa nói: “Có lẽ, theo tôi đoán, là đang nhớ vật cưng của cô ấy.”

“Vật cưng? Em từ khi nào nuôi vật cưng vậy? Chó? Hay mèo? Sao anh không thấy? Lạc đường rồi à?” Chino tò mò hỏi.

“Một con sói rất ngang ngược”. Stanley ám muội nói, “Không phải bị lạc đường, là bị vứt bỏ, chủ nhân hiện tại đang lo lắng cho chú sói đã bị mình vứt bỏ.”

Hoa Xảo Hủy không hé răng, nghĩ rằng không muốn nghe đến chuyện buồn vào đầu bữa sáng, nên không gia nhập vào đề tài này.

“Vứt bỏ? Không thể nào, Natasha sẽ không làm loại chuyện này, cô ấy rất hiền, lại còn nặng về trách nhiệm”. Chino một bên quét bơ vào bánh, một bên lắc đầu phủ định. “Hay là con sói ngu ngốc kia làm gì chọc giận em rồi hả? Hình như em đến Paris lần này tâm trạng không được tốt cho lắm, đã xảy ra chuyện gì không vui sao?”

Nghe thấy kiểu ngữ khí đứng đắn này của anh, Hoa Xảo Hủy đành phải làm như không hề nghe thấy, bên ngoài Chino được hình dung là “thiên sứ”, là người mẫu trụ cột của Rapheal, hình tượng siêu thoát thể tục và hòa đồng, kỳ thật cá tính lại rất nóng nảy, hậu quả của việc cô tin lời anh nói, chính là hại người khác bị anh đánh cho không thể xuống giường.

“Không có gì!”

Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt chỉ có đôi phương mới hiểu, không hẹn mà cùng gật đầu.

Xem hai người liếc nhau trao đổi, cô nhìn không được nói to: “Các anh đừng như vậy! Thật sự không có chuyện gì!”

“Nếu không có gì, vì sao lại không nói?” Stanley đa mưu túc trí nhìn cô một cái, điệu bộ mỉm cười rất là khủng bố.

“Mỗi khi em về nhà thăm người thân, lúc trở về đều kể cho tui anh nghe em đã gặp những ai, em có vui hay không, còn mang cả quà về, lần này em không chịu nói gì cả, ngay cả quà cũng không có”. Chino có vẻ xúc động, cảm xúc viết hết lên mặt, rất dễ đoán, không thâm trầm như Stanley.

Nhìn thái độ của hai người bạn thân, Hoa Xảo Hủy không khỏi sờ sờ vào mặt mình... Cô tệ đến vậy sao? Đến nỗi người khác nhìn một cái cũng nhận ra là cô không vui.

“Đương nhiên nhìn một cái đã nhận ra rồi, em cho em là ai? Tưởng giấu được con mắt của anh, em muốn đi đâu thai sớm hả?” Stanley hừ lạnh một tiếng.

Hoa Xảo Hủy giờ mới phát hiện bản thân đã không cẩn thận để lộ tâm sự.

“Là như thế này”. Thì ra bị nhìn thấu dễ như vậy, cô đúng là đang không vui. “Em cũng không hiểu là thật ra mình muốn điều gì, rõ ràng là đã sẵn sàng tâm lý, anh ấy không cần em, sớm biết là nên tách ra, nhưng vẫn cảm thấy...” Khổ sở và luyến tiếc.

Chắc là do tự mình lừa mình, luôn miệng nói người anh cần không phải cô, hào phóng mỉm cười nói chờ anh nhớ hết mọi thứ, sẽ không cần cô nữa, nếu anh đã quên cô, đó cũng là chuyện không còn biện pháp, bởi vì bọn họ vốn không phải người chung 1 thế giới.

Nhưng khi chính thức xa nhau, lại đau khổ muốn chết, lúc nào cũng nghĩ, anh.... có phải cũng đang khổ sở hay không? Có phải kỳ thực anh cũng thích cô hay không, có phải là không liên quan đến khổ u hay không?

Ôm chặt những ý nghĩ không ngừng lặp lại như vậy, lúc thì bi quan lúc thì lại hy vọng.

“Em thích nó sao?” Chino bất thành linh hỏi, khiến Hoa Xảo Hủy ngẩn ngơ. “Anh là muốn nói cái con sói ngang ngược kia, Staley không phải đã bị nó ngoạn một lần sao?”

“Anh ấy không phải sói, các anh thôi đi, còn nữa anh ấy không cần Stanley, anh ta nói vậy!” Bọn họ vẫn luôn dùng từ chó sói để gọi Ngụy Kính Nghiêu, khiến cô rất không thoải mái phản bác.

“Em còn chưa trả lời anh, em thích nó sao?” Đem sự khó chịu của cô đặt sang một bên, trước tiên hỏi rõ vấn đề anh muốn biết.

Hoa Xảo Hủy bị vấn đề này hỏi cho lúng túng, gật đầu không được, lắc đầu cũng không được, cô không thể nào nói dối bản thân, lại càng không thể lừa gạt hai người bạn tốt của cô tại nước Pháp.

Vì thế cô khẽ gật đầu.

“Hừ”. Kết quả khi cô gật đầu, hai tên đàn ông lại khó chịu hừ một tiếng.

“Không lý nào tôi lại thua bởi một con sói, anh nói cho tôi biết, tôi thua nó ở điểm nào?” Chino bắt mắt nổi khùng với người bạn cũng bắt mắt không kém. “Giá trị con người tôi thua nó sao? Thân tôi cao thua nó sao? Hay là diện mạo tôi thua nó? Vì sao Natasha chọn nó mà không chọn tôi?”

(@K.Bee: Được lắm, 2 anh người mẫu này... đều thích Xảo Hủy.... ĐƯỢC LẮM!!!)

“Có lẽ là da mặt cậu không đủ dày”. Stanley sắc mặt bí hiểm uống hết cả phê, rồi tự rót tiếp ly nữa cho mình. “Hôm nay nhiệt độ dự báo là bao nhiêu? À, bốn độ, loại thời tiết này không sợ lạnh mà còn đứng ở cửa từ năm giờ đến bây giờ, cũng ba tiếng rồi nhỉ? Đuổi cũng đuổi không đi, giống như một con sói đang vậy đuổi tìm chủ nhân vậy.”

“Anh nói đúng, tôi làm không được”. Chinobùng tỉnh ngộ xoa xoa bàn tay.

Khoan đã..... Bọn họ đang nói cái gì?

“Các anh đang nói ai đợi từ năm giờ rồi giờ? Ai?” Hoa Xảo Hủy không thể tin được, bọn họ nói thật sao? Là người mà cô đang nghĩ sao?

Không có khả năng! Ngụy Kính Nghiêu, anh ấy sao có thể đến đây? Còn có vì sao anh ấy biết cô ở đây?

“Rất quan trọng sao? Em không phải đã vứt bỏ nó rồi à, cho dù nó bị chết cũng đâu liên quan gì, có lẽ sẽ có một đại đội sói đến tha đi”. Stalent nhẹ nhàng bình tĩnh trả lời. “Bổn độ, không biết nó chịu được tới khi nào?”

Nhưng Hoa Xảo Hủy rất hiểu anh, nói được vẫn về cảm xúc như vậy, căn bản là muốn khiến cô đau lòng.

“Nói đúng ra, dù sao cái con sói ngu ngốc kia đã chọc giận khiến em không vui, có ngàn dặm xa xôi tìm đến chủ thì đã sao, đừng để ý đến nó”. Chino chen vào góp vui.

“Trời, các anh là hai tên quỷ đáng ghét!” Trong đầu cô bắt gặp hiện lên cảnh tượng.

Nguy Kính Nghiêu ngầy ngầy ngốc ngốc, lúc mới ra viện về nhà, lúc nào cũng làm ra bộ mặt đần đần tội nghiệp, sau khi bị tai nạn anh không biết lạnh, không có cảm giác đau, khả năng cân bằng kém cỏi, thường bị té nhào đến toàn thân bầm tím, cũng không hề kêu đau, khi không thấy cô mới i a hai tiếng, rõ ràng là dùng biểu tình đáng thương này để chiếm được tình cảm của cô.

“Anh ấy ở cửa sao? Các anh để anh ấy đứng một mình ở ngoài? Lạnh như vậy, sao lại không gọi em tỉnh hả?” Hoa Xảo Hủy vừa tức vừa vội, không ngừng đấu tranh với cái chăn đang quấn trên người, nhưng tay chân luồn cuống kết qua khiến cô bị trói thành một đồng.

Thấy cô thờ hờn hờn, hai tên đàn ông ngược lại mỉm cười, chống cằm ngắm bộ dáng tức giận của cô, rồi sau đó mới hài lòng gật đầu.

“Em muốn gặp anh ta?” Stanley hỏi.

“Vô nghĩa!” Cô trả lời rất nhanh, gần như lập tức.

“Chino, đi làm cho sói ngu ngốc kia biến thành chó điên đi.”

“Tôi đang muốn làm thế”. Chino không nói hai lời, mặc cho trên người chỉ có áo ngủ đơn bạc, đứng lên bước tới chỗ Hoa Xảo Hủy, lấy cái chăn cô đã cởi ra lại một lần nữa bọc cô lại.

“Em đã cởi ra rồi mà!” Vì sao lại phải bọc chặt như vậy? Cô vất vả lắm mới cởi nó ra được, cái chăn này rốt cục là Stanley mua ở đâu? Khó dùng như vậy!

“Bên ngoài rất lạnh”. Nói xong một bên đem chăn quấn quanh người cô, bao bọc kỹ càng, tay cũng không tha, sau đó giống như ôm công chúa ôm lấy cô, đi vào phòng rồi ra cửa lớn.

Trước cánh cửa lớn có thể chứa một chiếc xe, đang có một người đàn ông đứng sắc mặt tái nhợt

Anh có một mái tóc đen dài đến quá tai, toàn bộ đều chải ra phía sau, trên trán có mấy sợi tóc rơi xuống, sắc mặt anh tái nhợt, một lạnh trắng bệch, trên người chỉ mặc một bộ áo gió đơn bạc, căn bản không thể chống chọi được với mùa đông ở Paris.

Vừa nhìn thấy cô, anh đã lập tức vui sướng cười. . . thật sự là đồ ngu ngốc.

“Hai người nói chuyện đi.” Chino đặt cô đứng ở cửa, đối mặt với Nguy Kính Nghiêu đang ngoài cửa. “Có việc thì hô một tiếng, anh lập tức xuống dưới”. Cố ý nói tiếng Anh, đương nhiên là muốn để cho chó điên nghe rồi. “Bảo bối, đừng nói lâu quá”. Nói xong còn cố ý hôn cô một cái, bọn đáng rất thân mật.

Nhưng mà hôn cũng quá lâu đi! Bỏ qua động tác khiến cho người ta hiểu lầm, Hoa Xảo Hủy dựa vào ôm ấp bạn tốt, đối mặt với vẻ mặt đang nhú mào của Nguy Kính Nghiêu, trong nháy mắt. Nguy Kính Nghiêu mười bảy tuổi, cùng với người đàn ông trưởng thành trước mắt, ghép lại thành một.

Cô đột nhiên nhớ tới giấc mộng dở dang sáng nay, lần đầu tiên nhìn thấy Nguy Kính Nghiêu, trên mặt anh lộ ra vẻ kiêu căng.

Anh mặc một bộ vest Tây Âu, quần dài là ủi tỉ mỉ, trên cổ thắt một chiếc nơ đen, tóc ngắn thoát nhìn mềm như lông vũ, anh bước chậm rãi xuống lầu thanh xoắn ốc.

Khuôn mặt tuấn tú không cảm xúc, đi đến bên cạnh cha mẹ đang mỉm cười của anh, nhếch lông mi lên, dùng ngữ điệu không kiên nhẫn hỏi: “Có việc sao?”

Cậu bé không kiên nhẫn trước kia, đang ở trước mắt cô, đợi cô ba tiếng, trên mặt không có chút nào là không kiên nhẫn, thay vào đó là cơn tức giận.

“Hắn ta là ai?” Nguy Kính Nghiêu hoàn toàn không thể không chế cơn giận, vốn muốn cùng cô nói chuyện đằng hoàng, nhưng anh không thể nhịn được! “Em cùng hắn ta sống chung? Hai người có quan hệ gì? Hắn ta ôm em từ trên giường xuống sao?” Hơn nữa gã đàn ông kia còn đẹp muốn chết người, đó căn bản là không phải gương mặt của người mà.

Ừa, có người ôm cô xuống từ giường... Khoan đã!

Hoa Xảo Hủy nhìn bản thân hiện tại, thân bị tấm chăn to cuốn lấy, sau đó Chino chỉ mặc chiếc áo ngủ bé cô xuống, còn hôn trán cô thật lâu.

Lại đối chiếu với những lời tức giận của Nguy Kính Nghiêu, cô nhìn không được thờ dài.

“Haiz...” Thì ra việc hai người kia muốn biến anh thành chó điên chính là thế này, hai tên đàn ông kia cũng quá là lòng dạ hẹp hòi đi.

“Anh tới đây làm gì?” Cô sắc mặt không đổi, cố ý dùng ngữ điệu lạnh lùng nói chuyện với anh. “Có việc quan trọng sao?” Nói chung cần phải ra về một chút, không thể cứ như vậy để cho anh vào, nếu không, hai người bạn của cô tuyệt đối sẽ không tha cho anh.

Bị cô lạnh lùng hỏi, Ngụy Kính Nghiêu tràn ngập nhiệt huyết nhất thời bị tắt, cô thậm chí còn không an ủi anh đừng tức giận..... Phải rồi, anh dựa vào cái gì chứ?

Vuốt mặt, anh cười khò nói ra.

“Thật xin lỗi, tính anh lại nóng nảy như vậy, vừa ích kỷ vừa nông cạn. Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bản thân mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Ngụy Kính Nghiêu trong thời gian nhanh nhất đã đem toàn bộ công việc thu xếp xong, hỏi mẹ về địa chỉ của Hoa Xảo Hủy bên nước Pháp, vội vàng đến Paris, chỉ vì muốn có thể gặp cô một lần.

Anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, mấy tuần xa cách, anh đã nhớ cô muốn điên rồi, cho đến khi tận mắt nhìn thấy khuôn mặt cô, trái tim treo cao mới bắt đầu hạ xuống.

Những tưởng cô vẫn sẽ nhiệt tình với anh như trước, dành cho anh những ngọt ngào ấm áp như bốn tháng sống chung, nhưng lại không ngờ rằng, cô sẽ lạnh lùng như vậy, thậm chí còn để một người đàn ông ôm xuống lầu, thái độ thân mật, trên người quần quanh chần dầy, mà gã đàn ông kia lại mặc áo ngủ.

Cao ngạo như anh cũng không thể phủ nhận, đối phương có điều kiện thật sự không tệ, còn sống trong ngôi nhà rộng lớn hai tầng sang trọng, đẹp đẽ như vậy, giá trị con người có lẽ cũng không thể khinh thường.

Mẹ chỉ nói cho anh biết, cô thuê phòng của một người bạn, lại không hề nói cô sống chung với người đàn ông khác....

Không, hiện tại không phải là lúc để ghen tuông.

“Anh biết hiện tại anh nói gì, em cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng. Em nhìn đi, đây là báo cáo tình trạng sức khỏe của anh”. Anh tái nhợt nghiêm mặt lại, cười miễn cưỡng, tay đưa ra một túi giấy hồ sơ có bản báo cáo bên trong, lấy ra ảnh chụp về khối máu tụ trong não của anh, anh chỉ vào ảnh, nói với cô: “Em xem, khối huyết đã tan rồi, anh không sao, khối huyết không còn áp chế thần kinh của anh nữa, anh sẽ không còn thất thường nổi nóng, hành động tùy ý nữa.”

“Xảo Hủy, khối huyết đã tan, anh vẫn rất thích em, anh bảo đảm đây không phải là ảo giác”. Đầu tiên là đưa ra bản báo cáo, sau đó mới nói rõ với cô rằng, tình cảm của anh là chân thật.

Anh từ xa xôi đến đây, chỉ vì giải thích điều này?

Đã vô số lần, cô chứng kiến cuộc họp giữa anh và nhân viên, hội nghị khách hàng, Ngụy Kính Nghiêu tự tin tự phụ, nói chuyện tuyệt đối sẽ không phải nghĩ gì nói nấy, không có suy nghĩ.

Anh rõ ràng rất ghét đi bệnh viện, nhưng thấy anh mang bản báo cáo này đến, cô đoán có lẽ anh đã phải đợi ở bệnh viện nửa ngày trời, để kiểm tra sức khỏe toàn diện?

Mỗi khi muốn anh đi tái khám cô đều phải thúc giục mời mọc mãi, nhưng hiện tại, chỉ vì để cô tin tưởng anh khỏe mạnh, tình cảm của anh là thật sự, anh đã đến bệnh viện, dùng khoa học để chứng minh lời anh nói không phải là giả dối.

Phải nói là anh ngu ngốc, hay là khen anh thông minh đây? Hoa Xảo Hủy hơi nhếch môi, không nói một lời.

“Nhưng mà... cũng không phải là hoàn toàn tốt”. Thấy cô không nói gì, đối với sự cam đoan của anh cũng không có phản ứng, Ngụy Kính Nghiêu cười khò nói tiếp: “Anh không có cảm giác đau, cũng không cảm thấy lạnh, anh nói cho bác sĩ rồi, nói cả bệnh tình giấu diếm trước kia, làm kiểm tra toàn diện, bởi vì em hy vọng anh khỏe lên, hy vọng anh phục hồi, nên anh đã đợi ở bệnh viện đợi ba ngày.”

Không phải cố ý muốn dùng khổ nhục kế, nói cho cô rằng anh ghét nhất bệnh viện, mà là mỗi khi một mình anh nằm trên giường bệnh, trong một căn

phòng bệnh đặc biệt không hề có người khác, những ký ức không thoải mái lại xuất hiện trước mắt.

Sau khi tỉnh lại từ tai nạn xe cộ, không biết mình là ai, không biết những gương mặt đang nói anh há miệng ngậm miệng là ai, cũng không biết những người phụ nữ trước mắt, không rõ vì sao các cô ấy lại ôm anh không buông.

Sau đó vì tranh đoạt anh mà đánh nhau ầm ĩ rất nặng, nhưng đến lúc bác sĩ tuyên bố khả năng cả đời không hồi phục của anh thì ai nấy cũng đều bỏ chạy mất dạng.

Loại cảm giác không hề nhớ rõ bất cứ thứ gì lại bị người khác coi thường, thật là tệ hết biết.

“Đây thân kinh cảm giác đau và nóng lạnh đã bị thương tổn, gần như không có khả năng chữa trị, anh rất ngu xuẩn, bỏ lỡ những buổi trị liệu quan trọng, em giận anh, chán anh, cũng là đúng thôi, anh nói dối, đáng phải trả giá rất lớn.” Anh cười khô lắc đầu, không dự đoán được tự mình hại mình đến tình trạng này.

Không những mất đi cảm giác đau, nóng, lạnh, mà ngay cả Xảo Hủy, anh cũng không thể giữ lại.

“Mẹ anh.....anh đã lừa bà ấy, mẹ không trách anh nói dối, nhưng khi anh nói anh không còn cảm giác đau đớn, cho dù bề gầy ngón út của anh cũng chỉ cảm thấy như muỗi chích mà thôi, mẹ lại khóc rất nhiều”. Ngụy Kính Nghiêu nhắc đến mẹ, hốc mắt anh bắt gặp đã uрон ướt, nổi lên tầng nước. “Anh không cảm giác đau, nhưng khi nhìn thấy mẹ anh khóc, anh đã rất đau lòng.”

Cách cánh cửa sắt cao ngất, Hoa Xảo Hủy nhìn anh đang rầu rĩ giải thích, gương mặt ngốc nghếch biểu đạt tâm tình của anh, vội vàng chứng minh cho cô thấy thành ý của mình, anh thật sự rất hối hận.

Lòng cô không khỏi co rút lại.

Nhìn kỹ gương mặt anh, thân hình anh, anh gầy, bộ dáng trông rất mệt mỏi, thời tiết lạnh như vậy, lại ăn mặc phong phanh, môi cũng đông cứng, nhưng vẫn nói những lời này.

Anh không hề phát tính thiếu gia đòi vào nhà, chỉ đứng ngốc nghếch trước cửa đưa báo cáo cho cô xem, anh rõ ràng là ... Hai mắt đều có tơ máu, bộ dáng mệt mỏi, Stanley nói, anh sáng sớm năm giờ đã đến đây, vẫn chờ tời bây giờ.

“Sao anh lại ngu ngốc như vậy chứ?” Lòng cô đau quá, cảm thấy anh như là một đũa ngọc, đầu óc anh hòng rồi, nhất định là vậy, nên Ngụy Kính Nghiêu mới lấy lòng một người con gái như cô, anh sẽ không để mình thiệt thòi như vậy, không bao giờ!

“Anh không phải cố ý muốn làm em đau khổ”. Ngụy Kính Nghiêu hốt hoảng, rối loạn, cô chỉ nhìn anh, thân thể run rẩy, hỏi anh rằng vì sao lại làm như vậy. “Anh chỉ là muốn đến xin lỗi, muốn gặp em, muốn nói với em anh thật sự rất thích em.”

Từ khi gặp mặt đến giờ, anh rút cuộc đã cường điệu câu anh thích cô bao nhiêu lần? Hoa Xảo Hủy cũng không thể đếm được.

“Rút cuộc anh tới đây để làm gì?” Cô cũng không biết vì sao lại muốn làm khó anh như vậy, rõ ràng là đã anh đã nói hết, lại vẫn muốn nghe một đáp án khác.

“Anh muốn gặp em”. Anh vươn tay, lướt qua cửa sắt chạm mặt cô, rõ ràng không cảm giác đau, không cảm giác lạnh, nóng, nhưng khi đầu ngón tay lướt qua má cô, chạm đến nước mắt cô, anh lại cảm thấy giống như chạm phải lửa, nóng đến nỗi anh phải đau: “Thật xin lỗi, anh là người ích kỷ, chỉ nghĩ muốn gặp em, đem toàn bộ lời muốn nói nói hết cho em nghe, lại không biết rằng em không muốn nghe anh nói, không muốn gặp anh.”

Ngụy Kính Nghiêu hiện tại mới phát hiện, tình yêu đơn phương không chiếm được cảm tình của đối phương thật sự rất thống khổ, cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ anh sẽ có ngày muốn bù đắp cho một người như vậy, chỉ cần cô muốn, anh sẽ mang những thứ tốt đẹp nhất trên đời đến đặt trước mặt cô, chỉ cầu cho cô cười, nhưng anh muốn bù đắp, cô lại không cần.

Cô nói rất đúng, anh tới đây để làm gì? Khiến cho cô khổ sở thương tâm xong, anh đi đến trước mặt cô, còn nói những lời mình muốn nói, không cho cô cơ hội mở miệng, như là muốn bức cô phải chấp nhận lời xin lỗi của anh vậy, sau đó hòa giải, tất cả đều giải quyết.

Phụ nữ đâu đơn giản như vậy? Nhất là khi anh muốn nhất, anh lại không biết làm thế nào để khiến cho cô ấy vui vẻ.

Đồng Diệc Hà trước khi mất trí nhớ đã không chỉ nói một lần với anh câu này, bộ dạng cực kì khổ sở, anh những lúc đó chỉ cười nhạo bạn tốt lo lắng quá nhiều.

Kỳ thật anh nghĩ được quá ít, chưa từng yêu chân thật một người, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà thông cảm cho họ.

“Anh thật sự xin lỗi”. Nói nhiều như vậy cũng chỉ càng thêm ra vẻ mình lấy cớ thoát tội, không được, không thể cứ tiếp tục như vậy. “Anh tưởng rằng anh đến, em sẽ vui vẻ khi nhìn thấy anh, kết quả, anh chỉ muốn làm theo ý mình, từ xưa đến nay, anh vẫn ích kỷ như vậy”. Nói cho bản thân phải buông tay, không thể lại tham lam sự ảm áp của cô, buông tay cô, cô ghét nhất là bị người khác lừa dối mà, biết rõ chuyện cô ghét nhất, vậy mà anh vẫn nhắm mắt làm ngơ, lựa chọn tiếp tục lừa gạt.

Muốn buông tay thật sự rất khó, thật muốn vượt qua cánh cửa này, giang rộng hai tay ôm cô vào lòng, nhưng anh còn có tư cách này sao?

“Có phải đầu óc anh có vấn đề không?” Hoa Xảo Hủy không thể không nâng cao âm lượng, khí thế bức người chấp vấn.

Về mặt anh thật khổ sở, cô ngay bây giờ lại dùng khẩu khí này để nói chuyện, anh đứng ngẩn ra ở phía ngoài, nụ cười mang theo chua xót.

Không phải cố ý muốn khó chịu như vậy, mà là nếu không nói nhưng lời như thế, cô sợ cô sẽ không chống đỡ được, khóc trước mặt anh mất.

Tay anh sao lại lạnh như vậy? Thật sự không cảm giác lạnh sao? Ăn mặc phong phanh, ngay cả khăn quàng cổ cũng không có, cô rõ ràng đã từng nhắc anh, không được xem thường thời tiết, phải mặc nhiều quần áo, sao anh lại quên lời cô dặn chứ?

“Cho dù không cảm giác lạnh, nhưng anh vẫn sẽ bị cảm lạnh, anh vì sao lại ở chỗ này chờ? Không có khách sạn để ở sao?”

Ngủ gật, ngủ gật, ngủ gật, người đàn ông trước mắt này mới không phải là vị thiếu gia mà cô thầm ao ước ngày xưa, thiếu gia sẽ không chật vật như vậy, lộ ra gương mặt dọa người như vậy, lộ ra bộ dạng không chí khí như vậy, thiếu gia trong cảm nhận của cô hẳn là phải tự tin, không chuyện khó gì có thể đánh gục anh.

Ngụy Kính Nghiêu trước mắt biết ghen, biết xin lỗi, vì tổn thương người khác mà tự trách áy náy, vì một lời nói dối mà xa xôi cách trở chạy tới đây để xin lỗi cô.

À, còn có, từng bức từng bức thư xin lỗi gửi đến, từng cuộc từng cuộc gọi không được tiếp, anh thật sự không biết cái gì gọi là mất hết hy vọng.

“Khách sạn? Anh quên đặt rồi”. Ngụy Kính Nghiêu cười tự giễu, nghĩ rằng tám phần là anh bị choáng đầu rồi, nên mới nghe thấy, cô là đang quan tâm anh, hẳn là không phải.. chứ?

“Loại chuyện này có thể quên?” Cô nhìn không được trách mắng anh. “Làm ơn, mười mấy tiếng bay máy bay, trước khi xuất phát sao không đặt sẵn đi?”

“Không nghĩ được nhiều như vậy”. Anh lắc đầu trả lời, “em không tiếp điện thoại của anh, không hỏi âm cho anh, anh không nghe thấy giọng nói của em, không nhìn thấy em, chỉ muốn thật nhanh chạy đến, muốn gặp em và tự mình nói ra, anh thật sự rất cần em.”

Đủ rồi, thật sự.

“Làm việc không tính toán như vậy, không giống như là anh thường ngày”. Hoa Xảo Hủy cúi đầu, rầu rĩ nói.

“Anh bình thường không phải như vậy, nhưng lúc này anh thật sự rối loạn...” Nghe cô trách cứ, anh nhìn không được muốn xin lỗi tiếp, lại sợ cô tức giận.

“Câm miệng”. Không cần, cô không cần anh dùng giọng điệu đáng thương như vậy để nói chuyện, lúc nào cũng nói xin lỗi.

Kỳ thật là do cô sai, ngay từ đầu, anh trước mặt cô bày ra một Ngụy Kính Nghiêu mà người khác không hề biết, chỉ có ở trước mặt cô, anh mới có thể ngây thơ, trẻ con, tùy hứng, là cô vẫn hay tự ti, tự nhận rằng anh không có khả năng đi yêu một người như cô, không thấy được anh đang tận sức lấy lòng, bốn tháng sớm chiều sống chung, anh vẫn dùng hành động để nói cho cô biết, anh thật sự yêu cô.

Cô lại xem tình cảm của anh là do khối máu tụ tạo thành, chưa bao giờ suy nghĩ rằng, kỳ tích thực sự có khả năng xuất hiện.

Hoa Xảo Hủy, sao mày có thể mù quáng như vậy?

“Thật xin lỗi, anh không phải cố ý muốn chọc giận em, anh không biết phải làm thế nào, mới có thể khiến em vui vẻ.”

“Em bảo anh câm miệng!” Hoa Xảo Hủy hét to với anh, nói anh ngậm miệng lại.

Kỳ thật vừa nhìn thấy anh đứng chỗ này, gió lạnh thổi ba tiếng cũng không chịu đi, mở to đôi mắt che kín tư máu nhìn chăm chú vào cô, mọi sự tự ti trong lòng, toàn bộ đều tiêu tan.

Không phải tiếng chuông điện thoại trống rỗng, không phải những lá mail lạnh lùng, anh đang ở trước mặt cô, giờ tay là có thể đụng tới, toàn thân anh rét run, nhiệt độ cơ thể thấp đến đáng sợ, nhưng lại vô cùng chân thật.

“Anh nhất định là tên ngu ngốc, tuyệt đối ngu ngốc, đầu óc anh bị hỏng rồi! Đang làm cái quái gì vậy, biến bản thân thành bộ dạng quỷ ma này!” Hoa Xảo Hủy phát tiết lên người anh, âm thầm mặc Chino sao có thể bao chặt cô như vậy chứ, thật vất vả thoát khỏi cái chặn, cô lập tức mở cửa sắt ra, đem chặn trên người khoác cho anh, miệng vẫn không ngừng mắng, “Ngu ngốc, ngu muốn chết, đầu óc bị hỏng rồi, nhất định là vậy...”

Nhất là khi cô bỏ cái chặn trên người mới phát hiện, trên người cô là một bộ áo ngủ dài, còn mặc thêm một chiếc quần dài giữa ẩm, chỉ là cô rất nhỏ, ăn mặc như vậy còn bao thêm chặn, làm người ta nghĩ tới một đứa bé mới sinh chỉ có đai an toàn và quần đóng khó.

Hay lắm, cô ăn mặc nhiều thật!

“Xảo Hủy?” Ngụy Kính Nghiêu nhẹ nhàng thở ra, lập tức đã bị chiếc chặn tràn ngập hơi thở của cô bao phủ.

Nhiệt độ hiện tại đã ấm hơn một chút, là bảy độ, so với rạng sáng năm giờ thì tốt hơn, nhưng anh vẫn không biết lạnh, cho đến khi trên người khoác lên tấm chăn mang độ ẩm, mùi hương của cô, anh mới cảm giác được, không có cô bên cạnh, thật sự quá lạnh.

“Anh nghĩ thân thể của anh khỏe mạnh lắm sao? Trên mặt một chút máu cũng không có!”

Nguy Kính Nghiêu không hiểu gì hết, chỉ cúi đầu nhìn cô đang mắng mình, cô kéo nhanh tấm chăn trên người, dùng cách cô vừa bị bực mà quần quanh lấy anh, khiến anh không thể giãy.

Đây...là tình huống gì vậy?

“Rõ ràng là một mối như vậy, phải nghỉ ngơi cho tốt chứ, giả bộ khỏe mạnh cái gì? Anh là cái đồ ngu ngốc!” Mang theo áo anh, lôi anh vào cửa, đi qua bể phun nước giữa vườn, bước lên bậc thang.

Chino và Stanley vẫn còn đang ngồi chỗ cũ uống cà phê ăn bữa sáng xem và xem kịch, thấy cô đã đem người vào nhà, hai người cùng nhủ mầy.

Không hẹn mà cùng buông cà phê, đi vào phòng đến trước cửa chính, mở cửa cho anh.

“Anh tưởng là em nói rõ ràng với hân xong thì sẽ đuổi đi.” Staley dựa vào cửa nói xong một chuỗi tiếng Pháp, rồi Chino lại dịch sang tiếng Anh để nói cho Nguy Kính Nghiêu nghe.

“Hai người các anh, tránh ra!” Hoa Xảo Hủy vừa thấy thái độ trêu tức của bọn họ liền nổi giận.

“Ở nhà trọ không được nuôi thú cưng, chúng ta đã thỏa thuận từ đầu rồi, anh miễn cảm với lông chó”. Chino rất ác độc hịt hịt cái mũi.

“Anh ấy không phải chó”. Cô không thể nhịn được nữa trợn mắt với bạn tốt.

“Anh cũng đâu có nói hân ta đâu, em thế này không phải tự thừa nhận à?” Chino cười ha hả, bộ dáng như muốn nói “mắc câu rồi nhé!”

“Các anh phiền quá, tránh ra!”

“Natasha đã lớn rồi, cuối cùng cũng mang giống đực về nhà, đáng tiếc vì sao lại không phải là con người nhỉ?” Stanley hạ giọng kính râm xuống ngang mũi, cười nhìn về mặt tái nhợt của Nguy Kính Nghiêu. “Sói hoang bị em vứt bỏ hình như không được khỏe cho lắm, có lẽ vượt ngàn dặm xa tìm chủ một muốn chết rồi chăng? Mặt tái nhợt như quý.”

Hai người ăn ý vô cùng tốt toàn nói chuyện bằng tiếng Anh, khiến Nguy Kính Nghiêu hoàn toàn nghe hiểu được, bọn họ đang đùa với Hoa Xảo Hủy đồng thời cũng đang “chỉnh” anh.

Giờ anh mới hiểu được, vì sao hồi còn ở Trung Quốc mỗi khi Stanley thấy anh đều lộ ra nụ cười kỳ quái, bất luận anh hỏi Hoa Xảo Hủy thế nào cô cũng không chịu nói, Stanley rốt cuộc đã nói gì sau lưng anh, suy nghĩ nửa ngày, thì ra là đang đem anh so sánh với sói!

Thực đáng chết, anh lại không thể phản bác.

Không biết Hoa Xảo Hủy nói gì với bọn họ, ngôn ngữ Pháp này, thật khó hiểu, mà trớ trêu thay cái gã phiên dịch viên... đẹp trai không giống người kia, lại không chịu dịch lời nói của Hoa Xảo Hủy ra cho anh nghe.

Bọn họ tranh luận nhau nửa ngày, cuối cùng hai tên đàn ông đứng chắn ở cửa cũng mím môi, tránh ra để Hoa Xảo Hủy đỡ anh vào nhà.

Tiến vào căn nhà rộng rãi cao lớn, Nguy Kính Nghiêu bị đẩy xuống sofa trong phòng khách, trên tay bị nhét vào một cái bánh sừng bò còn nóng hổi, tách cà phê vốn của Hoa Xảo Hủy đã đưa cho anh, nhưng chỉ vừa cầm lấy định uống thì Hoa Xảo Hủy đã lập tức giành lại làm anh ngơ ngác nhìn.

“Anh cần bản không ngủ, uống cà phê cái gì, uống sữa cho em” Không bao lâu cô đã biến ra một ly sữa ấm nóng, nhét vào tay anh bắt anh uống...từ sau tiểu học, anh đã không còn uống sữa, cho dù là cảm sủng bắt buộc anh anh cũng không uống.

Trừ phi người đưa sữa cho anh là Hoa Xảo Hủy, anh không nói hai lời uống sạch, bất kể cô muốn anh làm gì anh cũng sẽ làm, cho dù là bắt anh nhảy vào lửa, nuốt kiếm, cũng chẳng sao. Chứ đừng nói chỉ có cởi áo khoác và giầy rồi nhảy lên giường ngủ, việc này có khó gì chứ? “=

Có điều, cái này không phải lạ lắm sao?

“Xảo Hủy, đây là phòng em à?” Anh nhìn xung quanh căn phòng to lớn, hoàn toàn mang phong cách của cô, màu sắc thời thượng độc đáo, trên chiếc bàn có đặt bộ ly Mark màu lam thẫm và đỏ thẫm...thì ra chúng ở đây, chẳng trách anh tìm khắp phòng mà không thấy, hóa ra cô đã mang chúng đi rồi!

“Là như vậy phải không? Em không giận anh nữa? Em nói em thất vọng về anh, vậy... chúng mình làm lành rồi? Em tha thứ anh rồi sao?”

“Câm miệng, ngủ!” Hoa Xảo Hủy không muốn trả lời câu hỏi này của anh.

“Xảo Hủy...”

“Phiền quá đi...!\$%\$%” Nói xong tiếng Trung cô phun ra một chuỗi tiếng Pháp luôn.

“Là nghĩa gì? Vừa rồi em nói cái gì? Không thể nói lại bằng tiếng Trung sao?” Rõ ràng là bắt nạt người mù tiếng Pháp mà.

“Đó là... Ý là bảo anh ngủ đi”. Nhưng về mặt khó xử khôn ngoan của cô, căn bản là đang nói bừa.

“You had me at hello.” [Anh đã chiếm được trái tim em ngay từ giây phút đầu tiên]. Chino không biết đã dựa cửa nghe lén được bao lâu, cười cười dịch cho cái tên may mắn đang nằm trên giường nghe. “Câu tiếng Pháp mà cô ấy vừa nói, đại khái là có ý này.”

Nguy Kính Nghiêu đứng hình, khiếp sợ còn chưa nghĩ ra điều đó có phải thật sự hay không? Đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Hoa Xảo Hủy.

Đúng vậy, là thét chói tai! Cô cầm gối nhảy xuống giường, đuổi đánh gã bạn cùng phòng đã công khai tiếng lòng của cô.

Bọn họ đùa giỡn với nhau bên ngoài, nói những câu tiếng Pháp mà anh không hiểu nổi, anh hẳn là nên nhóm dậy ngay nhào đến hỗ trợ Xảo Hủy, bắt tên đàn ông bộ dạng xinh đẹp tuấn mỹ kia lại đâm cho hai quyền, cảnh cáo hắn ta không được hờ chút lại ôm ấp “người phụ nữ” của anh... có thể xem là vậy không? Cô đã nói, you had me at hello. Có nghĩa là cô đã tha thứ cho anh, từ lúc anh xuất hiện trước mặt cô, anh đã chiếm được cô rồi.

Trái tim hoảng loạn cuối cùng hạ xuống, may mắn, anh đã không ngu xuẩn đánh mất người mình yêu nhất.

Khi đã thả lỏng lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mi mắt thật nặng, anh đã bao lâu không chợp mắt rồi nhỉ?

Có lẽ khoảng bốn mươi tám tiếng đi? Một quá, ồ chần ập ập ghê, hương vị của cô tràn ngập trong hô hấp, âm thanh của cô gần kề bên tai.

Đã an tâm, vì thế Nguy Kính Nghiêu nhắm mắt lại, đầu óc trước khi lâm vào giấc ngủ còn không ngừng suy nghĩ, rõ ràng giữa bọn họ vẫn còn có nhiều vấn đề, chẳng lẽ cứ phải ở riêng một người Trung Quốc một người Pháp như vậy? Anh không thể chịu đựng được, để xem có thể thuyết phục cô không bỏ công việc ở đây về Trung Quốc, để anh nuôi.

Cho dù cô cố chấp ở lại nước Pháp làm việc, cũng không sao, trước kia cô đã bỏ ra bốn tháng để hy sinh cho anh, bây giờ đổi lại là anh sẽ nhân nhượng, rất công bằng, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Đáng chết, điều này thật không công bằng...”

Nguy Kính Nghiêu không thèm nghe tạp âm phía bên ngoài, phớt lờ Đồng Diệc Hà đang dùng ánh mắt oán hận nhìn anh, tắt máy tính xong, đứng dậy kéo va li ra giữa bàn làm việc.

“Hai tuần này không có công việc gì quan trọng, cho nên không cần gọi cho tôi.” Anh một bên lời hành lý, một bên nói với Đồng Diệc Hà.

“Không được, tôi không thể làm xong hợp đồng, anh phải thương lượng với khách hàng đi, tôi chịu đủ cái lão già Điền Trung kia rồi!”

“Tôi đã thương lượng xong rồi, cậu chỉ việc đối chiếu theo dự định mà làm, Điền Trung tiên sinh sẽ không làm phiền cậu nữa đâu.”

Đồng Diệc Hà nhú mày, âm thầm chửi một tiếng, không thể tượng tượng được cái gã Nhật Bản khó tính kia cũng không thể giữ chân hắn lại, thực đáng chết.

“Hai tuần sau gặp lại, bye!” Nguy Kính Nghiêu về mặt rất khoái trá như được nghỉ phép, chói mắt đến nỗi làm người ta thật muốn tát anh một cái.

Hắn nghỉ phép mới lạ! Hắn đi gặp bạn gái thì có, cứ hai tháng rưỡi một lần, đem lượng công việc của mười hai tuần vùn vụt rút lại còn mười tuần, còn lại hai tuần hắn lại tự do theo ý muốn, sắp xếp tự mình bay đến Paris gặp bạn gái còn bận rộn gấp bội hắn.

Hạnh phúc ngọt ngào như vậy, rơi vào trong mắt Đồng Diệc Hà, quả thực là một cái tội quá lớn không thể tha thứ!

Đúng, cậu chính là thành viên của hội thất tình, cậu độc thân gây ô nhiễm môi trường, cũng muốn kéo theo một tấm đệm lưng.

“Anh không được đi!” Đồng Diệc Hà lòng dạ hẹp hòi trực tiếp lao đến Nguy Kính Nghiêu, kết quả của hành động không tính toán kỹ càng, đó là bỏ nhào vào chân Nguy Kính Nghiêu.

“Cậu làm quái gì vậy?” Nguy Kính Nghiêu bị đánh úp, cả người ngã về phía trước, vô luận anh ra sức giãy dụa thế nào, cũng không thoát khỏi sự kiềm chế của Đồng Diệc Hà.

“Này, bốn giờ chiều nay tôi phải bay đây, tôi phải đến sân bay sớm một chút kẻo không kịp!”

“Một chút phải không? Được lắm”. Đồng Diệc Hà nhân cơ hội nhìn về phía đồng hồ, hiện tại kim đồng hồ chỉ vào con số mười hai, dự đoán thời gian, chỉ cần cầm trụ Ngụy Kính Nghiêu một tiếng, ha ha ha, hẳn ta muốn gặp bạn gái à, có cửa cũng đừng hòng thoát!

“Cậu là cái quái gì mà ngăn tôi vậy hả?” Vì sao tên này lại khỏe như vậy? Đáng chết, không hổ là đũa đánh nhau từ nhỏ đến lớn, dễ dàng đánh gục người ngoại đạo như anh.

“Ai biểu anh không có nghĩa khí bỏ lại tôi!” Đồng Diệc Hà sống chết ôm lấy anh, nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt có chút dữ tợn.

“Cậu làm tổn thương đến học muối của cậu cũng đâu phải do tôi sai, liên quan gì đến tôi!” Ngụy Kính Nghiêu dưới tình thế cấp bách bách lại tuôn ra mấy lời hàm hồ, kết quả bị Đồng Diệc Hà hung hăng cổ định thành hình chữ thập.

“Buông tay!”

“Anh ghê gớm quá nhỉ, có bạn gái giỏi lắm sao?” Đồng Diệc Hà hoàn toàn bị ghen tuông làm mờ lí trí, hạ quyết tâm không để cho anh đi, “chúng ta không phải bạn tốt sao? Làm bạn tốt thì lúc cần nhất, anh hẳn tâm nói đi là đi? Hà? Hai chữ ‘nghĩa khí’ của anh vứt đi đâu rồi hả?”

“Không có”. Ngụy Kính Nghiêu mặt dày trả lời, tuyệt không hề thấy ngượng ngùng, “Tôi và cậu là bạn tốt hả? Không dám đâu, cậu không phải ghét tôi sao? Không muốn nhìn thấy tôi ở công ty sao? Xin cứ tiếp tục bảo trì điều đó, không sao đâu.”

“Không, tôi đã quyết định sẽ bắt đầu thích anh!” (0_____o! Đam mê! Đam mê! Đam mê). Đồng Diệc Hà dùng sức thụi một khuỷu tay lên lưng anh, đáng tiếc Ngụy Kính Nghiêu lại chẳng biết đau là gì.

“Này cậu đang mắt xa cho tôi hả? Cảm ơn, nhưng tôi không cần, tôi đã tăng ca hai tháng rưỡi nay, vất vả lắm mới dư ra hai tuần, tôi phải đi gặp bạn gái tôi, thả tôi ra! Tôi cần bạn- con- gái của tôi!”

“Anh không được đề cập đến bạn gái nữa, tôi hận anh! Anh đừng có mơ, tôi tuyệt đối không để anh hạnh phúc vui vẻ đâu. Chúng ta là bạn tốt, vậy thì cùng nhau đau khổ đi!”

Hai người vì sắc quên nghĩa bắt đầu đánh nhau tại chỗ, mãnh liệt giao đầu gay gắt, công kích đến chỗ yếu ớt nhất của đối phương.

“Cậu buông ra!” Ngụy Kính Nghiêu mãnh liệt vỗ sàn, tuy rằng không đau, nhưng bị đè quật như vậy thật sự không thể hô hấp nổi, “Tôi không thờ được...”

Điện thoại của anh vang lên, tìm kiếm nơi âm thanh phát ra, phát hiện di động trong lúc đánh nhau đã bay ra thẳm, hiện tại đang vang lên giai điệu vũ khúc ba lê, anh đã vì bạn gái mà cài ca khúc này làm nhạc chuông.

Nhất định là hồi anh đã xuất phát chưa, anh phải nghe cuộc điện thoại này mới được!

Nhưng di động cách anh quá xa, anh căn bản không với được.

“Xảo Hủy... không...” Vô luận anh giơ tay thế nào, cũng không lấy nổi di động, chỉ có thể oán hận để mặc cho tiếng chuông dừng lại, trở về yên tĩnh.

“Hết hy vọng đi”. Đồng Diệc Hà cười đến là sung sướng. “Anh can không nổi đâu, tôi tuyệt đối sẽ không để anh ngồi lên máy bay.”

“Cậu đúng là con mẹ nó, khôn khiếp!” Ngụy Kính Nghiêu uất hận mắng, thế nào cũng không thể thoát được sự khống chế của Đồng Diệc Hà, bị phần nhìn thời gian từng giây từng giây trôi qua, chuyến bay của anh, quả nhiên không kịp nữa.

Mà lúc này, Hoa Xảo Hủy ngồi trên chiếc xe công ty chạy trên đường cao tốc, đang không ngừng gọi điện thoại.

“Trời ạ, đừng nói là đến sân bay đăng ký rồi nha! Nếu bỏ lỡ lần này, chắc anh ấy sẽ tức chết mất.”

Cô nhủ mảy lông mảy tóc ấn điện thoại, muốn gọi Ngụy Kính Nghiêu đừng lên máy bay nữa, bởi vì cô có một nhiệm vụ đột xuất quan trọng, phải cùng nhà thiết kế đến Châu Á để lấy tài liệu, vừa mới đến, dự định ở chỗ này bốn ngày, tiếp theo sẽ đến Nhật Bản cùng Hồng Kong, sẽ ở Châu Á nghỉ ngơi trên dưới hai tuần, quyết định rất vội vàng, không thể báo cho anh biết, hy vọng bây giờ còn kịp.

Nếu bỏ lỡ như vậy, thật sự rất đáng tiếc nha!

Lúc này hai người hoàn toàn không ngờ tới, bọn họ phải nên cảm ơn Đồng Diệc Hà phi thường đã cản trở ở giữa, phá hỏng mọi việc, mới không để bọn họ bỏ lỡ nhau.

Loại kết quả này... Có lẽ Đồng Diệc Hà cũng không ngờ đến....

~~~~~ Toàn văn hoàn ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng Của Người Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.